

அகில பாரத சங்கர சேவா ஸமிதி வெளியீடு:

॥ श्री: ॥

“ एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा ”

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला-२२

सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसंग्रहः

(प्रथमः अंशः)

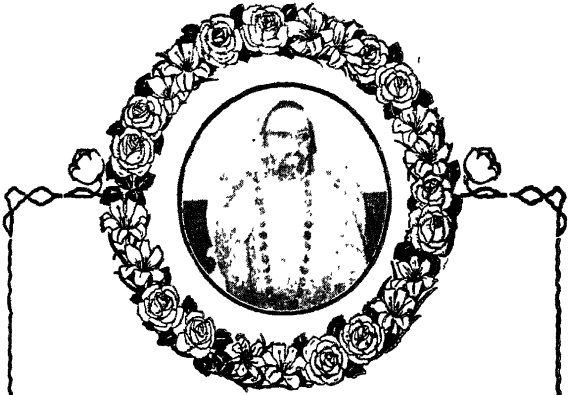
ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா-22

ஸ்ர்வவேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரஸங்க்ரஹம்

(முதற் பகுதி)

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ்,
ஸ்ரீரங்கம்.

1968

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तल्लैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्ज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्वसारदासीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकृते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवाममेतिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை

ஸ்ரீ ஜகத்குரு கிரந்தமாலாவில் இது 22-வது மலர் ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதாசார்யாள் அருளிய வேதாந்த பிரகரணங்களுள் மிகப் பெரியதாக உள்ள 'ஸர்வவேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரஸங்க்ரஹம்' என்ற பிரகரணம் வழக்கம்போல தமிழில் பத உரை கருத்துரைகளுடன் இதில் வெளியிடப்படுகிறது. 1006 சுலோகங்களுள்ள இந்நூல் விவேக துடாமணிக்கு வியாக்யானமாக அமைந்திருப்பதாகக் கருதலாம்.

सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसंग्रहनामकः ।

ग्रन्थोऽयं हृदयग्रन्थिविच्छिन्नै रचितः सताम् ॥

என்ற கடைசி சுலோகத்தில் இந்நூலின் பெயர் ஆசார்யாளால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா உபநிஷத்துக்களின் தீர்மானமெதுவோ அதன் ஸாரம் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதாக இந்தப் பெயரிவிருந்து தெரிகிறது. ஆனால் பெயர் அமைந்திருப்பதைப்போலவே எல்லா விஷயங்களும் மிக விரிவாகவே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மிக விரிவான இந்நூலை ஐந்து பகுதிகளாக வெளியிடுவதாக உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் முதல் பகுதி இம்மலரில் வந்துள்ளது. மற்ற பகுதிகளும் முறையே தொடர்ச்சியாக வெளிவரும்.

ஒரு நூலை ஒருவர் வாசிக்க ஆரம்பிக்கவேண்டுமானால் அதிலுள்ள விஷயம், பிரயோஜனம், ஸம்பந்தம், அதிகாரி என்ற இந்த நான்கும் அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும் இதுவே அனுபந்த சதுஷ்டயம் எனப்படுவது இதை முதலில் காட்டுகிறார். பிறகு ஸாதன சதுஷ்டயத்தை விரிவாக விளக்கிக் காட்டுகிறார். நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம், இஹாமுத்ராந்த பல போக விராகம், சமாதிஷ்டகம், முமுகுஷுத்வம் என்ற நான்கு ஸாதனங்களைக் கைக்கொண்டவன்தான் வேதாந்த விசாரத்தில் அதிகாரியாகிறான். இதில் முதல் இரண்டு ஸாதனங்களும் சமாதிஷ்டகத்தில் சமம், தமம், திதிகைஷ, உபரதி இந் நான்கும் இந்த முதல் பகுதியில் உள்ளன. பாக்கியுள்ள சிரத்தை, ஸமாதானம் முமுகுஷுத்வம் இவைகளும் பின்னர் சிஷ்யன் குருவிடம் சென்று ப்ரச்னம் [செய்வது] முதலானவை பின் பகுதிகளில் வரும்.

லைராக்யம் வருவதற்காக விஷயங்களின் தோஷங்களை மிக விரிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறார் உபரதி நிருபணத்தில் ஞானத்தால்தான் முக்தி, கர்மாவால் அல்ல என்று காட்டி முழுக்கூவுககு ஸர்வகர்மபரித்யாக ரூபமான ஸந்யாஸம் அவசியம் என்பதையும் காட்டுகிறார்.

விவேககுடாமணியிலுள்ள சில சுலோகங்களும் யோக வாஸிஷ்டத்திலுள்ள சில சுலோகங்களும் இதில் காணப்படுகின்றன இது பற்றிய விபரங்களை இதன சுடைசிப பகுதியின் முகவுரையில் காணலாம். விவேககுடாமணிபோலவே இந்நூலும் குரு சிஷ்ய ஸம்வாதரூபமாக அமைந்துள்ளது ஸதகுருவின் உபதேசத்தால் சிஷ்யனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் நீங்கியதாக கடைசியில் காட்டுகிறார்.

इत्याचार्यस्य शिष्यस्य संवादेनात्मलक्षणम् ।

निरूपितं मुमुक्षुणां सुखबोधोपपत्तये ॥

K. V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,

பொதுக்கார்யதர்சி

அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

மங்களாசரணம்	1
நான்கு அனுபந்தங்கள்	4
நான்கு ஸாதனங்கள்	8
நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம்	10
வைராக்யம்	14
விஷயதோஷ நிருபணம்	16
கர்ப்பவாஸதுக்கம்	18
பால்யாத்யவஸ்தைகள்	19
மரணவஸ்தை	23
நரக துக்கம்	24
ஸ்வர்க்காதி லோகங்களிலும் துக்கம்	25
கிருஹ பாசம்	30
காமத்தால் ஏற்படும் கெடுதல்	36
காமத்தை வெல்ல உபாயம்	46
ஸங்கல்பமின்மைக்குக் காரணம்	49
தனத்தால் ஏற்படும் கெடுதல்	51
வைராக்ய மஹிமை	60
சமாதி ஷட்கம்	68
சமம் முன்றுவிதம்	69
சமத்தின் அங்கங்கள்	71
சமத்தின் உபாயங்கள்	„

சித்த ப்ரஸாத ஸாதனங்கள்	73
தமம்	83
	90
உபரதி (ஸந்யாஸம்)	99
முக்தி கர்ம ஸாத்யமல்ல	100
ப்ரஹ்மம் உத்பாத்யமல்ல	102
„ ஆப்யமல்ல	„
„ ஸம்ஸ்கார்யமல்ல	103
„ விகார்யமல்ல	104
கர்மஞான ஸமுச்சயவாத நிராகரணம்	112
கர்மஞான வைலக்ஷண்ய நிருபணம்	114
முக்யமான உபரதி	131
கௌணமான உபரதி	„

॥ श्रीः

॥ सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसंग्रहः ॥

ஸ்ர்வவேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரஸங்கிரஹம்.

[பூமீத் சங்கரபகவத்பாதாசார்யார் வித்வான்சுனை உத்தேசித்து பிரஸ்தானத்ரய பாஷ்யங்களை இயற்றியிருப்பதுடன் ஸாமான்ய வ்யுத்பத்தியுள்ளவர்களுக்கும் வேதாந்த தத்வ ஜ்ஞானத்தைப் புகட்டவேண்டுமென்று கருதி வெகு லலிதமான நடையில் அநேகம் பிரகரணங்களை செய்திருக்கிறார். அவைகளிலும் ஒரு சுலோகம், மூன்று சுலோகங்கள், பத்து சுலோகங்கள், நூறு சுலோகங்கள் ஐநூறு சுலோகங்கள், என்ற வாராக பலவிதமாக பிரகரணங்களை இயற்றியிருப்பதில் மிகவும் முக்கியமானது விவேககுடாமணி என்பது. அது வேதாந்தார்த்தம் தெரிந்துகொள்ள ஆரம்பிக்கும் வித்தியார்த்திக்கும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார மடைந்திருக்கும் பிரஹ்மவித்துகடும் உபயோகப் படக்கூடியதாகவே அமைந்திருக்கிறது. அதையே இன்னமும் லலிதமாகமனதில் படியும்படி அதற்கு வியாக்யான ரூபமாகவே எழுதப் பட்டிருக்கும் பிரகரணம் தான் இந்த ஸர்வவேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரஸங்கிரஹம் என்பது. இதில் மொத்தம் 1008 சுலோகங்கள் இருக்கின்றன. யாருக்கும் ஸுலபமாக அர்த்தமாகக் கூடிய ரீதியிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியால், ஸம்ஸ்கிருதம் தெரியாதவர்களுக்காக அப்படியே தமிழில் மொழி பெயர்க்க வேண்டியது மாத்திரம் அவசியமாகுமே தவிர விசேஷ குறிப்பு களுக்கு அவசியம் இராது. சிற்சில விடங்களில் மாத்திரம் மூலக் க்ரந்தத்தின் தாத்பர்யத்தை நன்கு தெளிவுபடுத்துவதற்காக அவசியமாய் தோன்றின சிலகுறிப்புகளுடன் இந்த மொழி பெயர்ப்பு வெளியிடப்படுகிறது. பூமீத் ஆசார்யாருடைய உபதேச மொழிகளைக்கேட்டறிந்து தங்களால் இயன்றமட்டும் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவந்து வாசகர்கள் கிருதார்த்தர்கள் ஆவார்களாக.]

अखण्डानन्दसंबोधो वन्दनाद्यस्य जायते ।

गोविन्दं तमहं वन्दे चिदानन्दतनुं गुरुम् ॥ १ ॥

அகண்டாநந்தஸம்போதோ வந்தநாத் யஸ்ய ஜாயதே ।
கோவிந்தம் தமஹம் வந்தே சிதாநந்ததநாம் குராம் ॥

यस्य-எவருடைய (எவரைக்குறித்து), वन्दना-நமஸ்காரத்தால் (நமஸ்காரம் செய்வதால்), अखण्डानन्दसं बोधः-பிரிவற்ற பரிபூர்ணமான ஆனந்தஞானம், जायते-உண்டாகிறதோ, तं-அந்த, चिदानन्द-ஞானானந்த ஸ்வரூபமும், गुरु-குருஷமான, गोविन्द-கோவிந்தரை, अहं-நான், वन्दे-வணங்குகிறேன்.

எவரை வந்தனம் செய்வதால் பரிபூர்ணமான ஆனந்தத்தின் திடமான உணர்ச்சியறிவு ஏற்படுகிறதோ, அந்த ஞானானந்த ஸ்வரூபராயுள்ள குருவாகிய கோவிந்தரை நான் வந்தனம் செய்கிறேன்.

[ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான பரப்ரஹ்மத்தையும் அதை ஸாக்ஷாத் கரித்திருக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டரான குருவையும் பேதப் படுத்தாமல் இருவருக்கும் அன்வயிக்குமபடியான விசேஷணங் களை உபயோகப்படுத்தி “கோவிந்தரை நான் வணங்குகிறேன்” என்று ஆசார்யபாதாள் இந்த சுலோகத்தில் தன் குருவான கோவிந்த பாதாசார்யரை ஸர்வ ஜகந்நியந்தாவான கோவிந்தராகவே எண்ணுவதாகக் காட்டியிருக்கிறார். அந்த தத்வம்தான் ஜீவனிடத்தில் பிரத்யகாத்மாவாக விளங்குகிறது என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்.] (1)

अखण्डं सच्चिदानन्दं अवाञ्जनसगोचरम् ।

आत्मानं अखिलाधारं आश्रयेऽभीष्टसिद्धये ॥ २ ॥

அகண்டம் ஸச்சிதானந்தம் அவாண்மநஸ கோசரம் ।
ஆத்மநம கிலாதாரம் ஆச்ரயே஽பிஷ்டஸித்தயே ॥

अखण्डं - பிரிவு அற்றதும், सच्चिदानन्दं - ஸத்ய-ஞான-ஆனந்த வடிவமாயும், अवाञ्जनसगोचरं-வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாத தாயும், अखिलाधारं-எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயும் உள்ள, आत्मानं-ஆத்மவஸ்துவை, अभीष्टसिद्धये - கோரிக்கை நிறைவேறுவதற்காக, आश्रये-ஆசிரியிக்கிறேன்.

பரிபூர்ணமாய் ஸச்சிதாநந்தமாய் வாக்குக்கும் மனவிற்கும் விஷயமாகாததாய் ஸைலக்கிற்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் ஆத்மாவை விரும்பும் விஷயம் ஸ்ரீத்திக்கவேண்டியதற்காக

இவ்விதமாக பிரஹ்மத்தையும் குருவையும் ஆத்மாவையும் ஸச்சிதாநந்தஸ்வரூபம் என்று வர்ணித்திருக்கிறபடியால் அம் மூன்றும் ஒரே தத்வம்தான் என்பதை விளக்கி ஸ்ரீவவேதாந்தங் கனிஞலும் ஸ்ரீத்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதின் ஸாரத்தின் சுருக்கம் இவ்வளவுதான் என்று இந்த கிரந்தத்தில் பிரதி பாதிக்கப்படும் விஷயத்தை குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனாலும் கிரந்த மூலமாய் பிரதிபாதனம் செய்யும்போது வாக்கையும் மனஸையுமே உபயோகப்படுத்தியாகவேண்டியிருப்பதால் வியாவஹாரிக தசையில் அதற்கு எவ்வித இடையூறும் ஏற்படக் கூடாதென்ற எண்ணத்துடன் எல்லா விக்வினங்களையும் போக்கக் கூடிய விக்வேசவரரை அடுத்த சுலோகத்தில் வணங்கிவிட்டு அதற்கு மேல் கிரந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறார். (2)

यदालम्बो दरं हन्ति सतां प्रत्युहसंभवम् ।

तदालम्बे दयालम्बं लम्बोदरपदाम्बुजम् ॥ ३ ॥

யதாலம்போ தரம் ஹந்தி ஸதாம் ப்ரத்யூஹஸம்பவம் |
ததாலம்பே தயாலம்பம் லம்போதர பதாம்புஜம் ||

யதாலம்பு:—எதுனுடைய பிடிப்பானது, **சதா**—நல்லோர்களுக்கு **ப்ரத்யூஹஸம்ப**—இடைஞ்சல்களால் உண்பாகும், **தர**—பயத்தை, **ஹந்தி**—**தத்**—அந்த, **தயாலம்ப**— கருணைக்கு ஆசரயமான, **லம்போதரபதாம்புஜ**— விநாயகரின் திருவடித்தாமரையை, **தாலம்பே**— பிடித்துக்கொள்கிறேன்.

எதினுடைய அவலம்பனமானது ஸாதுக்களுக்கு, இடஞ்சல்களால் ஏற்படும் பயத்தைப்போக்கடிக்குமோ அந்த, தயைக்கு ஆசிரயமாயிருக்கும் மஹாகணபதியின் பாதகமலத்தை நான் ஆசிரயிக்கிறேன். (3)

(அ) கிரந்தத்தில் சொல்லப்போகும் விஷயத்தையும், யாருக்காக, எதற்காக என்ற விஷயத்தையும், சுருக்கமாகச் சொல்கிறார்:—

वेदान्तशास्त्रसिद्धान्तसारसंग्रह उच्यते ।

प्रेक्षावतां मुमुक्षूणां सुखबोधोपपत्तये ॥ ४ ॥

வேதாந்த சாஸ்த்ர ஸித்தாந்த ஸார ஸங்க்ரஹ உச்ச்யதே ।
ப்ரேக்ஷாவதாம் முமுக்ஷூணாம் ஸுகபோதோபபத்தயே ॥

முமுக்ஷுணா-மோக்ஷம் அடைய தீவ்ர ஆவலுள்ள, **ப்ரேக்ஷாவதா-**
அறிவாளிகளுக்கு, **சுखबोधोपपत्तये**-சுலபமாக ஞானம் உண்டாவதற்
காக, **वेदान्तशास्त्र**-வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள,
सिद्धान्त-தீர்மானங்களுடைய, **सारसंग्रह**:-ஸாரத்தின் சுருக்கம்,
उच्यते-சொல்லப்படுகிறது.

நல்ல அறிவுள்ளவர்களாயும் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து
விடுதலையடைய ஆவலுள்ளவர்களாயுமிருப்பவர்களுக்கு சிரமம்
அன்னியில் ஞானம் ஏற்படும் பொருட்டு வேதாந்தமாகிற
சாஸ்திரத்தின் ஸித்தாந்தத்தினுடைய ஸாரம் சுருக்கிச் சொல்லப்
படுகிறது.

(4)

अस्य शास्त्रानुसारित्वात् अनुबन्धचतुष्टयम् ।

यदेव मूलं शास्त्रस्य निर्दिष्टं तदिहोच्यते ॥ ५ ॥

அஸ்ய சாஸ்த்ராநுஸாரித்வாத் அநுபந்த சதுஷ்டயம் ।
யதேவ மூலம் ஸாஸ்த்ரஸ்ய நிர்திஷ்டம் ததிஹோச்யதே॥

अस्य-இந்நூலுக்கு, **शास्त्रानुसारित्वात्**-வேதாந்தசாஸ்திரத்தை
ஒட்டியிருக்கும் தன்மையிருப்பதால், **शास्त्रस्य**-வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு,
यत्-எந்த, **अनुबन्धचतुष्टयं**-நான்கு அனுபந்தங்கள், **मूलं**-மூலமாக,
निर्दिष्टं-குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதோ, **तदेव**-அதுவே, **इह**-இங்கு, **उच्यते**-
சொல்லப்படுகிறது.

இந்த கிரந்தமானது சாஸ்திரத்தை யொட்டியேயிருப்பதால்
சாஸ்திரத்திற்கு மூலமாக எந்த நான்கு அனுபந்தங்கள் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளே இங்கு சொல்லப்படுகின்றன.

(அ) சாஸ்திரத்தின் நான்கு அனுபந்தங்கள் என்பன எவை
என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்:-

अधिकारी च विषयः संबन्धश्च प्रयोजनम् ।

शास्त्रारम्भफलं प्राहुः अनुबन्धचतुष्टयम् ॥ ६ ॥

அதிகாரி ச விஷய: ஸம்பந்தச்ச ப்ரியோஜனம்-1

ஸாஸ்த்ராரம்பபலம் ப்ராஹு: அநுபந்தசதுஷ்டயம் 11

अधिकारी च-அதிகாரியும், **विषयः**-விஷயமும், **संबन्धश्च**-ஸம் பந்தமும், **प्रयोजनं**-பிரயோஜனமும், **अनुबन्धचतुष्टयं**-இந்த நான்கு அநுபந்தங்களையும், **शास्त्रारम्भफलं**-சாஸ்திரம் ஆரம்பிப்பதை பிரயோ ஜனமாகக் கொண்டதாக, **प्राहुः**-சொல்கிறார்கள்.

ஏதேனும் ஒரு சாஸ்திரத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டுமானால் அதில் யார் அதிகாரி அதாவது அதை அறிந்து கொள்ள நினைப்பவருக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல வேண்டும். அந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்போகும் விஷயம் என்ன என்று சொல்லவேண்டும். அந்தவிஷயத்திற்கும் இந்த சாஸ்திரத்திற்கும் என்ன ஸம்பந்தம் என்று சொல்லவேண்டும். இந்த சாஸ்திரத்தை அறிவதினால் என்ன பிரயோஜனம் ஏற்படும் என்றும் சொல்லவேண்டும். இந்த நான்கு அம்சங்களில் ஏதேனும் ஒரு அம்சம் குறைவாயிருந்தாலும் சாஸ்திரத்தை ஆரம்பிப்பது நியாயமாகாது. அப்படியே ஆரம்பித்தால் யாருக்கும் எவ்வித பிரயோஜனமும் ஏற்படாததால் வீண் காலக்ஷேபமேயாகும். அதற்கு அறிவாளிகள் ஸம்மதிக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் சாஸ்திரத்தை பொட்டி ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த கிரந்தத்திற்கும் இந்த நான்குவித அநுபந்தங்கள் இருப்பதாக முதலிலேயே காட்டினால் தான் இதை ஆரம்பிப்பது நியாயமென்று ஏற்படும். (6)

(அ) மேலே கூறப்பட்ட நான்கு அம்சங்களும் இங்கேயும் இருக்கிறதென்று மேல் சுலோகங்களால் வினக்குகிறார். அதில் முதலாவதாக அதிகாரியைப்பற்றிக் கூறுகிறார்:-

चतुर्भिः साधनैः सम्यक् संपन्नो युक्तिदक्षिणः ।

मेधावी पुरुषो विद्वान् अधिकार्यत्र संमतः ॥ ७ ॥

சதுர்பி: ஸாதனை: ஸம்யக் ஸம்பந்நோ யுக்திதக்ஷிண: 1

மேதாவீ புருஷோ வித்வான் அதிகார்யத்ர ஸம்மத: 11

चतुर्भिः साधनैः-நான்கு ஸாதனங்களோடு, **सम्यक् संपन्नः**-நன்கு கூடியவனும், **युक्तिदक्षिणः**-யுத்திகளில் திறமையுள்ளவனும், **मेधावी**-தாரணசக்தியுள்ளவனும், **विद्वान्**-அறிவுள்ளவனுமான, **पुरुषः**-புருஷன், **यत्न**-இந்த சாஸ்திரத்தில், **अधिकारी**-அதிகாரியாக, **समतः**-ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன்.

¹ நான்கு ஸாதனங்களுடன் நன்கு சேர்ந்தவனாய், யுக்தி செய்வதில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனாய், நல்ல மேதையுள்ளவனாய் அகாவது சொல்வதைக்கேட்டு மனதில் தாரணை செய்யக்கூடியவனாய், சொல்வதை மனஸில் வாங்கிக்கொள்வதற்கு வேண்டிய அவசியமான வ்யுத்தபத்தி முதலிய வித்யா ஸம்பத்து உள்ளவனாய் இருக்கும் புருஷன் அதிகாரி. அதாவது சாஸ்திரத்தை வாசிக்கத்தகுதியுள்ளவன். (7)

(அ) இரண்டாவதான விஷயத்தைக் கூறுகிறார்:—

विषयः शुद्धचैतन्यं जीवब्रह्मैक्यलक्षणम् ।

यत्रैव दृश्यते सर्ववेदान्तानां समन्वयः ॥ ८ ॥

விஷய: ஸுத்தசைதன்யம் ஜீவப்ரஹ்மைக்ய லக்ஷணம் ।
யத்ரைவ த்ருச்யதே ஸர்வவேதாந்தாநாம் ஸமந்வய: ॥

सर्ववेदान्तानां - எல்லா உபநிஷத்துக்களுடையவும், **समन्वयः**-தாற்பரியம், **यत्रैव**-எதிலேயே, **दृश्यते**-காணப்படுகிறதோ அந்த, **जीवब्रह्मैक्यलक्षणं** - ஜீவனுடையவும் ப்ரஹ்மத்தினுடையவும் அபேதத்தைக்காட்டுகின்ற, **शुद्धचैतन्यं**-சுத்தமான சைதன்யம், **विषयः**-சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம்.

உபநிஷத்துக்களில் பற்பல விஷயங்கள் பேசப்பட்ட போதிலும் எல்லா உபநிஷத்துக்களும் ஒரேமாதிரியாக கருத்துடன் எடுத்துக்கூறுவது ஜீவப்ரஹ்மைக்யத்தைத்தான். சுத்த சைதன்யத்தில் வேற்றுமையைக்காட்டும் உபாதிகள் இல்லாததால் அங்கு ஜக்யமே காணப்படுகிறது. இந்த சைதன்யம்தான் சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம். (8)

(அ) மூன்றாவதான ஸம்பந்தத்தைக் கூறுகிறார்:—

1. நான்கு ஸாதனங்களைப் பின்னால் கூறப்போகிறார்.

एतदैक्यप्रमेयस्य प्रमाणस्यापि च श्रुतेः ।

संबन्धः कथ्यते सद्भिः बोध्यबोधकलक्षणः ॥ ९ ॥

ஏததையப்ரமேயஸ்ய ப்ரமாணஸ்யாபி ச ச்ருதே: 1
ஸம்பந்த: கத்யதே ஸத்பி: போத்யபோதகலக்ஷண: 11

एतदैक्यप्रमेयस्य-இந்த ஜீவப்ரஹ்மைக்யம் என்னும் விஷயத் திற்கும், **प्रमाणस्य**-பிரமாணமான, **श्रुतेरपि च**-உபநிஷத்திற்கும், **बोध्यबोधकलक्षणः**-அறிவிககப்படுவது, அறிவிப்பது என்பது ரூபமான, **संबन्धः** - ஸம்பந்தம், **सद्भिः** - ஸாதுக்களால், **कथ्यते** - சொல்லப் படுகிறது.

இந்த ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யரூபமான விஷயத்திற்கும் அதைக் காட்டிக்கொடுக்கும் பிரமாணமான வேதத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் அறிவிக்கப்படுவது - அறிவிக்கிறது என்பதான ஸம்பந்தமென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

இந்த ஜீவப்ரஹ்மைக்யத்தை அறிவிப்பதற்காகவே உபநிஷததுக்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆதலால் உபநிஷத்துகளால் அறிவிக்கப்படும் முக்கிய விஷயம் ஜீவப்ரஹ்மைக்யம் தான். (9)

ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानं सन्तः प्राहुः प्रयोजनम् ।

येन निःशेषसंसारबन्धात् सद्यः प्रमुच्यते ॥ १० ॥

ப்ரஹ்மாத்தமைகத்வவிஜ்ஞாநம் ஸந்த: ப்ராஹு:

ப்ரயோஜநம் 1

யேந நிச்சேஷஸம்ஸாரபந்தாத் ஸத்ய: ப்ரமுச்ச்யதே 11

येन-எதனால், **निःशेषसंसारबन्धात्**-பாக்சியன்னில் ஸம்ஸாரமாகிய கட்டிலிருந்து, **सद्यः**-உடனே, **प्रमुच्यते**-விடுபடுவானே (அந்த), **ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानं**-ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்ற நிச்சயரூபமான ஞானபவததை, **प्रयोजनं**-பலனாக, **सन्तः**-பெரியோர்கள், **प्राहुः**-சொல்கிறார்கள்.

எதை அறிவதினால் கொஞ்சமேனும் மீதமில்லாமல் ஸம்ஸாரமாகிற கட்டிலிருந்து முழுவதும் உடனே நன்கு விடுபடுவானே,

அந்த பிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையை நன்கு அறிவதே பிரயோஜனம் என்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். (10)

प्रयोजनं संप्रवृत्तेः कारणं फललक्षणम् ।

प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते ॥ ११ ॥

ப்ரயோஜனம் ஸம்ப்ரவ்ருத்தே: காரணம் பல லக்ஷணம் 1
ப்ரயோஜனமநுத்திச்ய ந மந்தோ஽பி ப்ரவர்த்ததே 11

फललक्षणं-பலருபமான, **प्रयोजनं**-பிரயோஜனமானது, **संप्रवृत्तेः**-நன்கு பிரவிருத்திசெய்வதற்கு, **कारणं** - காரணமாகிறது. **प्रयोजनं अनुद्दिश्य**-பலனை எதிர்பாராமல், **मन्दोपि**-மூடனும், **न प्रवर्तते**-பிரவர்த்திக்கமாட்டான்.

பிரயோஜனம் என்பதே பிரவிருத்தியின பலனாயிருப்பதால் நன்கு பிரவிருத்தி செய்வதற்கே பிரயோஜனம் காரணமாகும். மூட்டான் கூட எவ்விதப்பிரயோஜனத்தையும் உத்தேசிக்காமல் பிரவிருத்தி செய்யமாட்டான்.

நான்கு அனுபந்தங்களில் கடைசியாகச் சொல்லப்பட்ட பந்த நிவிருத்தி என்ற பிரயோஜனமானது பலனானபடியால் இதுதான் ப்ரவிருத்திக்கு முக்கியகாரணமாகிறது. உலகில் எல்லோரும் பலனை அடையத்தான் கார்யங்களைச் செய்கிறார்கள். மூட்டான் கூட பலனை எதிர்பாராமல் காரியத்தைச் செய்யமாட்டான் (11)

(அ) இவ்விதமாக நான்கு அனுபந்தங்களையும் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு முதல் அனுபந்தமான அதிகாரியைப்பற்றி சொல்லும்போது ஏழாவது சுலோகத்தில் அவனுக்கு நான்கு ஸாதனங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று கண்டபடியால் அந்த ஸாதனங்கள், ஸாதனங்கள் என்றபெயரை எப்படி அடைந்தன என்பதை முதல் இரண்டு சுலோகங்களில் குறிப்பிடுகிறார்: —

साधनचतुष्टयसंपत्तिः यस्यास्ति धीमताः पुंसः ।

तस्यैवैतत्फलसिद्धिः नान्यस्य किञ्चिदूनस्य ॥ १२ ॥

ஸாதநசதுஷ்டயஸம்பத்தி: யஸ்யாஸ்தி தீமத: பும்ஸ: 1
தஸ்யைவைதத் பலஸித்தி: நாந்யஸ்ய கிஞ்சிதூநஸ்ய 11

धीमतः-புத்திசாலியான, **यस्य पुंसः**-எந்த புருஷனுக்கு, **साधन-चतुष्टयसंपत्तिः**-நா ன் கு ஸாதனங்களின் சேர்க்கை, **अस्ति**-இருக்கிறதோ, **तस्यैव**-அவனுக்கே, **पतत्फलसिद्धिः**-இந்த பலன் எரித்திக்கும், **किंचिदूनस्य**-சிறிது குறைவாயுள்ள, **अन्यस्य**-மற்றவனுக்கு, **न-**

எந்த புத்திசாலியான புருஷனுக்கு நான்கு ஸாதனங்களின் நல்ல சேர்க்கை இருக்கிறதோ அவனுக்குத்தான் முன் குறிப்பிட்ட பலன் கைகூடும். இவைகளில் சொஞ்சம் குறைந்துள்ள எவனுக்கும் கைகூடாது. (12)

चत्वारि साधनान्यत्र वदन्ति परमर्षयः ।

मुक्तिर्येषां तु सद्भावे नाभावे सिध्यति ध्रुवम् ॥ १३ ॥

சத்வாரி ஸாதநநான்யத்ர வநந்தி பரமர்ஷய: 1

முக்திர் யேஷாம் து ஸத்பாவே நாபாவே எரித்தயதி

த்ருவம் 11

येषां सद्भावे-எவைகள் இருந்தால், **मुक्तिः**-மோக்ஷம் ஏற்படுமோ, **अभावे**-எவைகளிலல்லா விட்டால், **ध्रुवं**-நிச்சயமாக, **न सिध्यति**-முக்தி எரித்திக்காதோ (அந்த), **साधनानि**-ஸாதனங்கள், **चत्वारि**-நான்கு (என்று), **अत्र**-இங்கு, **परमर्षयः**- மஹர்ஷிகள், **वदन्ति**-சொல்கிறார்கள்.

எவை இருந்தால்தான் மோக்ஷம் நிச்சயமாக எரித்திக்குமோ எவை இல்லையானால் மோக்ஷம் எரித்திக்காதென்பது நிச்சயமோ, அந்த ஸாதனங்கள் இவ்விஷயத்தில் நான்கு என்று மஹர்ஷிகள் சொல்கிறார்கள்.

இந்நான்கும் சேர்ந்து இருந்தால்தான் முக்தி என்ற பலன் கிடைக்கும் இவைகளிலல்லாவிட்டால் முக்தி கிடைக்காது என்று சொல்வதால் முக்திக்கு இவை முக்யஸாதனங்கள் என்று தெரிகிறது. (13)

(அ) நான்கு ஸாதனங்களை இரு கலோகங்களால் குறிப்பிடுகிறார்:—

j-xxii-2,

आद्यं नित्यानित्यवस्तुविवेकः साधनं मतम् ।

इहामुत्रार्थफलभोगविरागो द्वितीयकम् ॥ १४ ॥

शमादिषट्कसंपत्तिः तृतीयं साधनं मतम् ।

तुरीयं तु मुमुक्षुत्वं साधनं शास्त्रसंमतम् ॥ १५ ॥

ஆத்யம் நித்யாநித்யவஸ்துவிவேக: ஸாதனம் மதம் ।

இஹாமுத்ரார்த்த பலபோக விராகோ த்விதீயகம் ॥

ஸமாதிஷ்ட்கஸம்பத்தி: த்ருதீயம் ஸாதனம் மதம் ।

துரீயம் து முமுக்ஷுத்வம் ஸாதனம் ஸாஸ்த்ர ஸம்மதம் ॥

नित्यानित्यवस्तुविवेकः—நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம், **आद्यं-साधनं**—முதலாவது ஸாதனமாக, **मतं**—எண்ணப்பட்டுள்ளது. **इहामुत्रार्थ-फलभोगविरागः**—இஹாமுத்ரார்த்த பல போக விராகம், **द्वितीयकं**—இரண்டாவது ஸாதனம், **शमादिषट्कसंपत्तिः**—ஸமாதி ஷ்ட்கஸம்பத்தி, **तृतीयं साधनं**—மூன்றாவது ஸாதனமாக **मतं**—கருதப்பட்டுள்ளது **मुमुक्षुत्वं तु**—முமுக்ஷுத்வமோவெனில் **तुरीयं साधनं**—நான்காவது ஸாதனமாக **शास्त्रसंमतं**—சாஸ்திரங்களில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இவைகளில் முதலாவது ஸாதனம் நித்ய-அநித்யவஸ்து விவேகம் என்று கருதப்படுகிறது. இரண்டாவது இம்மை மறுமையில் வேண்டக்கூடிய பலனகளை அனுபவிப்பதில் ஆசை அற்றிருத்தல். சமம் முதலான ஆறும் நன்கு சேர்ந்திருப்பது மூன்றாவது ஸாதனம் என எண்ணப்படுகிறது. விடுதலையடைய வேண்டுமென்ற ஆவலை நான்காவதாக சாஸ்திரம் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. (14-15)

(அ) இவ்விதமாக நான்கு ஸாதனங்கள் எவை என்று சொல்லிவிட்டு அவைகளின் லக்ஷணங்களைச் சொல்லக்கருதி முதலாவதான நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் என்றால் என்ன என்பதை ஆறு சுலோகங்களால் தெளிவுபடுத்துகிறார்:—

ब्रह्मैव नित्यं अन्यत्तु ह्यनित्यमिति वेदनम् ।

सोऽयं नित्यानित्यवस्तुविवेक इति कथ्यते ॥ १६ ॥

ப்ரஹ்மைவ நித்யமந்யத் து ஹ்யநித்யமிதி வேதநம் 1
ஸோऽயம் நித்யாநித்யவஸ்துவிவேக இதி கத்யதே 11

1-ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் நित्य-உத்பத்தி விநாசமற்றது
अन्यत्-மற்றதோ अनित्यं हि-அநித்யமானதல்லவா इति वेदन्-என்று
அறிவது யாதொன்று உண்டோ सोऽयं-அந்த இது नित्यानित्य-
वस्तुविवेकः इति-நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகம் என்று कथ्यते-சொல்லப்
படுகிறது.

பிரஹ்மம் தான் நித்யம், மற்றதோ அநித்யமே என்று
அறிவது எதுவோ, அது நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம் என்று
சொல்லப்படுகிறது. (16)

(அ) திருஷ்டாந்தம் மூலம் விளக்குகிறார்:—

मृदादिकारणं नित्यं त्रिषु कालेषु दर्शनात् ।

घटाद्यनित्यं तत्कार्यं यतस्तन्नाश ईक्ष्यते ॥ १७ ॥

ம்ருதாதி காரணம் நித்யம் த்ரிஷு காலேஷு தர்ஸநாத் 1
கடாத்யநித்யம் தத்கார்யம் யதஸ்தந்நாஸ ஈக்ஷ்யதே 11

காரணம்-காரணமான मृदादि-மண் முதலியவை त्रिषु कालेषु-மூக்
காலங்களிலும் दर्शनात्-தெரிவதனால் नित्यं-நித்யமானது तत्कार्यं-
அதன் காரியமான घटादि-குடம் முதலானவை अनित्यं-அநித்ய
மானது यतः-ஏனெனில் तन्नाशः-அதன் அழிவு ईक्ष्यते-காணப்படுகிறது.

மண்முதலிய காரண வஸ்து மூன்று காலங்களிலும்
தெரிவதினால் நித்யம். அவைகளின் கார்யமான குடம் முதலியவை
அநித்யம், ஏனென்றால் அவைகளின் நாசம் பார்க்கப்படுகிறது.

तथैवैतज्जगत् सर्वं अनित्यं ब्रह्मकार्यतः ।

तत्कारणं परं ब्रह्म भवेन्नित्यं मृदादिवत् ॥ १८ ॥

ததைவைதத் ஜகத் ஸர்வம் அநித்யம் ப்ரஹ்மகார்யத: 1
தத்காரணம் பரம் ப்ரஹ்ம பவேத் நித்யம் ம்ருதாதிவத் 11

சயேவ்-அதுபோலவே **ஏதத்**-இந்த **ஜகத் சயே**-பிரபஞ்சம் முழுவதும் **ब्रह्मकार्यतः**-பிரஹ்மத்திலிருந்து உண்டாகும் கார்யமாக இருப்பதால் **अनित्यं**-அநித்யமானது. **तत्कारणं**-அந்த பிரபஞ்சத்தின் காரணமான **परं ब्रह्म**-பரப்ரஹ்மம் **सृष्टादिवत्**-மண் முதலியவைபோல **नित्यं भवेत्**-நித்யமாக இருக்கும்.

அவ்விதமே இந்த ஜகத்து பூராவும் பிரஹ்மத்தின் கார்யமாயிருத்தலால் அநித்யம். அந்த ஜகத்தின் காரணமாகிய பரப்பிரஹ்மம், மண் முதலியவை போல, நித்யமாகும்.

ப்ரஹ்மம் நித்யம் பிரபஞ்சம் அநித்யம் என்பதற்கு யுக்தியைக் கூறி திருஷ்டாந்தத்தைக்காட்டுகிறார். உலகில் கார்யம் அநித்யம் என்பதையும் காரணப்பொருள் நித்யமென்பதையும் கண்டிருக்கிறோம். உதாஹரணமாக மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாவதையும் மண்ணிலேயே அழிந்துவிடுவதையும் நாம் காண்கிறோம் இதனால் உத்பத்தி விநாசங்களுடன் கூடின கார்யப்பொருளான குடம் முதலியவை அநித்யம் என்று தெரிகிறது. காரணமான மண், குடம் உண்டாவதற்கு முன்னும், குடம் இருக்கும் காலத்திலும், குடம் அழிந்தபிறகும் இருக்கிறபடியால் நித்யமானது இதேபோல் பிரபஞ்சம் முழுவதற்கும் காரணமான ப்ரஹ்மத்திலிருந்து பிரபஞ்சம் உண்டாகி அதிலேயே இருந்து அதிலேயே நாசம் அடைகிறது. ஆகையால் நடுவில் உண்டாகி அழியும் கார்யமான பிரபஞ்சம் முழுவதும் அநித்யமென்றும் முக்காலங்ளிலும் உள்ள காரணமான ப்ரஹ்மம் நித்யமென்றும் தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும் இங்கு திருஷ்டாந்தச் சிற்சாசன மண்ணை நித்யமென்று கூறினார். குடத்தைக்காட்டிலும் அதிககாலமுள்ளது என்பது தான் அதன் கருத்து மண்ணுக்கும் வேறொருகாரணமிருப்பதால் அதையொட்டி மண் காரியமாகவும் அநித்யமாகவும் ஆகிவிடுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ப்ரஹ்மத்திற்கு வேறு காரணமில்லாததால் அது எப்பொழுதும் காரணம் தான். ஆகையால் அது ஒன்றே நித்யம். மற்றவைகளெல்லாம் காரணமாகவும் காரியமாகவும் ஆகிறபடியால் அநித்யம் தான். (18)

सर्गं वक्तव्यस्य तस्माद्वा एतस्मादित्यपि श्रुतिः ।

सकाशाद्ब्रह्मणस्तस्मात् अनित्यत्वे न संशयः ॥ १९ ॥

ஸ்ர்கம் வக்த்யஸ்ய தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதித்யபிச்(1):1
ஸகாஸாத் ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்மாதித்யத்தவே ந ஸம்ஸ்ய: 11

तस्मात् वा एतस्मादिति श्रुतिरपि-‘தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத்’
என்று ஆரம்பிக்கும் தைத்திரீய உபநிஷத்தும், ब्रह्मणः सकाशात्-
ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து, अस्य-இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு, सर्ग-ஸிருஷ்டியை
वक्ति-கூறுகிறது. तस्मात्-ஆகையால், अनित्यत्वे-பிரபஞ்சம்
அநித்யம் என்பதில், न संशयः-ஸந்தேஹமில்லை.

तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः என்று ஆரம்பித்து
தைத்திரீயோபநிஷத்து ஆகாசம் முதலான பிரபஞ்சம் முழுவதும்
ஆத்மரூபமான ப்ரஹ்மத்திலிருந்து உண்டானதாகக் கூறுகிறது.
குடம் மண்ணிலிருந்து உண்டாவதை நாம் நேரில்
காண்பதால் அது காரியம் என்பதையும் அதனால் அநித்யம்
என்பதையும் தீர்மானிக்கமுடிகிறது. இதுபோல் பிரபஞ்சம்
உண்டாவதை நாம் நேரில் காணமுடிகிறதில்லை. ஆனாலும்
உபநிஷத்துகள் பிரஹ்மத்திலிருந்து பிரபஞ்சம் உண்டாவதைப்
பற்றி விரிவாகக் கூறுவதால் பிரபஞ்சம் காரியம் என்பதையும்
அநித்யம் என்பதையும் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம் ஆகவே
பிரபஞ்சம் அநித்யம் என்பதில் கொஞ்சமும் ஸந்தேஹமில்லை. (19)

सर्वस्यानित्यत्वे सावयवत्वेन सर्वतः

वैकुण्ठादिषु नित्यत्वमतिर्भ्रम एव मूढबुद्धीनाम् ॥ २० ॥

ஸ்ர்வஸ்யாநித்யத்வே ஸாவயவத்வேந ஸர்வத: ஸித்தே 1
வைகுண்டாதிஷு நித்யத்வமதிர் ப்ரம ஏவ

முடபுத்தீநாம் 11

सावयवत्वेन-அவயவங்களோடு கூடியிருப்பதினால், सर्वस्य-
எல்லாப் பொருளிற்கும், अनित्यत्वे-அழியும் தன்மை, सर्वतः-எல்லா
விதத்திலும், सिद्धे-தீர்மானமாயிருக்கும்பொழுது, वैकुण्ठादिषु-
வைகுண்டம் முதலானவைகளில், मूढबुद्धीनां-புத்தி மோஹம்
கொண்டவர்களின், नित्यत्वमतिः-நித்யம் என்ற எண்ணமானது, भ्रम
एव-ப்ராந்திதான்.

சிலர் “அந்தந்த தேவதையின் உபாஸனையால் அடையப்படும் வைகுண்டம், கைலாசம் முதலான லோகங்கள் சாச்வதமானவை அவற்றிற்கு அழிவே கிடையாது இதுதான் மோக்ஷம் உபாஸகர்களும் இங்கு சாச்வதமாயிருக்கின்றனர்.” என்று கூறுகின்றனர் இது யுத்திக்குப் பொருந்தாது அவயவத்துடன் கூடியபொருள் எல்லாம் நித்யமல்ல அவற்றிற்கு உத்பத்தி விநாசமுண்டு என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம் எனவே இந்த லோகங்களுக்கும் அவயவமிருப்பதால் நித்யமாக எவ்வாறு இருக்க முடியும்? ப்ராந்தியால் தான் முடர்கள் இவ்வாறு கூறுகிறார்கள்.

अनित्यत्वं च नित्यत्वमेवं यच्छ्रुतियुक्तिभिः ।

विवेचनं नित्यानित्यविवेक इति कथ्यते ॥ २१ ॥

அநித்யத்வம் ச நித்யத்வம் ஏவம் யத் ச்ருதியுத்திபி: ।
விவேசனம் நித்யாநித்யவிவேக இதி கத்யதே ॥

ஏவ்-இ வ்வாறு, ஸ்ருதியுத்திभि:-ச்ருதிநூலும் யுத்திகளாலும், अनित्यत्वं-அநித்யத்தன்மையும், नित्यत्वं च-நி த்ய த்த ன் மையும், विवेचनं यत् -பிரித்து அறிவது யாதோ (அது), नित्यानित्यविवेक इति-நித்யாநித்யவிவேகம் என்று, कथ्यते-சொல்லப்படுகிறது.

இவ்விதமாக வேதம் யுத்தி இவைகளால் அநித்யத் தன்மையையும் நித்யத்தன்மையையும் பிரித்து அறிவது எதுவோ, அது நித்யா நித்ய விவேகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. (21)

(அ) விவேகத்தினால் ஏற்படக்கூடிய இரண்டாவது ஸாதனமான வைராக்கியத்தைப்பற்றி வீஸ்தாரமாக 22 முதல் 93 முடிய 72 சுலோகங்களில் அதன் லக்ஷணத்தையும் அவசியத்தன்மையையும் பிரயோஜனத்தையும் வற்புறுத்துகிறார்:—

ऐहिकामुष्मिकायेंषु ह्यनित्यत्वेन निश्चयात् ।

नैःस्पृह्यं तुच्छबुद्ध्या यत्तद्वैराग्यमितीर्यते ॥ २२ ॥

ஐஹிகாமுஷ்மிகார்த்தேஷு ஹ்யநித்யத்வேந நிச்சயாத் ।
நை:ஸ்ப்ருஹ்யம் துச்சபுத்த்யா யத் தத்
வைராக்யமிதீர்யதே ॥

ऐहिकामुष्मिकार्थेषु-இம்மையிலும் மறுமையிலும் கிடைக்கும் பொருள்களில், अनित्यत्वेन-அழியும் தன்மை உள்ளதாக, निश्चयात्-தீர்மானத்தினாலும், तुच्छबुद्ध्या-ஸாரமற்றது என்ற எண்ணத்தாலும், नैःस्पृह्यं-ஆசையற்றிருக்கும் தன்மை, यत्-யாதோ, तत्-அது, वैराग्यमिति-வெராக்யமென்று, ईयंते-சொல்லப்படுகிறது.

இவ்வுலகிலும் மேலுலகங்களிலும் உள்ள எல்லாப்பொருள்களும் அழிந்துபோகக் கூடியவை இருக்கும் காலத்திலும் அவை ஸாரமற்றவை பொய்யாகத்தோன்றுபவை என்று விசாரம் செய்து தீர்மானித்து அவற்றில் ஆசைகொள்ளாதிருத்தலே வைராக்யமெனப்படும்.

(22)

नित्यानित्यपदार्थविवेकात्पुरुषस्य जायते सद्यः ।

स्रक्चन्दनवनितादौ सर्वत्रानित्यवस्तुनि विरक्तिः ॥ २३ ॥

நித்யாநித்யபதார்த்த விவேகாத் புருஷஸ்ய ஜாயதே

ஸத்ய: 1

ஸ்ரக்சந்தநவநிதாதௌ ஸர்வத்ராநித்யவஸ்துநி

விரக்தி: 11

नित्यानित्यपदार्थविवेकात्-இது நித்யம் இது அநித்யம் என்று பொருள்களைப் பிரித்துத் தெரிந்துகொள்வதால், पुरुषस्य-மனிதனுக்கு सद्यः-உடனே, स्रक्चन्दनवनितादौ-பூமாலை, சந்தணம், பெண் முதலான, सर्वत्रानित्यवस्तुनि-எல்லா அநித்யப்பொருளிலும், विरक्तिः-வெராக்யம், जायते-உண்டாகிறது.

பொருள்களின் தன்மையை நன்கு விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளாததால் அவற்றில் ஆசை ஏற்படுகிறது. இவை கனெல்லாம் சாச்வதமல்ல ப்ரஹ்மம் ஒன்றே நித்யமானது என்று பிரித்துத்தெரிந்துகொண்டுவிட்டால் அநித்யமான பொருளில் ஆசை ஏற்படாது. நான்கு ஸாதனங்களில் முதலாவதான நித்யா நித்ய விவேகம் இரண்டாவதான வைராக்யத்திற்குக் காரணமாகிறது. ஆகையால் ஒருவனுக்கு வைராக்யம் ஏற்படவில்லை யானால் நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் இன்னம் ஸித்திக்கவில்லை என்றே தாத்தபர்யம். அது நன்கு ஸித்தித்திருந்தால் வைராக்யம்

ஏற்படுவதில் தாமஸமேற்பட நியாயமில்லை யென்பதை ஆசார்யார் காட்டுகிறார்.

(23)

(அ) வைராக்யம் தீவ்ரமாக இருக்கவேண்டுமென்றும் தீவ்ரமாக ஏற்படுவதற்கு விஷயங்களிலுள்ள தோஷத்தை நன்கு உணர்வதே காரணமாகுமென்றும் தோஷத்தை உணர்வதற்கு ஒவ்வொரு விஷயத்தின் தன்மையையும் நன்கு பரிசீலனை செய்து அதன் வாஸ்தவமான நிலையை அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்றும் மேலால் மூன்று சுலோகங்களில் குறிப்பிடுகிறார்:—

काकस्य विष्टावदसहबुद्धि-

भोग्येषु सा तीव्रविरक्तिरिष्यते ।

विरक्तितीव्रत्वनिदानमाहु-

भोग्येषु दोषेक्षणमेव सन्तः ॥ २४ ॥

காகஸ்ய விஷ்டாவதஸஹ்யபுத்தி:

போக்யேஷு ஸா தீவ்ரவிரக்திரிஷ்யதே ।

விரக்திதீவ்ரத்வநிதாநமாஹு:

போக்யேஷு தோஷேக்ஷணமேவ ஸந்த: ॥

काकस्य-காக்கையின், विष्टावत्-விஷ்டையிலபோல, भोग्येषु-அநுபவிககப்படும் விஷயங்களில், असहबुद्धि:-ஸஹிதக் முடியாத யாதொரு எண்ணமுண்டோ, सा-அது, तीव्रविरक्ति:-தீவ்ர வைராக்யமாக, इष्यते-எண்ணப்படுகிறது. भोग्येषु-போக்யமான விஷயங்களில் दोषेक्षणमेव-தோஷத்தைக் கண்டுகொள்வதையே, विरक्तितीव्रत्व-निदानं-தீவ்ரவைராக்யத் தன்மைக்குக் காரணமாக, सन्त:-பெரியோர்கள் आहु:-ஊ! 'கள்.

காக்கையின் விஷ்டை கண்ணில் பட்டுவிட்டால் அதைப் பார்க்கவே முடியாதபடி ஓர் வெறுப்பு, ஜுசுப்பை ஏற்பட்டு கண்ணை முடிக்கெ காண்டு விலகிப்போய்விடுகிறோம் நாம் அநுபவிக்கும் பொருள்கள் யாவற்றிலும் காக விஷ்டையில் போல் வெறுப்பு ஏற்படுமானால் அதுவே தீவ்ர வைராக்யமெனப்படும் விவேகத்தால் அசித்தம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு பொருள்களில் வைராக்யம் ஏற்பட்டாலும் அந்த வைராக்யம் தீவ்ரமாவதற்கு

அப்பொருள்களில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள கண்டுபிடித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் வஸ்துக்களின் தோஷம் தெரிந்துவிட்டால் பிறகு கொஞ்சமும் ஆசை ஏற்படாது.

प्रदश्यते वस्तुनि यत्र दोषो

न तत्र पुंसोऽस्ति पुनः प्रवृत्तिः ।

अन्तर्महारोगवर्ती विज्ञानन्

को नाम वेश्यामपि रुपिणीं व्रजेत् ॥ २५ ॥

ப்ரத்ருச்யதே வஸ்துநி யத்ர தோஷோ

ந தத்ர பும்ஸோஸ்தி புந: ப்ரவ்ருத்தி: 1

அந்தர்மஹாரோகவதீம் விஜானன்

கோ நாம வேச்யாமபி ருபிணீம் வ்ரஜேத் ॥

யத்ர வஸ்துநி-எந்தப் பொருளில், **தோஷ:**-தோஷமானது, **प्रदश्यते**-நன்கு காணப்படுகிறதோ, **तत्र**-அதில், **पुंसः**-மனிதனுக்கு, **पुनः**-மறு படியும், **प्रवृत्तिः**-ப்ரவிருத்தியானது, **नास्ति**-இல்லை, **रूपिणीमपि**-அழகுள்ளவளாயிருந்தபோதிலும், **वेश्यां**-தாளியை, **अन्तर्महारोगवर्ती**-உள்ளே பெருவியாதியுள்ளவளாக, **विज्ञानन्**-அறிந்துகொண்ட, **को नाम**-எவன்தான், **व्रजेत्**-செல்வான் ?

பொருள்களிலுள்ள தோஷம் தெரியாதவரை அதை அடைவதில் மனிதன் ஈடுபடுவான். தோஷம் தெரிந்துவிட்டால் அதனருகிலும் மனிதன் செல்வானா? தாளி மனதைக்கவரும் மிக்க அழகுள்ளவள்தான் ஆனாலும் அவள் உடலில் மஹாரோகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. எத்தனை மறைத்தபோதிலும் ரோகமிருப்பது தெரிந்துவிட்டது இதுவரை அவளிடம் போய்க்கொண்டிருந்தவன் கூட வியாதி இருப்பது தெரிந்தபிறகு அவள் அருகில் செல்வானா? மாட்டான். இதுபோலவே எல்லாப்பொருள்களிலும். (25)

अत्रापि चान्यत्र च विद्यमान-

पदार्थसंमर्शनमेव कार्यम् ।

यथाप्रकारार्थगुणाभिमर्शनं

सन्दर्शयत्येव तदीयदोषम् ॥ २६ ॥

அத்ராபி சாந்யத்ர ச வித்யமாந

பதார்த்த ஸமம்ஸநமேவ கார்யம் ।

யதாப்ரகாரார்த்த குணபிமர்சனம்

ஸந்தர்ஸயத்யேவ ததீயதோஷம் ॥

अत्रापि च-இங்கும், अन्यत्र च-வேறிடத்திலும், विद्यमान-
இருக்கும், पदार्थ-பொருள்களின், संमर्शनं-ஆராய்ச்சியை, कार्यमेव-
கட்பாயம் செய்யவேண்டும். यथाप्रकारार्थगुणाभिमर्शनमेव-பொருள்
களின் ஸ்வபாவங்களை உள்ளது உள்ளபடி ஆராய்ச்சிசெய்வதே,
तदीयदोष-அவைகளைச் சேர்ந்த தோஷங்களை, संदर्शयति-நன்கு
எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இங்கேயோ வேறு எங்கேயோ உள்ள பதார்த்தங்களை நன்கு
பரிசீலனை செய்யவே வேண்டும். அவை வாஸ்தவத்தில் எப்படி
யிருக்கிறதென்று அவைகளின் அம்சங்களை நன்கு பரிசீலனை
செய்வது அவைகளின் தோஷத்தைத் தெளிவாக எடுத்துக்
காட்டவே காட்டும். (26)

(அ) இவ்விதமாக பொதுவாக நாம் செய்யவேண்டியது
என்ன வென்று குறிப்பிட்டு போக்கிய பதார்த்தங்களைப்பற்றி
தனித்தனியே விசாரிக்கவாரம்பிக்கையில் முதலில் நாம் ஜன்மம்
எடுத்து வளர்ந்து வந்து இறந்து பரலோகம் போய் வரும்வரை
அனுபவிக்கும்படி ஏற்படும் துன்பங்களை வர்ணித்து இவைகளை
கவனித்தாலே இனிப் பிறப்பு இறப்பு வேண்டாமென்ற எண்ணம்
ஏற்பட்டு வைராக்யம் வராமலிருக்குமாவென்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யர்
கேட்கிறார்:—

कुशौ स्वमातुर्मलमूत्रमन्ये

स्थितिं तदा विद्वकिमिदंशनं च ।

तदीयकौक्षेयकवह्निदाहं

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ २७ ॥

குஷௌ ஸ்வமாதூர் மலமூத்ரமத்யே
ஸ்திதிம் ததா விட்க்ருமிதம்ஸநம் ச ।

ததீய கௌகேஷயக வஹ்நிதாஹம்
விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

ஃவமாது:-தன் தாயாரின், **கூஷு-**வயற்றில, **மஹ்மூத்மயே-**மலம், முத்திரம் இவைகளின் நடுவில், **ஸ்திதி-**இருப்பையும், **ததா-**அப்பொழுது **வித்குமித்சன்** **ச-**மலத்திலுள்ள புழுக்கள் கடிப்பதையும், **ததீய-கூஷுயகவஹிதாஃ-**அவளுடைய வயிற்றிலுள்ள ஜாடராக்னியின் துட்டையும், **விசார்ய-**ஆராய்ந்துபார்த்து, **கோ வா-**எவன்தான், **விரதி-**வெறுப்பை, **ந யாதி-**அடையமாட்டான் ?

தன்னுடைய தாயாரின் வயற்றில் மலமுத்திர மத்தியில் இருப்பதையும், அப்பொழுது மலத்திலுள்ள புழுக்களால் கடிக்கப் படுவதையும், அவளுடைய வயிற்றிலுள்ள ஜாடராக்னியின் உஷ்ணத்தினால் சுடப்படுவதையும், விசாரித்துப்பார்த்தால் எவன் தான் வைராக்யத்தையடையமாட்டான்? இந்த சுலோகத்தில் கர்ப்பவாஸத்திலுள்ள துன்பங்களை நன்றாக குறிப்பிடுகிறார். ஒவ்வொருவரும் கர்ப்பத்தில் வஸித்துத்தான் பிறக்கவேண்டும். இப்பொழுது அது மறந்து போனாலும் ஊகித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம் சரீரமெடுக்கும்போதும் இவை கட்டாயமுண்டு வைராக்யத்துடன் பிறப்பற்ற நிலையையடைந்தால் தான் இவை நீங்கும்.

(27)

(அ) சைசவத் தன்

ஸுகீயவிஷ்மூத்ரிமஜனம் தத்
சோத்தானஸ்யா ஸ்யநம் ததா யத் ।
பாலக்ரஹாத்யாஹதிபாக் ச ஸைஸவம்
விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥ ௨௮ ॥

ஸ்வகீய விண்முத்ர நிமஜ்ஜநம் தத்
சோத்தானகத்யா ஸ்யநம் ததா யத் ।
பாலக்ரஹாத்யாஹதிபாக் ச ஸைஸவம்
விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

ஃவகீயவிஷ்மூத்ரிமஜனம்-தன்னுடைய மல முத்திரங்களில் அமிழ்ந்

திருப்பது, **उत्तानगत्या शयनं च**-மல்லாந்த நிலையில் படுத்திருப்பது, **तदा**-அப்பொழுது, **बालग्रहाद्यहतिभाक् च**-பாலக்ரஹ பீடைகளை அடைவது இவ்விதமான, **यत्**-எந்த, **शैशवं**-குழந்தை பருவமுண்டோ, **तत्**-அதை, **विचार्य**-விசாரித்து, **को वा**-எவன்தான், **विरतिं**-வெறுப்பை, **न याति**-அடையமாட்டான்?

தன்னுடைய மலமுத்திரத்திலேயே முழ்கிக்கிடப்பது, அப்பொழுது மல்லாந்தே படுத்திருக்கவேண்டியநிலை குழந்தைகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய கிரஹபீடை முதலிய கஷ்டங்கள் இவைகளுடன் கூடிய குழந்தைப் பருவத்தை விசாரித்துப்பார்த்தால் எவனுக்குத்தான் வைராக்கியம் வராது? மலமுத்திரங்களில் எவ்வளவு நேரமிருந்தபோதிலும், மல்லாந்த நிலையில் எத்தனை நேரமிருந்தபோதிலும் பிறரின் உதவியின்றி தானாக குழந்தைகள் விலக முடியாது. சிசுக்களுக்குக் க்ரஹபீடைகளும் மிகவும் அதிகம்.

(அ) கௌமார நிலையை விளக்குகிறார்:—

स्वीयैः परैस्ताडनमज्ञभावं-

मत्यन्तचापल्यमसत्क्रियां च ।

कुमारभावे प्रतिषिद्धवृत्तिं

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ २९ ॥

ஸ்வீயை: பரைஸ்தாடனமஜ்ஞபாவம்

அத்யந்த சாபல்ய மஸத்க்ரியாம் ச ।

குமாரபாவே ப்ரதிஷித்த வ்ருத்திம்

விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

कुमारभावे-குமாராக (சிறுவனாக) இருக்கும் பர்வத்தில், **स्वीयैः**-தன்னைச் சேர்ந்தவர்களாலும், **परैः**-பிறர்களாலும், **ताडनं**-அடிப்பதையும் **अज्ञभावं**-அறியாததன்மையையும், **अत्यन्तचापल्यं**-மிகுந்த சஞ்சல ஸ்வபாவத்தையும், **असत्क्रियां च**-கெட்ட செய்கையையும், **प्रतिषिद्ध-वृत्तिं**-தடுக்கப்பட்ட காரியங்களில் ப்ரவிருத்தியையும், **विचार्य**-ஆராய்ந்து, **को वा**-எவன்தான், **विरतिं**-வைராக்கியத்தை, **न याति**-அடையமாட்டான்?

சிறுவனாயிருக்கும் நிலையில் ஒன்றிலும் சரியான அறிவு இருக்காது. எந்தப்பொருளைக் கண்டாலும் ஆசை ஏற்படும் ஏதாவது சேஷ்டைகளைச் செய்துகொண்டே இருப்பார். செய்யத் தகாத காரியத்தையும் செய்வார். இதனால் தன்னைச் சேர்ந்தவரும் பிறரும் அடிப்பார்கள். அதைத்தடுக்க முடியாமல் பொருத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் இம்மாதிரியான கௌமார நிலையிலுள்ள துன்பங்களை எண்ணிப்பார்த்தால் யாருக்குத்தான் பிறவியில் வைராக்யம் வராது? (29)

(அ) வாலிபபர்வத்தின் சேஷ்டைகளைக் கூறுகிறார்:—

मदोद्धतिं मान्यतिरस्कृतिं च

कामातुरत्वं समयातलङ्घनम् ।

तां तां युवत्योदितदुष्टचेष्टां

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३० ॥

மதோத்ததிம் மாந்யதிரஸ்க்ருதிம் ச

காமாதூரத்வம் ஸமயாதிலங்கநம் ।

தாம் தாம் யுவத்யோதித துஷ்ட சேஷ்டாம்

விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

மதோத்தி-கர்வம் மேலோங்கியிருப்பதையும், மான்யதிரஸ்க்ருதி-கொண்டாடத்தக்கவர்களை அவமதிப்பதையும், காமாதூரத்வம்-காமத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதையும், சமயாதிலங்கநம்-மரியாதையை மீறுவதையும், தாம்-அந்தந்த, யுவத்யா-யுவதிமூலம், உதितதுஷ்ட-ஏற்பட்ட கெட்ட செய்கையையும், விचार्य-விசாரித்து, को वा-எவன்தான், विरति-வைராக்யத்தை, न याति-அடையமாட்டான் ?

மதச்செருக்கையும், வெகுமதிச்சுவேண்டியவர்களை திரஸ்காரம் செய்வதையும், காமத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதையும், கட்டுப்பாடுகளை மீறி நடப்பதையும், ஸ்திரீ மூலம் ஏற்பட்ட பலவிதமான துஷ்ட செயல்களையும், விசாரித்துப்பார்த்தால் எவன்தான் வைராக்யத்தை அடையமாட்டான்? வாலிப நிலையில் கர்வங் கொண்டு பெரியோர்களை அவமதித்து லோகத்திலும் சாஸ்திரங்களிலும் உள்ள கட்டுப்பாடுகளை மீறி காமத்தால் மதிமயங்கி

பெண்ணுக்கு அடிமையாகி கெட்டகாரிடம் பல புரிந்து இதன் பலனாக நரகத்தில் வீழ்வான். (30)

(அ) கிழத்தன்மையை இரண்டு சுலோகங்களில் வர்ணிக்கும் கிருர்:—

विरूपतां सर्वजनादवज्ञां
सर्वत्र दैन्यं निजबुद्धिहैन्यम् ।
बृहत्त्वसंभावितदुर्दशां तां
विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३१ ॥

விருபதாம் ஸர்வஜநாதவஜ்ஞாம்
ஸர்வத்ர தைந்யம் நிஜபுத்திஹைந்யம் ।
வ்ருத்தத்வ ஸம்பாவிததுர்தஸாம் தாம்
விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

விரூபதா—குருபியாயிருப்பதையும், **சர்வஜநாத**—எல்லா மனிதரிடமிருந்தும், **அவஜ்ஞா**—அவமதிப்பையும், **சர்வத்ர**—எங்கும், **தெந்யம்**—தீனமாக இருப்பதையும், **நிஜபுத்திஹெந்யம்**—தனது புத்திக்குறைவையும், **தா**—அந்த, **வ்ருத்த்வஸம்பாவித**—கிழட்டுத்தன்மையால் ஏற்பட்ட, **துர்ஷா**—கெட்ட நிலையையும், **விசார்ய**—விசாரித்து **கோ வா**—எவன்தான், **விரதி**—வைராக்யத்தை, **ந யாதி**—அடையமாட்டான் ?

விசாரமடைந்த ரூபத்துடனிருப்பது, எல்லா ஜனங்களாலும் அவமதிக்கப்படுவது எல்லா விஷயங்களிலும் தைன்யத்துடனிருக்க வேண்டியிருப்பது, தன் புத்திக்கு ஏற்படும் சக்திக்குறைவு, கிழட்டுத்தனத்தால் ஏற்படக்கூடிய பலவித துர்தசை, இவைகளை விசாரித்தால் எவன்தான் வைராக்யத்தை அடைய மாட்டான் ? கிழவனாகிவிட்டால் யாருக்குமே அழகு நீங்கி புத்தி குறைந்து சின்னகாரியத்திற்கும் கெஞ்ச வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது -- எல்லோரும் அவமதிக்கின்றனர். (31)

पितृज्वरार्शःक्षयगुल्मशूल-
श्लेष्मादिरोगोदिततीव्रदुःखम् ।

दुर्गन्धमस्वास्थ्यमनूनचिन्तां

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३२ ॥

பித்த ஜ்வரார்ஸ: சுஷயகுல்ம ஸூல

ச்லேஷ்மாதி ரோகோதித தீவ்ரதுக்கம்

துர்கந்தமஸ்வாஸ்த்ய மநூநசிந்தாம்

விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

पित्त-பித்தம், ज्वर-ஜ்வரம், अर्श:-மூலம், क्षय-சுஷயம், गुल्म-வயிற்றில் கட்டி, शूल-வயிற்றுவலி, श्लेष्मादि-கபம் முதலான, रोगोदित-வியாதிகளால் உண்டாகும், तीव्रदुःखं-கடுமையான துக்கத் தையும், दुर्गन्धं-துர்நாற்றத்தையும், अस्वास्थ्यं-ஸ்வாதீனமில்லாமல் இருப்பதையும், अनूनचिन्तां-குறைவில்லாத கவலையையும், विचार्य-விசாரித்து, को वा-எவன்தான், विरतिं-வெறுப்பை, न याति-அடையமாட்டான் ?

பித்தம், ஜ்வரம், மூலம், சுஷயம், கட்டி. வயற்றுவலி கபம், முதலான ரோகங்களால் ஏற்படும் கடுமையான துக்கத்தையும், துர்நாற்றத்தையும், ஸ்வாதீனமற்றிருக்கும் நிலமையையும், கொஞ்சமேனும் குறைவன்னியில் இருக்கின்ற கவலையையும், விசாரித்துப் பார்த்தால் எவன்தான் வைராக்யத்தை அடைய மாட்டான் ? கிழட்டுத்தன்மை வந்துவிட்டால் எல்லா வியாதி களும் சரீரத்தில் துர்வாஸனையும் சேர்ந்துவிடும். ஒன்றிலும் ஸ்வாதீனமிருக்காது கவலைமட்டும் குறையாது “वृद्धस्ताव-चिन्तासकः” (பஜகோவிந்த ஸ்தோத்ரம் சு. 7) (32)

(அ) பிராணன் நீங்கும் காலத்தில் உண்டாகும் துன்பத்தை கூறுகிறார்:—

यमावलोकोदितसीतिकम्प-

मर्मव्यथोच्छ्वासगतीश्च वेदनाम् ।

प्राणप्रयाणे परिदृश्यमानां

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३३ ॥

யமாவலோகோதித பீதி கம்ப

மர்ம வ்யதோச்ச்வாஸ கதீச்ச வேதநாம் 1

ப்ராணப்ரயானே பரித்ருச்யமாநாம்

விசார்ய கோ வா விரதீம் ந யாதி 11

यमावलोकोदित-யமனைப் பார்த்ததால் உண்டாகும், **भीति**-பயம், **कम्प**-நடுக்கம், **मर्मव्यथा**-மர்மஸ்தானங்களில் வலி, **उच्छ्वासगतीश्च**-மூச்சு மேல்நோக்கிச் செல்வது இவைகளையும், **प्राणप्रयाणे**-பிராணன் வெளிக் கிளம்பும்போது, **परिदृश्यमानां**-காணப் படுகிற, **वेदनां**-துன்பத்தையும், **विचार्य**-விசாரித்து, **को वा**-எவன்தான், **विरतिं**-வைராக்யத்தை, **न याति**-அடையமாட்டான் ?

மரணசமயத்தில் காணப்படும் யமனைப் பார்ப்பதினால் ஏற்படும் பயம், நடுக்கம், மர்மஸ்தானங்களில் வலி, மூச்சு மேலோங்குவது இவைகளையும் பிராணன் வெளிக்கிளம்பும்போது உண்டாகும் காலத்தில் ஆயிரம் தேன்கடிக்கு சமமான வேதனையையும் விசாரித்துப்பார்த்தால் எவன்தான் வைராக்யத்தை அடையமாட்டான் ?

(33)

अङ्गारनद्यां तपने च कुम्भी-

पाकेऽपि वीच्या (प्यवीच्या) मसिपत्रकानने ।

दूतैर्यमस्य क्रियमाणबाधां

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३४ ॥

அங்காரநத்யாம் தபநே ச கும்பீ-

பாகேபி வீச்யாம் (ப்யவீச்யாம்) அஸிபத்ரகாநநே 1

தூதைர் யமஸ்ய க்ரியமாண பாதாம்

விசார்ய கோ வா விரதீம் ந யாதி 11

अङ्गारनद्यां-நெருப்புத்தணல் நதியில், **तपने च**-வாட்டுவதிலும், **कुम्भीपाकेपि**-கும்பீபாகத்திலும், **(अ)वीच्यां**-(அ)வீசியிலும் **असिपत्र कानने**-அஸிபத்ராவந்திலும், **यमस्य**-யமனுடைய, **दूतैः**-கிங்கரர்களால், **क्रियमाणबाधां**-செய்யப்படும் துன்பத்தை, **विचार्य**-

விசாரித்து, **को वा**-யார்தான், **विरतिं**-வைராக்யத்தை, **न याति**-அடைய மாட்டார் ?

தணலே பிரவஹிக்கும் நதியில் வாட்டும் போதும், சும்பீபாகம் (கொப்பரையில் போட்டு வேகவைக்கிறதென்ற நரகம்), அவீசி (அலையற்று ஸ்தப்தமாயிருக்கும் அவீசி என்ற நரகம்) அஸிபத்ர காநகம் (கத்திகளையே இலைகளாகவுடைய மரங்கள் அடர்ந்த காடு என்ற நரகம்) இவைகளில் யமதூதர்களால் செய்யப்படும் துன்பத்தையும், விசாரித்துப் பார்த்தால் எவன்தான் வைராக்யத்தை அடையமாட்டான்? (34)

(அ) பாபம் செய்திருக்கிறவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பத்தை எடுத்துச்சொல்வதுடன் நிறுத்தாமல், புண்யம் செய்து ஸ்வர்காதி லோகம் போகிறவர்களுக்கும் துன்பம் உண்டு என்பதை அடுத்த சுலோகத்திலும், கல்பாரம்பத்தில் அங்கே போய் ஆதிகாரிக ஸ்தாபம் வஹித்து தேவர்களாக விளங்குகிறவர்களுக்கும் துன்பம் உண்டு என்பதை அதற்கடுத்த சுலோகத்திலும் குறிப்பிடுகிறார்:—

पुण्यक्षये पुण्यकृतो नमःस्थै-

निपात्यमानान् शिथिलीकृताङ्गान् ।

नक्षत्ररूपेण दिवश्च्युतास्तान्

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३५ ॥

புண்யக்ஷயே புண்யக்ருதோ நம:ஸ்தைர்

நிபாத்யமானான் ஸிதிலீக்ருதாங்கான் ।

நக்ஷத்ரரூபேண திவச்ச்யுதாமஸ்தான்

விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

पुण्यक्षये-புண்யம் செலவானபிறகு, **नमःस्थै**: ஆகாசத்திலுள்ள தேவர்களால், **निपात्यमानान्**-தள்ளப்படுகிறவர்களும், **शिथिलीकृताङ्गान्**-சிதறிப்போன அவயவங்களுள்ளவர்களும், **नक्षत्ररूपेण**-நக்ஷத்திர உருவமாக, **दिवः**-ஸ்வாகததிலிருந்து, **च्युतान्**- நழுவி விழுந்தவர்களுமான, **तान्**- அந்த, **पुण्यकृतः**- புண்யம் செய்தவர்களை பற்றி, **विचार्य**-விசாரித்துப்பார்க்கில், **को वा**-எவன்தான், **विरतिं**-வெறுப்பை **न याति**- அடையமாட்டான் ?

புண்ணியம் செய்தவர்கள் புண்ணியம் தீர்ந்துபோன பிற்பாடு தளதளத்துப்போன அங்கங்களுடன் ஆகாசத்திலுள்ளவர்களால் கீழே தள்ளப்படுவதையும், அவர்கள் நஷுத்திரருபத்துடன் மேல் லோகத்திலிருந்து நழுவிவிழுவதையும், நன்கு கவனித்தால் எவன் தான் வைராக்யத்தை அடையமாட்டான் ?

இவ்வுலகில் புண்யம் செய்தவர்கள் நரகதுக்கத்தை அனுபவிப்பதில்லை ஸ்வர்க்கம் சென்று தங்கள் புண்ணியத்திற்குத் தக்கபடி ஸுகமனுபவிக்கிறார்கள். ஆனாலும் புண்யம் தீர்ந்த பிறகு தேவர்களால் கீழே தள்ளப்பட்டு அந்த சரீரம் சிதறிப்போய் நஷுத்ர உருவமாக கீழே நழுவிவிழுவதை எண்ணிப்பார்த்தால் ஸ்வர்க்க ஸுகத்தில் யாருக்காவது ஆசை உண்டாகுமா ? (35)

वाय्वर्कवह्नीन्द्रमुखान् सुरेन्द्रान्

ईशोग्रभीत्या ग्रथितान्तरङ्गान् ।

विपक्षलोकैः परिदूयमानान्

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३६ ॥

வாய்வர்க்க வஹ்நீந்த்ரமுகான் ஸுரேந்த்ரான்

ஈஸோக்ரபீத்யா க்ரதிதாந்தரங்கான் ।

விபக்ஷலோகை: பரிதூயமானான்

விசார்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

ईशोग्रभीत्या-பரமேசுவரிடமிருந்து உண்டாகும் கடுமையான பயத்தால், ग्रथितान्तरङ्गान्- பீடிக்கப்பட்ட மனமுள்ளவர்களாயும், विपक्षलोकैः-எதிரி ஜனங்களான அஸுரர்களால், परिदूयमानान्-துன்பப்படுபவர்களாயுமுள்ள, वाय्वर्क-வாயு, ஸூர்யன, वह्नीन्द्र-मुखान्-அக்னி, இந்திரன் முதலான, सुरेन्द्रान्-தேவசிரேஷ்டர்களைப் பற்றி, विचार्य-விசாரித்து, को वा- எவன்தான், विरतिं-விராக்யத்தை, न याति-அடையமாட்டான் ?

பரமேசுவரனிடமிருந்து ஏற்படும் கடுமையான பயத்தினால் வாயு, ஸூர்யன், அக்னி, இந்திரன் முதலான தேவசிரேஷ்டர்கள் பீடிக்கப்பட்ட மனஸ் உள்ளவர்களாயிருப்பதையும், எதிரிகளான அஸுரர்களால் துன்பப்படுத்தப்படுபவர்களாயிருப்பதையும், விசாரித்தால் எவன்தான் வைராக்யத்தை அடையமாட்டான் ?

இந்த தேவர்களும் பயந்தே நடக்கிறார்களென்பது “**भीषाऽ-
स्माद्धातः पवते । भीषोवेति सूर्यः । भीषाऽस्मादग्निश्चेन्द्रश्च ।
मृत्युर्धाविति पंचम इति**” என்று தைத்திரீய உபநிஷத்திலும்
**भयादस्याग्निस्तपति भयात्तपति सूर्यः । भयादिन्द्रश्च वायुश्च मृत्युर्धाविति
पञ्चमः** என்று கடோபநிஷத்திலும் தெளிவாய் சொல்லப்படு
கிறது. (36)

(அ) எங்கேயெல்லாம் ஸாதனமான கர்மாக்களில் மேல் கீழ்
என்ற தாரதம்யம் இருக்கிறதோ, அதற்குத் தகுந்தபடி பல
ரூபமான ஸுகத்திலும் தாரதம்யம் இருந்தே தீரும் என்ற
நியாயத்தை அனுஸரித்து போகங்களில் மேல் கீழ், என்று
இருக்குமாதலால், மேலுள்ளவர்களைப் பார்த்து கீழ் உள்ளவர்
களுக்கு துக்கம் இல்லாமலிராது என்ற விஷயத்தை பூரிமத்
ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டுகிறார்:—

श्रुत्या निरुक्तं सुखतारतम्यं

ब्रह्मान्तमारभ्य महीमहेशम् ।

औपाधिकं तत्तु न वास्तवं चेत्

आलोच्य को वा विरतिं न याति ॥ ३७ ॥

ச்ருத்யா நிருக்தம் ஸுக தாரதம்யம்

ப்ரஹ்மாந்தமாரப்ய மஹீமஹேஸம் ।

ஒளபாதிசம் தத்து ந வாஸ்தவம் சேத்

ஆலோச்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி ॥

महीमहेशमारभ्य—பூலோகசக்ரவர்த்தியிடமாரம்பித்து, **ब्रह्मान्त-**
பிரஹ்மாமுடிய, **सुखतारतम्यं**—ஸுகத்தின் அளவிலு மேல் கீழ் என்ற
வித்யாசமானது, **श्रुत्या**—உபநிஷத்தினால், **निरुक्तं**—நன்கு விளக்கிக்
கூறப்பட்டிருக்கிறது, **तत्तु**—அதுவோவெனில், **औपाधिकं**—உபாதியால்
ஏற்பட்டது, **न वास्तवं चेत्**—உண்மையல்ல என்றால், **आलोच्य**—(இதை)
ஆலோசித்து, **को वा**—எவன்தான், **विरतिं**—வைராக்யத்தை, **न याति-**
அடையமாட்டான் ?

பூலோக சக்கிரவர்த்தியிலிருந்து ஆரம்பித்து பிரஹ்மா முடிய
ஸுகத்தில் தாரதம்ய முண்டென்பது வேதத்தினால் நிர்வசனம்

செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதுவோ உபாதியினால் ஏற்பட்டதே தவிர வாஸ்தவமில்லை யென்றிருப்பதால் இவ்விஷயத்தை ஆலோசனைசெய்து பார்க்கும்போது எவன்தான் வைராக்யத்தை அடைய மாட்டான்? 'सैवानन्दस्य मीमांसा भवति' என்று ஆரம்பித்து 'स एको ब्रह्मण आनन्दः' என்பது வரையுள்ளதைத்திரிய உபநிஷத் வாக்கியங்களில் மானுஷ (பூலோக சக்ரவர்த்தியின்) ஆனந்தத்திலிருந்து மேலே ஒவ்வொன்றும் நூறு நூறு மடங்கு அதிகமானது என்று ப்ரஹ்மாவின் ஆனந்தம்வரை கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத்தாரதம்யம் அந்தந்த ஸ்தானங்களாகிற உபாதிகளால் தோன்றுகிறதே தவிர உபாதிகளை நீக்கிவிட்டால் ஆனந்த ஸ்வரூபம் அகண்டமானது. இதைத் தெரிந்துகொண்டால் இந்த ஸ்தானங்களில் ஆசை ஏற்படாது.

சாலோக்யசாமீப்யசரூபதாதி-

मेदस्तु सत्कर्मविशेषसिद्धः ।

न कर्मसिद्धस्य तु नित्यतेति

विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३८ ॥

ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸரூபதாதி

பேதஸ்து ஸத்கர்மவிசேஷசுத்தி: ।

ந கர்மஸித்தஸ்ய து நித்யதேதி

விசார்ய கோ வா விரதிம் நயாதி ॥

சாலோக்ய-ஸாலோக்யம், சாமீப்ய-ஸாமீப்யம், சரூபதாதி-ஸரூப்யம் முதலான, மேதஸ்து-வேற்றுமையோவெனில், சத்கர்ம-விசேஷசுத்தி:-புண்யகர்மவிசேஷங்களால் ஏற்பட்டது, கர்மசுத்தஸ்ய து-கர்மவினாலு ஏற்பட்டதற்கு, நித்யதா-நித்யமாயிருக்கும் தன்மை, ந-கிடையாது, இதி-என்று, விசார்ய-விசாரித்து, கோ வா-எவன்தான், விரதி-வைராக்யத்தை, ந யாதி-அடையமாட்டான் ?

ஸாலோக்யம் (உபாஸ்ய தேவதையின் லோகத்தில் இருப்பது), ஸாமீப்யம் (அத்தேவதையின் ஸமீபத்தில் இருப்பது), ஸரூப்யம் (அக்கேவலமானது)

உள்ள மாறுபாட்டால் ஏற்பட்டதே. கர்மாவினால் ஏற்படும் எவ்வித பலனும் நித்யமாக இருக்காது இவ்விதம் கவனித்தால் எவன்தான் வைராக்யத்தை அடையமாட்டான். (38)

यत्रास्ति लोके गतितारतम्य-

मुच्चावचत्वान्वितमत्र तत्कृतम् ।

यथेह तद्वत्खलु दुःखमस्ती-

त्यालोच्य को वा विरतिं न याति ॥ ३९ ॥

யத்ராஸ்தி லோகே கதிதாரதம்யம்

உச்சாவசத்வாந்விதமத்ர தத்க்ருதம் 1

யதேஹ தத்வத் கலு துக்கமஸ்தீ -

த்யாலோச்ய கோ வா விரதிம் ந யாதி 11

யதேஹ-இங்கு எப்படியோ, ததத்-அதுபோல், லோகே-உலகில், யத்-எங்கெல்லாம், முச்சாவசத்வாந்விதம்-மேல கீழ்த்தன்மையுடன் கூடிய, கதிதாரதம்யம்-பலனில வேற்றுமை, அஸ்தி-இருக்கிறதோ, அத்-இங்கு

இவ்வுலகில் அவரவர் செய்யும் முயற்சிக்குத்தக்கபடி பலவிதமான உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான பலன்கள் ஏற்படுவதையும் அவற்றின்மூலம் துக்கம் ஏற்படுவதையும் நாம் நேரில் காண்கிறோம் இதேபோல் உலகில் எங்கெல்லாம் பலனில் மேல்கீழ் என்ற வேற்றுமையுள்ளதோ அங்கெல்லாம் அதன்மூலம் துக்கமும் கட்டாயம் ஏற்படும் என்பதை ஒருவன் ஆலோசித்துப் பார்த்தானேயானால் நிச்சயமாக வைராக்யத்தையடைவான். (39)

(அ) இவ்வாறு வைராக்யம் ஏற்படுவதற்காக கர்ப்பவாஸம், சைசவம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்யம் என்ற நிலைகளிலும் மரணத்திலும் இதற்குப்பின் ஜீவர்கள் செல்லும் ஸ்தானங்களிலும் உள்ள துக்கத்தைக் காட்டிவிட்டு வைராக்கியம் அடையாதவன் அலிவேகி என்று கூறுகிறார் :-

को नाम लोके पुरुषो विवेकी
 विनश्चरे तुच्छसुखे गृहादौ ।
 कुर्याद्रिति नित्यमवेक्षमाणो
 वृथैव मोहात् म्रियमाणजन्तून् ॥ ४० ॥

கோ நாம லோகே புருஷோ விவேகீ
 விநச்வரே துச்சஸுகே க்ருஹாதௌ ।
 குர்யாத் ரதிம நித்யமவேக்ஷமானோ
 வ்ருதைவ மோஹாந் ம்ரியமாண ஜந்தூன் ॥

மோஹாத்-அவிவேகத்தால், **வூத்யைவ**-வீணாகவே **ம்ரியமாணஜந்தூன்**-
 இறந்துகொண்டிருக்கும் பிராணிகளை, **நித்யம்**-எப்பொழுதும், **அவேக்ஷமாண**:
 பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற, **வिवेकी**-விவேகத்துடன் கூடிய, **को नाम**
पुरुषः-எந்தப்புருஷன் தான், **लोके**-உலகில், **विनश्चरे**-அழியும் ஸ்வ
 பாவமுள்ளதும், **तुच्छसुखे**-ஸாரமற்ற இன்பமுள்ளதுமான, **गृहादौ**-
 வீடுமுதலியவற்றில், **रतिं कुर्यात्**-ஆசைகொள்வான ?

உலகில் ஸாதாரணமாக ஜனங்கள் விவேகமில்லாமல் மதி
 மயக்கத்தினால் பொருள்களில்பற்றுக்கொண்டு வீணாக அழிந்து
 போகின்றனர்: இதை எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்
 கும் விவேகி, அழியக்கூடியதும் ஸுககரமாகத் தோன்றிய
 போதிலும் உண்மையில் துக்கத்தையே தருவதும் தனது அழிவிற
 குக் காரணமுமான வீடு முதலியவற்றில் ஆசைகொள்வான ? (40)

सुखं किमस्यत्र विचार्यमाणे
 गृहेऽपि वा योषिति वा पदार्थे ।
 मायातमोन्धीकृतचक्षुषो ये
 त एव मुह्यन्ति विवेकशून्याः ॥ ४१ ॥

ஸுகம் கிமஸ்த்யத்ர விசார்யமானோ
 க்ருஹேऽபி வா யோஷிதி வா பதார்த்தே ।
 மாயா தமோந்தீக்ருத சக்ஷுஷோ யே
 த ஏவ முஹ்யந்தி விவேகஸூந்யா:॥

அந்-இங்கு, **விचार्यमाणे**-ஆராய்ந்து பார்த்தால், **गृहे**-வீட்டிலோ, **योषिति वा**-பெண்ணிடத்திலோ, **पदार्थेयि वा**-(வேறு எந்த) பொருளிலுமோ, **सुखं किमस्ति**-ஸுகம் இருக்கிறதா? **ये**-எவர்கள், **मायातमोन्वीकृतचक्षुषः**-மாயையென்னும் இருட்டால் குருடான கண்களுள்ளவர்களாய், **विवेकशून्याः**-விவேகமற்றவர்களோ, **त एव**-அவர்கள்தான் **मुह्यन्ति**-மோஹிப்பார்கள்.

விவேகமில்லாமல் உள்ளதை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ளாமல் விபரீதமாகத் தெரிந்துகொள்வது என்ற மாயையால் அறிவு குருடாயுள்ளவர்கள்தான் உலகப்பொருள்களைக்கண்டு மயங்குவார்கள். நல்ல விவேகத்துடன் ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்கள் வீட்டிலோ, ஸ்திரீயினிடமோ, மற்றப்பொருளிலோ ஸுகமிருப்பதாக எண்ணுவார்களா? உண்மையில் இவற்றில் ஸுகம் கொஞ்சமும் கிடையாது. ஸுகமிருப்பதாக எண்ணுவது பிராந்திதான். (41)

अविचारितरमणीयं सर्वं उदुम्बरफलोपमं भोग्यम् ।

अज्ञानां उपभोग्यं न तु तज्ज्ञानां योषिति वा पदार्थे ॥ ४२ ॥

அவிசாரிதரமணீயம் ஸர்வம் உதும்பர

பலோபமம்;போக்யம் ।

அக்ஞாநாம் உபபோக்யம் நது தஜ்ஞாநாம்

யோஷிதி வா பதார்த்தே ॥

भोग्यं-போக்யமான, **सर्वं**-எல்லாம், **अविचारितरमणीयं**-விசாரிக்காதவரையில் அழகாகத்தோன்றக்கூடியது, **उदुम्बरफलोपमं**-அத்திப்பழத்திற்கொப்பானது, **अज्ञानां**-அறியாதவர்களுக்குத்தான், **उपभोग्यं**-அனுபவிக்கத்தக்கது, **तज्ज्ञानां**-அதன் தன்மையை அறிந்தவர்களுக்கு, **योषिति**-பெண்ணிடமோ, **पदार्थे वा**-மற்றபொருளிலோ, **न तु**-ஆசை உண்டாகாது.

போக்யமாயுள்ள எல்லாமே அத்திப்பழத்தைப்போல விசாரிக்காமலிருக்கும்வரையில் ரமணீயமாகத்தோன்றி ஞானமில்லாதவர்களுக்கு போகத்திற்குரியதாகும். ஆனால் அது விஷயமான ஞானமுள்ளவர்களுக்கு ஸ்திரீயிடத்திலோ வேறு பதார்த்தத்திலோ அவ்விதமிராது. (42)

गतेऽपि तोये सुषिरं कुलीरो
 हातुं वशक्तो म्रियते विमोहात् ।
 यथा तथा गेहसुखानुषक्तो
 विनाशमायाति नरो भ्रमेण ॥ ४३ ॥

கதேஃபி தோயே ஸுஷிரம் குளீரோ
 ஹாதும் ஹ்யஸுக்தோ ம்ரியதே விமோஹாத் ।
 யதா ததா கேஹஸுகாநுஷக்தோ
 விநாஸுமாயாதி நரோ ப்ரமேண ॥

யதா-எவ்வாறு, குலீர:-நண்டு, விமோஹாத்-மோஹத்தினால், தோயே-ஜலம், गतेऽपि-சென்றபிறகும், सुषिरं-பொருதை, हातुं-விடுவதற்கு, वशक्त:-சக்தியில்லாததாக, म्रियते-இறந்துபோகிறதோ, तथा-அவ்வாறு, नर:-மனிதன், भ्रमेण-ப்ராந்தியால், गेहसुखानुषक्त:-வீட்டின் ஸுகத்தில் ஈடுபட்டவனாக, विनाशं आयाति-நாசத்தையடைகிறான்.

பொர்தில் வளிக்கும் நண்டு கடும் கோடையில் ஜலம் முழுவதும் வற்றிப்போன பிறகும் அதைவிட்டு வெளியேவர மனமில்லாமல் கடைசியில் அங்கேயே இறந்து போகிறது. இது போல் மனிதனும் வீடு, பெண்டிர், பொருள் இவற்றில் பற்றுவைத்து சேகரித்து அவற்றிலேயே ஈடுபட்டு ஸுக லேசத் தால் இன்பமுற்றிருக்கும்பொழுதே ஆயுள் முடிந்து இறந்து விடுகிறான். ஸத்தியையடைய முயற்சிக்காமல் காலம் சென்று விடுகிறது.

(43)

(அ) இதற்கே மற்றோர் திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார் :-

कोशकिमिस्तन्तुमिरात्मदेहं
 आवेष्ट्य चावेष्ट्य च गुप्तिमिच्छन् ।
 स्वयं विनिर्गन्तुमशक्त एव सन्
 ततस्तदन्ते म्रियते च लग्नः ॥ ४४ ॥

यथा तथा पुत्रकलत्रमित्र-
 स्नेहालुब्धैर्ग्रथितो गृहस्थः ।

कदाऽपि वा तान् परिमुच्य गेहात्
गन्तुं न शक्तो म्रियते मुधैव ॥ ४५ ॥

கோஸுக்ரிமிஸ் தந்துபிராத்மதேஹம்
ஆவேஷ்ட்ய சாவேஷ்ட்ய ச சூப்திமிச்சன் |
ஸ்வயம் விரிகந்துமஸுக்த ஏவ ஸன்
ததஸ் ததந்தே ம்ரியதே ச லக்ந: ||

யதா ததா புத்ரகளத்ர மித்ர
ஸ்நேஹாநுபந்தைர் க்ரதிதோ க்ருஹஸ்த: |
கதா஽பி வா தான் பரிமுச்ய கேஹாத்
கந்தும் ந ஸுக்தோ ம்ரியதே முதைவ ||

यथा-எப்படி, कोशकिमि:-பட்டுபபுழு, गुमिमिच्छन्-காப்பாற்று
வதை விருமபி, आत्मदेहं-தன உடலை, तन्तुमि:-நூலகளால், आवेष्ट्य
चावेष्ट्य च-சுற்றிச்சுற்றி, स्वयं-தானாக, विनिगन्तुं-வெளியே
வருவதற்கு, अशक्त एव सन्-திறமையிலலாததாகவே இருந்துகொண்டு,
तत:-பிறகு, तत्-அதில, लज्ज:-மாட்டிக்கொண்டு, म्रियते-முடிவில,
म्रियते-சாகிறதோ, तथा-அப்படியே, गृहस्थ:-கிருஹஸ்த்தன, पुत्र-
பிள்ளை, कलत्र-மணைவி, मित्र-நண்பன், गेहानुवन्धै:-இவர்களிடம்
அபிமானமாகிற கட்டுக்களால், म्रियते-முடியப்பட்டு, कदापि वा-ஒரு
பொழுதும், तान्-அவர்களை, परिमुच्य-விட்டு, गेहात्-வீட்டிலிருந்து,
गन्तुं-செல்வதற்கு, न शक्त:-சகதியில்லாதவனாக, मुधैव-வீணாகவே,
म्रियते-இற-⁴⁴ ன்.

எப்படி பட்டுப் பூச்சிப்புழுவானது தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள
நினைத்து தன் சரீரத்தை தன்னிடமிருந்தே உண்டாகும் நூல்
களால் சுற்றிக்கொண்டு சுற்றிக்கொண்டு அதற்குள் அடைபட்டு
தானாக அதை விட்டு வெளியில் வருவதற்கு முடியாமலேற்பட்டு
கடைசியில் அங்கேயே கட்டுண்டு சாகிறதோ, அப்படியே
வீட்டிலுள்ளவன் புத்திரன், பார்வைய, நண்பன் இவர்களிடம்
அபிமானம் கொண்டு இந்த சிநேகபாசங்களால் கட்டுப்பட்டு,
எக்காலத்திலும் அவர்களை விட்டுவிட்டு வீட்டிலிருந்து வெளியே
போய் விட சகதியற்றவனாய் ஸத்ததிக்கு வழிதேடாமல் வீணாகவே

(44-45)

(அ) நன்கு கவனித்துப்பார்த்தால் ஸம்ஸாரமென்பதே ஒருவித காராகிருஹமே (ஜயிலே)யாகுமென்று முன்று சுலோகங்களில் எடுத்துக்காட்டுகிறார் :-

காரா஘ுஹஸ்யாசு ச கோ விசேஷ:

प्रदृश्यते साधु विचार्यमाणे ।

मुक्तेः प्रतीपत्वं इहापि पुंसः

कान्तासुखाभ्युत्थितमोहपाशैः ॥ ४६ ॥

காராக்ருஹஸ்யாஸ்ய ச கோ விசேஷ:

ப்ரத்ருச்யதே ஸாது விசார்யமாணே ।

முக்தே: ப்ரதீபத்வமிஹாபி பும்ஸ:

காந்தா ஸகாப்யுத்தித மோஹபாஸை: ॥

சாது-நன்றாக, **விचार्यमाणे**-விசாரிக்கப்படும்பொழுது, **காரா-**
गृहस्य-ஐயிலுக்கும் **अस्य च**-இந்த ஸம்ஸாரத்திறதும், **को विशेषः**-என்ன
வேற்றுமை, **प्रदृश्यते**-காணப்படுகிறது? **कान्तासुखाभ्युत्थित**-பெண
களின் இன்பத்தில் ஏற்படும், **मोहपाशैः**-மதியககமாகிறபாசங்களால்,
इहापि-இந்த ஸம்ஸாரத்திலும், **पुंसः**-மனிதனுக்கு, **मुक्तेः प्रतीपत्वं**-
முக்திக்கு எதிரிடையாயிருக்கும் தன்மை (இருக்கிறதல்லவா !)

நன்றாக விசாரித்துப்பார்க்கும்போது காரா கிருஹத்திற்கும்
இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கும் சிறிதும் வேற்றுமையிலே என்பது
நன்கு தெரியவரும். ஜயிலில் இருப்பவன் கைகளிலும் கால்களிலும்
விலங்குகளால் கட்டுப்பட்டு இதிலிருந்து விடுபடமுடியாமல் துன்
புறுகிறான். இதுபோல் ஸம்ஸாரத்திலும் பெண்களின் மேல் ஆசை
கொண்டு இந்த ஆசையால் கட்டுப்பட்டு இதிலிருந்து விடுபட
முடியாமல் துன்புறுகிறான். ஜயிலிலிருப்பவனுக்கும் முக்தி
(விடுதலை) இல்லை. ஸம்ஸாரபந்தத்தில் அகப்பட்டவனுக்கும்
முக்தி (மோக்ஷம்) இல்லை.

(46)

(அ) ஜயிலுக்கும் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமையை
விளக்குகிறார்:-

गृहस्पृहा पादनिबद्धशृङ्खला

कान्तासुताशा पङ्कणपाशः

शीर्षे पतद्भूर्यशनिर्हि साक्षात्

प्राणान्तहेतुः प्रबला धनाशा ॥ ४७ ॥

க்ருஹஸ்ப்ருஹா பாதநிபத்தச்ருங்கலா

காந்தா ஸுதாஸா படுகண்டபாஸு: 1

ஸீர்ஷே பதத்பூர்யஸநிர் ஹி ஸாக்ஷாத்

ப்ராணாந்த ஹேது: ப்ரபலா தநாஸா ॥

गृहस्पृहा-வீட்டில் வைக்கும் ஆசை, **पदनिबद्धशुक्ला**-காவில் கட்டப்பட்ட சங்கிலி, **कान्तासुताशा**-மனைவியிடமும் தனயர்களிடமும் வைக்கும் ஆசை, **पटुकण्ठपाशः**-உறுதியான கழுத்தில் கட்டப்பட்டகயிறு, **प्रबला**-மிகபலமான, **धनाशा**-பணத்தினுசை, **प्राणान्तहेतुः**-பிராணைனின் முடிவுக்குக்காரணமான, **साक्षात्**-நேரான, **शीर्षे**-தலையில் **पतद्भूर्यशनिः** **हि** விழும் பெரிய இடியலலவா !

வீட்டில் வைக்கும் ஆசை கால்களில் கட்டிய கொப்பானது, பார்வைய புத்ரர்களில் வைக்கும் ஆசை கழுத்தில் இறுகின கட்டு ஆகும் பணத்தில் வைக்கும் பேராசையோ தலையில் விழும் பெரிய இடியாயிருந்து மிகவும் பலமாய் பிராணனுக்கே நாசத்தை யுண்டுபண்ணக் காரணமாயுள்ளது. (47)

आशापाशशतेन पाशितपदो नोत्थातुमेव क्षमः

कामक्रोधमदादिभिः प्रतिभटैः संरक्ष्यमाणोऽविशम् ।

संमोहावरणेन गोपनवतः संसारकारागृहा-

निर्गन्तुं त्रिविधेषणापरवशः कः शक्नुयाद्रागिषु ॥

ஆஸாபாஸஸுதேந பாஸிதபதோ நோத்தாதுமேவ க்ஷம:
காமக்ரோதமதாதிபி: ப்ரதிபடை:

ஸம்ரக்ஷ்யமாணோஅவிஸம் ।

ஸம்மோஹாவரணேந கோபநவத: ஸம்ஸாரகாராக்ருஹாத்
நிர்கந்தும் த்ரிவிதேஷணாபரவஸு: க: ஸக்நுயாத் ராகிஷு ॥

ராகிஷு-பற்றுதலுள்ளவர்களுள், **आशापाशशतेन**-நூற்றுக்கணக்கான ஆசைகளென்னும் கயிறுகளால, **पाशितपदः** - கட்டப்பட்ட

கால்களையுடையவனாயும், **உரதானமேவ**-எழுந்திருப்பதற்கே, **ந ஸம்**-சக்தியற்றவனாயும், **காமகோபமதாவிசி**-காமம், கோபம், கர்வம் முதலான, **பிரிபுடே**-கால்களார்களால், **அநிஷ**-எப்பொழுதும், **சர்வ்யமாண** காவல் செய்யப்படுகிறவனாயும். **சம்மோஹாரண**-மோஹமென்னும் மதிள் கவரால், **மோபனவத**-மறைவுடன் கூடியவனாயும், **விவிதேஷணாபரவச**-முன்றுவித ஆசைகளுக்கு அதீனனாயும் இருக்கும், **க**-எனினதான, **சம்சாரகாராஹத**-ஸம்ஸாரமென்னும் ஜயிலிலிருந்து, **நிர்முக்த** வெளியே செல்வதற்கு, **சகநுயாத**-சக்தியுள்ளவனாவான் ?

ஜயிலிலுள்ள குற்றவாளியின் கால்கள் எழுந்திருக்கவே முடியாதபடி இரும்புச் சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருக்கும் அவன் வெளியே போக முடியாதபடி எப்பொழுதும் காவல் காத்து வருவார்கள். நான்கு புறமும் உயரமான சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கும் இந்நிலையில் கைதி வெளியே போவதைப்பற்றி மனதில்கூட எண்ணமுடியுமா? இந்நிலையில்தான் ஸம்ஸாரிகளுமிருக்கின்றனர். உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளிலும் வைக்கும் ஒவ்வொரு ஆசையும் இரும்புச்சங்கிலிபோன்றது. காமம், கோபம் மதம், லோபம், மூகலானவர்கள் முக்தி மார்க்கத்திற்குச் செல்ல விடாமல் பாதுகாத்து வருகின்றனர். அவிவேகம் சுவர்போல் நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

முன்று வித ஆசை அதாவது தாரேஷணை (ஸ்திரீவிஷயமான ஆசை, இதில் புத்ராதிகள் விஷயமான ஆசையும் சேரும்), வித்தேஷணை (வீடு, நிலம், பணம், கீர்த்தி முகவியன இதில் சேர்ந்தவை), லோகேஷணை (உலகத்திற்கு திருப்தி ஏற்படும்படி நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் இதில் சேர்ந்தது) இவற்றிற்கு அதீனனாகிவிட்டவன் இந்த நிலையில் தன் விடுதலையை உத்தேசித்து ஸ்வதந்திரமாக பிரயத்தினம் செய்வதே ஸாத்தியமாகாது. ஆகவே ராக முள்ளவன் எவனும் ஸம்ஸார ஜயிலிலிருந்து வெளிச்செல்ல முடியாது. (48)

(அ) காமத்தால் ஏற்படும் அநர்த்தங்களை 12 சுலோகங்களால் விளக்கிக் கூறுகிறார்:-

காமான்காரேண நிரூபயி-
மூஹ்யஸத்யப்யவலாக்ஷரபே ।

न ह्यन्धदृष्टेरसतः सतो वा

सुखत्वदुःखत्वविचारणाऽस्ति ॥ ४९ ॥

காமாந்தகாரேண நிரூத்தத்ருஷ்டி:

முஹ்யத்யஸத்யப்யபலாஸ்வரூபே 1

ந ஹ்யந்தத்ருஷ்டேரஸத: ஸதோ வா

ஸுகத்வதுக்கத்வவிசாரணஸ்தி 11

காமாந்ஹகாரேண-காமம் எனனும் இருட்டினால், **நிரூஹ்டி:**-தடை பட்டபார்வை (அறிவு) உள்ளவன், **அஸந்யபி**-கெட்டதாயிருந்தபோதிலும், **அவஸ்தாஸுரூபே**-பெண உருவத்தில, **ஸுஹ்யதி**-மயங்குகிறான், **அந்ஹ்டி:**-பார்வை குருடானவனுக்கு, **அஸத:**-கெட்டதற்கோ, **ஸதோ வா**-நல்ல தற்கோ, **ஸுஹ்வது:ஸ்வவிசாரணா**-ஸுக ததனமையுள்ளது, துக்கத் தனமையுள்ளது என்ற ஆராய்ச்சி **ந:ஸ்தி ஹி**-இல்லையல்லவா !

இருளில் கண்பார்வை மறைக்கப்பட்டவனுக்கும் குருடனுக்கும் பொருள்களைப்பார்க்க முடியாது. இதுபோல் மனதில் காமம் குடி கொண்டு விவேகமாகிறபார்வை மறைந்துபோனவனுக்கு இது நல்லது, இது கெட்டது, இதனால் ஸுகம் ஏற்படும், இதனால் துக்க மேற்படும் என்ற விசாரணையே இருக்காது. கெட்டதை நல்லதாகவும், துக்கம் தருவதை ஸுகம் தருவதாகவும் விபரீதமாக எண்ணுவான். இவன் கெட்டதும் துக்கம் தருவதுமான ஸ்திரீயின் உருவத்தைகண்டு மயங்குகிறான். (49)

(அ) வைராக்யம் உண்டாகும்படியாக பெண்ணின் உருவத்தை வர்ணிக்கிறார்:—

श्लेष्मोद्गारि सुखं स्रवन्मलवती नासाऽश्रुमल्लोचनं

स्वेदस्रावि मलामिपूर्णमभितो दुर्गन्धदुष्टं वपुः ।

अन्यद्वक्तुमशक्यमेव मनसा मन्तुं क्वचिन्नाहति

स्त्रीरूपं कथमीदृशं सुमनसां पात्रीभवेन्नययोः ॥ ५० ॥

ச்லேஷ்மோத்காரி முகம் ஸ்ரவன் மலவதி

நாஸா:ச்ருமத் லோசநம்

ஸ்வேதஸ்ராவி மலாபிபூர்ணமபிதோ

துர்கந்த துஷ்டம் வபு: 1

அந்யத் வக்துமஸூக்யமேவ மநஸா மந்தும்

க்வசித் நார்ஹதி

ஸ்தீரூபம் கதமீத்ருஸம் ஸுமநஸாம் பாதீ

பவேத் நேத்ரயோ: ||

ஐஹோதாரி-கபத்தை வெளியே தள்ளுகின்ற, **मुख**-வாய், **स्रवन्मलवती**-ஒழுகும் சரியாகிற மலத்துடன்கூடிய, **नासा**-மூக்கு, **अधुमत्**-கண்ணீரோடுகூடிய, **लोचनं**-கண், **स्वेदस्त्रावि**-வியர்வை பெருகுகிறதும், **अभितः**-முழுவதும், **महाभिपू**-அழுகு நிறைந்ததும் **दुर्गन्धदुष्टं**-துர்நாற்றத்தால் கெட்டதுமான, **वपुः**-சரீரம், **अन्यत्**-இது தவிர மற்ற விபரம், **वक्तुमेव**-சொல்வதற்கே, **अशक्यं**-முடியாதது, **कचित्**-ஒரு இடத்திலும், **मनसा**-மனதால், **मन्तुं**-எண்ணுவதற்கும், **नाईति**-யோசயமன்று, **ईदृशं**-இப்பேற்பட்ட, **स्त्रीरूपं**-பெண்ணின் உருவம், **सुमनसां**-நல்ல புத்தியுள்ளவர்களின், **नेत्रयोः**-கண்களுக்கு, **कथं**-எப்படி, **पानीभवेत्**-பார்க்கத்தக்கதாக, **भवेत्**-ஆகும் ?

கபத்தை துப்பும் வாய், ஒழுகும் மலத்துடன் கூடிய மூக்கு, கண்ணீருள்ள கண், வியர்வை கசிந்து கொண்டும் மலம் நிறைந்தும் எல்லா பக்கங்களிலும் துர்கந்தத்தினால் கெடுக்கப்பட்டதுமான சரீரம், மற்றது சொல்வதற்கே முடியாதது, ஒருஸமயத்திலும் மனஸினால் நினைக்கக்கூட யோக்கியதையற்றது. இவ்விதமுள்ள ஸ்திரீயின் ரூபம் நல்ல புத்தியுள்ளவர்களுடைய கண்களுக்குப் பார்க்கவேண்டிய பதார்த்தமாக எப்படியாகும் ? (80)

दूरादवेक्ष्याप्रिशिखां पतङ्गो

रम्यत्वबुद्ध्या विनिपत्य नश्यति ।

यथा तथा नष्टदृशे सूक्ष्मं

कथं निरीक्षेत विमुक्तिमार्गम् ॥ ५१ ॥

कामेन कान्तां परिगृह्य तद्व-

जनोऽप्ययं नश्यति नष्टदृष्टिः ।

मांसास्थिमज्जामलमूत्रपात्रं

द्वियं स्वयं स्मृतयैव पश्यति ॥ ५२ ॥

தூராதவேக்ஷயாக்நி ஸிகாம் பதங்கோ
ரம்யத்வபுத்த்யா விநிபத்ய நச்யதி ।
யதா ததா நஷ்டத்ருகேஷ ஸுக்ஷ்மம்
கதம் நிரீக்ஷேத விமுக்திமார்க்கம் ॥

காமேந காந்தாம் பரிக்ருஹ்ய தத்வத்
ஜநோப்யயம் நச்யதி நஷ்டத்ருஷ்டி: ॥
மாம்ஸாஸ்தி மஜ்ஜாமலமுத்ரபாத்ரம்
ஸ்த்ரீயம் ஸ்வயம் ரம்யதயைவ பச்யதி ॥

யथा-எப்படி, பतङ्ग:-விட்டிடிப்பூச்சி, दूरात्-வெகுதூரத்திலிருந்து
अग्निशिखां-நெருப்புஜ்வாலையை, अवेक्ष्य-பார்த்து, रम्यत्वबुद्ध्या-
அழகியது என்ற எண்ணத்தால், विनिपत्य-(அதில் விழுந்து), नश्यति-
நாசமடைகிறதோ, तथा-அதுபோலவே, मांसास्थिमज्जामलमूत्रपात्र-
மாம்ஸம், எலும்பு, கொழுப்பு, மலம், முத்திரம் இவைகளுக்கு
இருப்பிடமான, स्त्रियं-பெண சரீரத்தை, स्वयं-தானாகவே, रम्यतयैव-
அழகுள்ளதாகவே, पश्यति-பார்க்கிறான்- कामेन-காமத்தால், कान्तां-
ஸ்த்ரீயை, परिगृह्य-ஸவீகரித்துக்கொண்டு, तथा-அந்த விட்டில
பூச்சிபோலவே, अयं जनोऽपि-இந்த மனிதனும், नष्टदृष्टि:-விவேகம்
அழிந்தவனாக, नश्यति-நாசமடைகிறான். नष्टदृक्-விவேகமற்ற, एष:-
—யன். सूक्ष्मं-ஸுக்ஷ்மமான, विमुक्तिमार्गं-மோக்ஷவழியை, कथं-
எவ்வாறு, निरीक्षेत-அறிந்துகொள்வான் ?

வெகு தூரத்திலிருந்து விட்டில் பூச்சி நெருப்பு ஜ்வாலையைப்
பார்த்து அதை அழகிய தின்பண்டமென்று எண்ணி ஓடிவந்து
அதில் விழுந்து நெருப்பினால் உடல் பொசுங்கிப்போய் இறந்து
விடுகிறது. இதுபோலவே மனிதனும் அறுவருப்பான மாம்ஸம்,
எலும்பு, கொழுப்பு, மலம், முத்திரம் இவை நிறைந்த
பெண்ணுருவைக்கண்டு அழகிய போக்ய வஸ்துவாக எண்ணி
மயங்கி அவனை ஸவீகரித்துக்கொண்டு அவனிடமே ஈடுபட்டு மதி
மயங்கி கீழ்நிலையை அடைகிறான். காமத்தால் விவேகமற்ற
மனிதனுக்கு ஸுக்ஷ்மமான முக்திமார்க்கம் எப்படி புலப்படும் ?

[இங்கு 51வது சுலோகத்தின் பின்பாதி 52வது சுலோகத்
தின் பின்பாதியாகவும், 52வது சுலோகத்தின் பின்பாதி 51வது

சுலோகத்தின் பின்பாதி யாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று
தோன்றுகிறது அப்பொழுதுதான் அன்வயம் சிரமமில்லாமல்
இருக்கும்] (51-52)

काम एव यमः साक्षात्कान्ता वैतरणी नदी ।
विवेकिनां सुमुख्यां निलयस्तु यमालयः ॥ ५३ ॥

காம ஏவ யம: ஸாக்ஷாத் காந்தா வைதரணீ நதீ ।
விவேகினாம் முமுகூலினம் நிலயஸ்து யமாலய: ॥

சுமுக்யா-முத்தியடைய தீவர ஆவலுள்ள, விவேகி-விவேகி
களுக்கு, காம எவ-காமம்தான், சாக்ஷாத்-நேரிடையான, யம:-யமன்,
காந்தா-மனைவி, வைதரணீ-வைதரணி நதி, நிலயஸ்து-வீடோலெனில்
யமாலய:-யமனின் இருப்பிடம்.

விவேகமில்லாத முடர்கள்தான் மனைவியையும் வீட்டையும்
கண்டு மயங்கி ஈடுபடுவார்களே தவிர மோக மடைவதில் தீவர
ஆவல் கொண்ட விவேகிகள் காமத்தை யமனாகவும், வீட்டை
யமனின் இருப்பிடமாகவும், மனைவியை யமலோகத்திற்குச்
செல்லும் வழியிலுள்ள வைதரணி நதியாகவும் எண்ணி
இவற்றை மனதில் கூட எண்ணமாட்டார்கள். (53)

यमालये वाऽपि गृहेऽपि नो नृणां
तापत्रयक्षेत्रनिवृत्तिरस्ति ।
किञ्चित् समालोक्य तु तद्विरामं
सुखात्मना पश्यति मूढलोकः ॥ ५४ ॥

யமாலயே வாஸ்பி க்ருஹே஽பி நோ ந்ருணாம்
தாபத்ரயக்லேஸநிவ்ருத்திரஸ்தி ।
கிஞ்சித் ஸமாலோக்ய து தத்விராமம்
ஸுகாத்மநா பச்யதி முடலோக: ॥

நுணா-மனிதர்களுக்கு, யமாலயே வாபி-யமனது இருப்பிடத்திலோ,
கூஹே-வீட்டிலோ, தாபத்ரயக்லேஸநிவ்ருத்தி:-முன்று வித தாபங்கள்
விடுவது, நோஸ்தி-இல்லை. கிஞ்சித்-கொஞ்சம், தத்விராமம்-அந்த

துக்கம் ஓய்ந்திருப்பதை, **समालोक्य**-பார்த்து, **सुखामना**-(அதை) ஸுகருபமாக, **मूढलोकः**-(அறிவிலாத மனிதன், **पश्यति**- பார்க்கிறான்.

பாபம் செய்து அதன்பயனாக யமலோகம் சென்றவர்கள் ஆத்யாத்மிகம் ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்ற தாபங்களை அனுபவித்துக்கொண்டே தானிருப்பார்கள் போல்தான் வீட்டில் ஆசை கொண்டு ஈடுபட்டவர்களுக்கும் துன்பம் அடியோடு நீங்குவதில்லை. ஆனாலும் விவேகமில்லாத மனிதன் பலவித துன்பங்களை அனுபவிக்கும் போழுது முதலில் அனுபவித்த துன்பம் நீங்குவதைக் கண்டு அதையே ஸுகமாக எண்ணுகிறான். கூடணநேரத்தில் மற்றொரு துன்பம் வந்துவிடுகிறது [இந்த அவிவேகியின் மனோபாவத்தை ஒட்டித்தான் எல்லா துக்கங்களும் நீங்கியிருக்கும் நிலைதான் மோகமென்று ந்யாய சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது]. (54)

(அ) காமத்தை யமனுக்கு ஸமமாக வர்ணித்து விட்டு, இரண்டு சுலோகங்களால் யமனைக் காட்டிலும் மிகக்கெட்டவன் காமன் என்பதைக்கூறுகிறார்:—

यमस्य कामस्य च तारतम्यं
विचार्यमाणे महदस्ति लोके ।
हितं करोत्यस्य यमोऽप्रियः सन्
कामस्त्वेनर्थं कुरुते प्रियः सन् ॥ ५५ ॥

யமஸ்ய காமஸ்ய ச தாரதம்யம்
விசார்யமாணே மஹதஸ்தி லோகே ।
ஹிதம் கரோத்யஸ்ய யமோ஽ப்ரிய: ஸன்
காமஸ்த்வநர்த்தம் குருதே ப்ரிய: ஸன் ॥

लोक-உலகில், **विचार्यमाणे**-விசாரிக்கப்படும்தொழுது, **यमस्य**-யமனுக்கும். **कामस्य च**-காமனுக்கும், **महतं तारतम्यं**-நிறைய வித்யாஸம், **अस्ति**-இருக்கிறது. **यमः**-யமன, **अप्रियः सन्**-பிரியம் இல்லாதவனாக இருந்துகொண்டு, **अस्य**-இவனுக்கு, **हितं**-நன்மையை, **करोति**-செய்கிறான். **कामस्तु**-காமமே வெணில; **प्रियः सन्**-பிரியனாக இருந்துகொண்டு, **अनर्थं**-கெடுதலை, **कुरुते**-செய்திறான்.

உலகத்தில் நன்கு விசாரித்துப்பார்க்கையில் யமனுக்கும் காமத்திற்கும் தாரதம்யம் நிறைய விருக்கிறது என்பது தெரிய வரும் யமன் தவேஷ்யனாக, வெறுக்கத்தக்கவனாக இருந்த போதிலும் நல்லதையே இவனுக்குச்செய்கிறான். காமமோ, பிரியமாக இருந்துகொண்டு, கெடுதலையே செய்கிறது. யமனார் துன்பப்பட்ட போதிலும் பாபங்கள் நீங்கி பரிசுத்தனாகிறான், காமத்தால் பாபம் குவிந்து விடுகிறது. (55)

यमोऽसतामेव करोत्यनर्थं

सतां तु सौख्यं कुरुते हितः सन् ।

कामः सतामेव गतिं निरुन्धन्

करोत्यनर्थं ह्यसतां तु का कथा ॥ ५६ ॥

யமோ஽ஸதாமேவ கரோத்யநர்த்தம்

ஸதாம் து ஸௌக்யம் குருதே ஹித: ஸன் ।

காம: ஸதாமேவ கதிம் நிருந்தன்

கரோத்யநர்த்தம் ஹ்யஸதாம் து கா கதா ॥

யம:-யமன், **அஸதாமேவ**-கெட்டவர்களுக்கு மட்டுமே, **அனर्थ்**-துன்பத்தை, **கரோதி**-செய்கிறான். **சதாம் து**-நல்லவர்களுக்கோவெனில் **ஹித: ஸன்**-நன்மை புரிபவனுக்கொண்டு, **சௌக்யம்**-ஸுகத்தை, **குருதே**-செய்கிறான். **காம:**-காமன், **ஸதாமேவ**-நல்லவர்களுக்கே, **கதி**-நற்கதியை, **நிருந்**-தடுத்துக்கொண்டு, **அனर्थ்**-தீங்கை, **கரோதி**-செய்கிறுனல்லவா! **அஸதாம் து**-அஸாதுக்கள் விஷயத்திலே வெனில், **கா கதா**-என்ன சொல்வது?

யமன் ஸாதுக்களல்லாதவர்களுக்கு மாத்திரம் கெடுதலைச் செய்கிறான். ஸாதுக்களுக்கு ஹிதமாக இருந்து கொண்டு ஸௌக்கியத்தையே செய்கிறான். காமம் ஸாதுக்களுடையவே நற்கதியை தடுத்துக்கொண்டு கெடுதலைச் செய்கிறது. ஸாதுக்களல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் (கெடுதல் செய்கிறதென்று) சொல்லவேண்டுமா? (56)

(அ) இவ்வளவு சக்தி காமத்திற்கு எப்படி ஏற்பட்டதென்று கேட்பவர்களுக்கு அது உலகம் ஸ்ருஷ்டியான காலம் முதல்

இருந்து வருகிறது, அது இருப்பதிலேயே தான் உலகம் பெருகிக்கொண்டு வருகிறது, என்பதைச் சொல்கிறார்:—

विश्वस्य वृद्धिं स्वयमेव काङ्क्षन् प्रवर्तकं कामिजनं ससर्ज ।

तेनैव लोकः परिमुह्यमानः प्रवर्धते चन्द्रमसेव चाब्धिः ॥५७॥

விச்வஸ்ய வ்ருத்திம் ஸ்வயமேவ காங்க்ஷன்

ப்ரவர்த்தகம் காமிஜநம் ஸஸர்ஜ 1

தேநைவ லோக: பரிமுஹ்யமாந:

ப்ரவர்த்ததே சந்த்ரமஸேவ சாப்தி: 11

स्वयमेव-தானாகவே, विश्वस्य-உலகத்தின், वृद्धिं-விருத்தியை, काङ्क्षन्-விரும்பியவருய்க்கொண்டு (பகவான்), प्रवर्तकं-ப்ரவருத்திக் கிறவனாக, कामिजनं-காமத்துடன் கூடிய ஜனங்களை, ससर्ज-ஸ்ருஷ்டி செய்தார். तेनैव-அதனாலேயே, परिमुह्यमानः-மோஹத்தை அடைந்து இகுககிற, लोकः-ஜநம், चन्द्रमसा-சந்திரனாக, चाब्धिः-ஸமுத்ரம் போல், प्रवर्धते-நன்கு விருத்தியடைகிறது.

உலகத்தில் ஜனப்பெருக்கம் தானாகவே ஏற்படவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அதில் பிரவிஞ்சுதிக் கக் கூடியவர்களாக ஆசையுள்ள ஜனங்களை (பகவான்) ஸ்ருஷ்டி செய்தார். அதினாலேயே மோஹத்தை யடைந்திருக்கும் உலகம், சந்திரனால் ஸமுத்திரம் பொங்குவதுபோல், நன்கு விருத்தி யடைந்து வருகிறது. (57)

कामो नाम महान् जगद्भ्रमयिता स्थित्वाऽन्तरङ्गे स्वयं

स्त्रीपुंसावितरेतराङ्गकगुणैः हासैश्च भावैः स्फुटम् ।

अन्योन्यं परिमोह्य नैजतमसा प्रेमानुबन्धेन तौ

बद्धा भ्रामयति प्रपञ्चरचनां संवर्धयन् ब्रह्महा ॥ ५८ ॥

காமோ நாம மஹான் ஜகத்ப்ரமயிதா

ஸ்தித்வா஽ந்தரங்கே ஸ்வயம்

ஸ்த்ரீபும்ஸாவிதரேதராங்கககுணை: ஹாஸைச்ச

பாவை: ஸ்புடம் 1

அந்நியோந்யம் பரிமோஹ்ய நைஜதமஸா

ப்ரேமாநுபந்தேந தென

பத்த்வா ப்ராமயதி ப்ரபஞ்சரசநாம் ஸம்வர்த்தயன்

ப்ரஹ்மஹா ||

जगद्धर्मयित्वा-உலகை மயங்கவைக்கிற, **महान्**-பெரிய, **कामो नाम**-பிரஸித்தமான காமமானது, **स्वयं**-சாளுகவே, **अन्तरङ्गे**-மனதில், **स्थित्वा**-இருந்துகொண்டு, **स्त्रीपुंसौ**-ஆண், பெண்களை, **इतरेतराङ्गकगुणैः**-ஒருவருக்கொருவருடைய அங்கங்களாலும் எப்பொவங்களாலும், **हासैश्च**-சிரிப்புகளாலும், **भावैः**-சிருங்கர சேஷ்டைகளாலும் **स्फुटं**-மன்கு, **अन्योन्यं**-ஒருவருக்கொருவர், **परिसोह्य**-மோஹிக்கும்படி செய்து, **नैजतमसा**-தனது அவிவேகமென்னும் இராளாலும், **प्रेमानुबन्धेन**-பிரீதி ஸம்பந்தத்தாலும், **तौ**-அவ்விருவர்களையும், **बद्ध्वा**-கட்டி, **प्रपञ्चरचनां**-பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியை, **संवध्यन्**-விஸ்தரித்துக்கொண்டு, **महदा**-ப்ரஹ்மக்கனாக, **अमयति**-மயங்கவைக்கிறான்.

உலகத்தை சுழற்றிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய விஷயம் காமம் என்பது பிரஸித்தம்: அது மனதிற்குள் தானே இருந்து கொண்டு, ஸ்திரீ புருஷர்களை பரஸ்பரம சரீர அங்கங்களினாலும் குணங்களினாலும் சிரிப்புகளினாலும் சிருங்கார சேஷ்டைகளினாலும் நன்றாக ஒருவருக்கொருவர் மோஹமடையும்படிச் செய்து, தமது அவிவேகமென்ற இருளாலும், பிரீதியென்ற ஸம்பந்தத்தினாலும் அவ்விருவர்களைக் கட்டி, விஸ்தாரமான உலகத்தை ஏற்படுத்துவதை விருத்தி செய்துகொண்டு, ஆனால் பிரஹ்மத்தை இல்லை யென்று மறக்கும்படி செய்துகொண்டு, மயக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. (58)

अतोऽन्तरङ्गस्थितकामवेगात्

भोग्ये प्रवृत्तिः स्वत एव सिद्धा ।

सर्वस्य जन्तुर्ध्रुवमन्यथा चेत्

अबोधितार्थेषु कथं प्रवृत्तिः ॥ ५९ ॥

அதோ஽ந்தரங்கஸ்தித காம வேகாத்

போக்யே ப்ரவ்ருத்தி: ஸ்வத ஏவ ஸித்தா ।

ஸ்ர்வஸ்ய ஜந்தோர் த்ருவமந்யதா சேத்
அபோதிதார் த்தேஷு கதம் ப்ரவ்ருத்தி: ||

அத:-ஆகையால், **सर्वस्य जन्तोः**-எல்லா பிராணிக் கும்,
अन्तरास्थितकामवेगात्-மனத்திற்குள் இருக்கும் காமத்தின் வேகத்தால்
भोग्ये-அனுபவிக்கும் விஷயத்தில் **प्रवृत्तिः**-ஈடுபாடு, **स्वत एव**-
தானாகவே, **सिद्धा**-ஏற்பட்டுள்ளது. **ध्रुवं**-நிச்சயம், **अन्यथा चेत्**-
இப்படியில்லாமல்போனால், **अवोघितायैषु**-கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டாத
விஷயங்களில், **प्रवृत्तिः**-ப்ரவ்ருத்தியானது, **कथं**-எப்படி ஏற்படும்?

இவ்விதமாக மனஸில் குடிகொண்டிருக்கும் காமத்தின் வேகத்
தினால் போக்யமான வஸ்து விஷயமாய் தானாகவே பிரவ்ருத்தி
எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் ஏற்படுகிறதென்பது திண்ணம் இப்படிக்
கன்னியில் இருந்தால் கற்றுக்கொடுக்காத விஷயங்களில்
பிரவ்ருத்தி எப்படி ஏற்படுகிறது? பிறர்கற்றுக்கொடுக்காமலே
எல்லா பிராணிகளுக்கும் காமபோகத்தில் ஈடுபாடு தானாகவே
ஏற்படுவதால் விருஷ்டியின ஆரம்பம் முதற்கொண்டே ஒவ்வொரு
பிராணியின் மனதிலும் காமவேகம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

तेनैव सर्वजन्तूनां कामना बलवत्तरा ।

जीर्यत्यपि च देहेऽस्मिन् कामना नैव जीर्यति ॥ ६० ॥

தேநைவ ஸர்வஜந்தூநாம் காமநா பலவத்தரா ।
ஜீர்யத்யபி ச தேஹேஸ்மின் காமநா நைவ ஜீர்யதி ||

तेनैव-அதனால்தான், **सर्वजन्तूनां**-எல்லா பிராணிகளுக்கும்,
कामना-ஆசையானது, **बलवत्तरा**-மிகுந்த பலமுள்ளதாயிருக்கிறது.
अस्मिन् देहे-இந்த சரீரம், **जीर्यत्यपि च**-தளர்ந்துபோனபோதிலும்,
कामना-காமமானது, **नैव जीर्यति**-தளர்ந்துபோவதேயில்லை.

இதே காரணத்தினால் தான் எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் அடக்க
முடியாதபடி ஆசை மிகவும் பலமுள்ளதாயிருக்கிறது. இந்த
சரீரம் வயதாகித் தளர்ந்து போனாலும், ஆசை தளர்ந்து
போவதே கிடையாது. (60)

अवेक्ष्य विषये दोषं बुद्धियुक्तो विचक्षणः ।

कामपाशेन यो मुक्तः स मुक्तेः पथि गोचरः ॥ ६१ ॥

அவேக்ஷ்ய விஷயே தோஷம் புத்தியுக்தேதா விசக்ஷண: |
காமபாஸேந யோ முக்த: ஸ முக்தே: பதி கோசர: ||

புத்தியுக்த:-நல்ல புத்தியுடன்கூடியவனும், **விசக்ஷண:**-திறமை யுள்ளவனுமான, **ய:**-எவன், **விஷயே**-விஷயத்திலுள்ள, **தோஷத்தை**, **அவேக்ஷ்ய**-நனகு கவனித்துப் பார்த்தது. **காமபாஷென**-காமம் என்ற கட்டினால், **முக்த:**-விடுபட்டவனாகிறானே, **ஸ:**-அவன், **முகே பதி கோசர:**-மோகம் மார்கத்தில் செல்பவனாகிறான்.

நல்ல புத்தியுள்ளவனும் ஸாமர்த்தியசாலியாய் எவன் விஷயத்திலுள்ள தோஷத்தை நனகு ஆராய்ந்து பார்த்து விட்டு காமமாகிற கட்டிலிருந்து விடப்படுகிறானே, அவன் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலையடைவதற்குள்ள மார்கத்தில் செல்பவனாவான். முதலில் காமத்திலிருந்து விடுபட்டவன் தான் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபட முயற்சிக்கக்கூடும். (21)

(அ) காமபாஷென யோ முக்த: ஸ முக்தே: பதி கோசர:

எட

காரணமான வஷ்யததல் “இது நல்லது” என்றேற்படும் எண்ணத்தை ஏற்படாமல் செய்வதே காமத்தை ஜயிப்பதற்குரிய உபாயம் என்று மேலால் எட்டு சுலோகங்களால் விளக்குகிறார்:-

காமஸ்ய விஜயோபாய் சூக்ஷ்ம் வக்ஷ்யமயஹ் சதாம் |

சங்கல்பஸ்ய பரித்யாக: உபாய: சுலபோ மத: || 62 ||

காமஸ்ய விஜயோபாயம் ஸூக்ஷ்மம்

வக்ஷ்யாமயஹம் ஸதாம்

ஸங்கல்பஸ்ய பரித்யாக: உபாய: ஸுலபோ மத: ||

சதாம்-நல்லவர்களுக்கு, **சூக்ஷ்ம்**-ஸூக்ஷ்மமான, **காமஸ்ய**-காமத்தை **விஜயோபாய்**-ஜயிப்பதற்கு உபாயத்தை, **அஹ்**-நான், **வக்ஷ்யமி**-சொல்கிறேன். **சங்கல்பஸ்ய பரித்யாக:**-ஸங்கல்பத்தை விடுவது, **சுலப:**-ஸுலபமான, **உபாய:**-உபாயமாக, **மத:**-கருதப்பட்டிருக்கிறது.

நல்வழியில் செல்வோர்களுக்கு காமத்தை ஜயிக்கும் உபாயத்தை இந்த சுலோகத்தில் ஆசார்யான் உபதேசிக்கிறார். ஸங்கல்பம் செய்யாமலிருப்பதுதான் காமத்தை ஜயிப்பதற்கு

உபாயம் என பெரியோர்கள் தீர்மானித்திருக்கின்றனர். இந்த உபாயத்தை ஸுலபமாக யாவரும் கைக்கொள்ளலாம். (62)

अत्रे दृष्टेऽपि वा भोग्ये यस्मिन् कस्मिश्च वस्तुनि ।

समीचीनत्वधीत्यागात् कामो नोदेति कहिंचित् ॥ ६३ ॥

ச்ருதே த்ருஷ்டே஽பி வா போக்யே யஸ்மின்

கஸ்மிம்ஸ்ச வஸ்துநி 1

ஸமீசீநத்வதீத்யாகாத் காமோ நோதேதி கர்ஹிசித் 11

भोग्ये-அனுபவிக்கத் தக்கதான, **यस्मिन् कस्मिश्च वस्तुनि**-எந்த வஸ்துவும், **धृते**-காதாவ கேட்கப்பட்டபோதிலும், **दृष्टेऽपि वा**-பார்க்கப் பட்டபோதிலும், **समीचीनत्वधीत्यागात्**-நல்லது என்ற எண்ணத்தை விட்டுவிடுவதால், **कहिंचित्**-ஒருபோதும், **कामः**-காமம், **नोदेति**- உண்டாகிறதில்லை.

ஒரு வஸ்துவைப்பற்றி பிறர்மூலம் கேள்விப்பட்டாலும் நேரில் பார்த்தாலும் இது நல்ல பொருள், இதனால் இன்பமடையலாம் நன்மை கிடைக்கும் என்றெல்லாம் எண்ணமடத் தொடங்கி விடுகிறோம். இதன் மூலம் தான் நம் மனதில் ஆசை தோன்றி எல்லா அனர்த்தங்களையும் அடைகிறோம் எந்த வஸ்துவைப் பார்த்தபோதிலும், அல்லது, கேள்விப்பட்டாலும், இது நல்ல பொருள் என்று எண்ணக்கூடாது மனதில் அந்த எண்ணம் ஏற்பட்டிருந்தால் அதை விட்டுவிடவேண்டும். அப்பொழுது ஆசை ஒருபொழுதும் உண்டாகாது. (63)

कामस्य बीजं संकल्पः संकल्पादेव जायते ।

बीजे नष्टेऽङ्कुर इव तस्मिन् नष्टे विनश्यति ॥ ६४ ॥

காமஸ்ய பீஜம் ஸங்கல்ப: ஸங்கல்பாதேவ ஜாயதே 1

பீஜே நஷ்டே஽ங்குர இவ தஸ்மின் நஷ்டே விநச்யதி 11

संकल्पः-ஸங்கல்பம், **कामस्य**-காமத்திற்கு, **बीजम्**-விதை, **संकल्पादेव**-ஸங்கல்பத்திலிருந்துதான், **जायते**-(காமம்) உண்டாகிறது. **बीजे नष्टे**-விதை அழிந்ததும், **अङ्कुर इव**-முளைபோல், **तस्मिन्**-அந்த ஸங்கல்பம், **नष्टे**-அழிந்ததும், **विनश्यति**-(காமம்) அழிந்துபோகிறது.

முனைக்கு விதை காரணமாவது போல காமத்திற்கு நல்லது என்ற எண்ணமாகிற ஸங்கல்பம் தான் சாரணம் விதையிலிருந்து முளை உண்டாவது போல் ஸங்கல்பத்திலிருந்து காமம் உண்டாகிறது விதை அழிந்து விட்டால் முளை உண்டாவதில்லை, அதுபோல் ஸங்கல்பமில்லாவிட்டால் காமமும் உண்டாகாது. (64)

न कोऽपि सम्यक्त्वधिया विनैव

भोग्यं नरः कामयितुं समर्थः ।

यतस्ततः कामजयेच्छुरेतां

सम्यक्त्वबुद्धिं विषये निहन्यात् ॥ ६५ ॥

ந கோ஽பி ஸம்யக்த்வதியா விநைவ

போக்யம் நர: காமயிதும் ஸமர்த்த: ।

யதஸ் தத: காமஜயேச்சுரேதாம்

ஸம்யக்த்வபுத்திம் விஷயே நிஹந்யாத் ॥

யத:-எந்த காரணத்தால், **கோ஽பி நர:-**ஒரு மனிதனும், **சம்யக்த்வ-
த்யா விநைவ-**நல்லது என்ற எண்ணமில்லாமலேயே, **மோக்-
விஷயத்தை, காமயிதும்-**ஆசைப்படுவதற்கு, **ந சமர்த்த:** ஸாமர்த்தம்
முள்ளவனில்லையோ, **தத:-**அதனால், **காமஜயேச்சு:**-காமத்தை ஜயிப்
பதில் ஆவலுள்ளவன். **விஷயே-**விஷயத்தில் உண்டாகும், **புர்தாம்-**இந்த,
சம்யக்த்வபுத்தி-நல்லதென்ற எண்ணத்தை, **நிஹந்யாத்-**போக்கடிக்க
வேண்டும்.

ஒருபொருளில் ஒரு மனிதனுக்கு ஆசை ஏற்படுகிறதென்றால்
இதற்கு முன்னதாகவே அப்பொருள் நல்லது என்ற எண்ணம்
அவன் மனதில் இருக்கவேண்டும். நல்லது என்ற எண்ணம்
இல்லாதவரையிலும் அப்பொருளில் அம்மனிதனுக்கு ஆசை
உண்டாகாது. இது கெட்டது என்ற எண்ணமுள்ளவனும்
உதாரணரையிருப்பவனும் ஆசை கொள்வதில்லை. ஆகையால்
காமத்தை ஜயிக்க விரும்புவன் நல்லது என்ற எண்ணம்
கொள்ளக்கூடாது. மனதில் இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டிருந்தால்
உடனே அதைப்போக்கிவிடவேண்டும்.

भोग्ये नरः कामजयेच्छुरेतां सुखत्वबुद्धिं विषये निहन्यात् ।
यावत् सुखत्वभ्रमधीः पदार्थे तावन्न जेतुं प्रभवेद्धि कामम् ॥

போக்யே நர: காமஜயேச்சுரேதாம்

ஸுகத்வபுத்திம் விஷயே நிஹந்த்யாத் 1

யாவத் ஸுகத்வப்ரமதீ: பதார்த்தே

தாவத் ந ஜேதும ப்ரபவேத் ஹி காமாத் 11

காமஜயேச்சு:—காமத்தை ஜயிக்க விரும்பும், **நர:**—மனிதன், **भोग्ये**—போகததுகரூப, **विषये**—விஷயத்தில், **रतां**—இந்த, **सुखत्वबुद्धिं**—ஸுகமென்ற எண்ணத்தை, **निहन्यात्**—போக்கவேண்டும். **यावत्**—எதுவரை, **पदार्थे**—வஸ்துவில், **सुखत्वभ्रमधीः**—ஸுகமென்ற பராந்தி ஞானம் (உள்ளதோ), **तावत्**—அதுவரை, **कामं**—காமத்தை, **जेतुं**—ஜயிப்பதற்கு **न प्रभवेद् हि**—ஸமர்த்தனாகமாட்டான்.

காமத்தை ஜயிக்க நினைக்கும் மனிதன் போக்யமான விஷயத்தில் இது ஸுகத்தைத்தரும் என்ற எண்ணத்தைத் தடுக்கவேண்டும். ஒரு பதார்த்தத்தில் இது ஸுகமென்ற பிரமமான எண்ணம் இருக்கும் வரையில், காமத்தை ஜயிப்பதற்கு அவன் ஸமர்த்தனாகமாட்டான். உண்மையில் உலகிலுள்ள விஷயங்கள் ஸுகஸாதனமல்ல. அவைகளால் ஸுகமேற்படுவதில்லை. அறியாமையால் ஸுகஸாதனம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த ப்ரார்த்தி இருக்கும்வரை காமத்தை ஜயிக்கமுடியாது, பெரியோர்களின் உபதேசத்தால் நன்கு ஆராய்ந்து இந்த ப்ரார்த்தியைப் போக்கிக்கொண்டு விட்டால் ஸுலபமாக காமத்தை ஜயித்துவிடலாம். (66)

(அ) காமத்திற்குக் காரணம் ஒரு பதார்த்தம் நல்லது என்கிற எண்ணமாகிற ஸங்கல்பமானதினால் ஸங்கல்பத்தை ஏற்படாமல் செய்தால் காமம் ஏற்படாதென்று சொல்லிவிட்டு இப்பொழுது ஸங்கல்பம் ஏற்படாமலிருக்க என்ன செய்யவேண்டுமென்பதை மூன்று சலோகங்களால் சொல்கிறார் —

संकल्पानुदये हेतुः यथाभूतार्थदर्शनम् ।

अनर्थचिन्तनं चाभ्यां नावकाशोऽस्य विद्यते ॥ ६७ ॥

j-xxii-7,

ஸங்கல்பாநுதயே ஹேது: யதாபூதார்த்ததர்ஸநம் ।

அநர்த்த சிந்தநம் சாப்யாம் நாவகாஸோடஸ்ய வித்யதே ।

யதாபூதார்த்ததர்ஸநம்—வஸ்துக்களை உள்ளது உள்ளபடி பார்ப்பதும், **அநர்த்தசிந்தனம்**—கெடுதலை எண்ணிப்பார்ப்பதும், **ஸங்கல்பம்**—உண்டாகாமலிருப்பதற்கு, **ஹேது:**—காரணம், **அஸ்ய:**—இவ்விரண்டுகளால், **அஸ்ய:**—இந்த ஸங்கல்பததுக்கு, **அவகாஷ:**—இடம் **ந வித்யதே**—இருக்காது.

ஸங்கல்பம் உண்டாகாமலிருக்க வழி—(1) பதார்த்தம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே அதைப் பார்த்தல் (2) அதிலுள் ஏற்படக்கூடிய கெடுதலை நினைத்துப் பார்த்தல் இவ்விரண்டும் இருந்துவிட்டால் ஸங்கல்பத்திற்கு இடமேயிராது. (67)

रत्ने यदि शिलाबुद्धिः जायते वा भयं ततः ।

समीचीनत्वधीनैति नोपादेयत्वधीरपि ॥ ६८ ॥

ரத்னே யதி ஸிலாபுத்தி: ஜாயதே வா பயம் தத: ।

ஸமீச்சீநத்வதீர் நைதி நோபாதேயத்வதீரபி ॥

ரத்னே—ரத்தினத்தில், **ஸிலாபுத்தி:**—கல் என்கிற எண்ணமோ, **ஸிலா** அதிலிருந்து, **பயம் வா**—பயமோ, **யதி ஜாயதே**—உண்டாகுமேயானால், **ஸமீச்சீநத்வதீ:**—நல்லது என்ற எண்ணம், **நைதி**—வராது. **உபாடேயத்வதீரபி**—எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணமும், **ந**—உண்டாகாது.

ரத்தினத்தில் வெறும் கல் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டாலும் அதில் பயம் ஏற்பட்டாலும் அது நல்லதென்ற எண்ணம் ஏற்படாது. அப்படியே அதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமும் ஏற்படாது. ஸாதாரணக்கலைப்போல ரத்னமும் ஒரு கல்தான் என்று எண்ணுவவனும் இதை வைத்துக் கொண்டால் பல தீங்குகள் ஏற்படும் என்று எண்ணுவவனும், ரத்னத்தை எடுத்து வைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கமாட்டான். (68)

यथार्थदर्शनं वस्तुन्यनर्थस्यापि चिन्तनम् ।

संकल्पस्यापि कामस्य तद्वधोप्राय इष्यते ॥ ६९ ॥

யதார்த்த தர்ஸனம் வஸ்துந்யநர்த்தஸ்யாபி சிந்தனம் ।
ஸங்கல்பஸ்யாபி காமஸ்ய தத்வதோபாய இஷ்யதே ॥

வஸ்துநி-பதார்த்தத்தில், **தத்**-அந்த, **யதார்த்ததர்ஸனம்**-உள்ளபடி பார்ப்பதும், **யநர்த்தஸ்ய சிந்தனமபி**-துன்பத்தை நினைத்துப் பார்ப்பதும், **ஸங்கல்பஸ்ய**-ஸங்கல்பத்துக்கும், **காமஸ்யாபி**-காமத்திற்கும், **வதோபாய:**-அறிக்கும் உபாயமாக, **இஷ்யதே**-எண்ணப்படுகிறது.

ஆகையால் பதார்த்தத்தில் அந்த, உள்ளபடி பார்ப்பதும், அதினால் உண்டாகும் கெடுதலை நினைப்பதும் ஸங்கல்பத்தைத் துலைக்க உபாயமாயிருப்பதுடன் காமத்தை துலைக்கவும் உபாயம் என்று கருதப்படுகிறது. (69)

(அ) வஸ்துக்கள் தீங்கையுண்டுபண்ணும் என்று பொதுவாகக் கூறிவிட்டு அவற்றுள் அர்த்தம் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு வாஸ்தவமாக அனர்த்தமாகவேயிருந்துவரும் பணம் எவ்விதமெல்லாம் கெடுக்குமென்பதை 14 சுலோகங்களில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்:—

धनं भयनिबन्धनं सततदुःखसंवर्धनम्
प्रचण्डतरकर्दनं स्फुटितबन्धुसंवर्धनम् ।
विशिष्टगुणबाधनं कृपणधीसमाराधनं
न मुक्तिगतिसाधनं भवति नापि हृच्छोधनम् ॥ ७० ॥

தனம் பயநிபந்தனம் ஸதததுக்க ஸம்வர்த்தனம்
ப்ரசண்டதர கர்தனம் ஸ்புடிதபந்துஸம்வர்த்தனம் ।
விசிஷ்டகுணபாதனம் க்ருபணதீ ஸமாராதனம்
ந முக்திகதிஸாதனம் பவதி நாபி ஹ்ருச்சோதனம் ॥

தனம்-பணமானது, **பயநிபந்தனம்**-பயத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. **ஸததது:ஸம்வர்தனம்**-எப்பொழுதும் துக்கத்தை வளரச் செய்யும், **ப்ரசண்டதரகர்दनம்**-மிகக் கடுமையாகக் கலங்கும்படிசெய்யும், **ஸ்புடிதவந்துஸம்வர்தனம்**-பந்துக்கள் ஒருவருக்கொருவர் பிரிந்துபோவதை அதிகமாக்கும். **விசிஷ்டகுணவாதனம்**-நற்குணங்களைக் கெடுத்துவிடும். **க்ருபணதீசமாராதனம்**-லோபிகளால் கொண்டாடத்தக்கது. **முக்திபாதனம்**-

மோகடி வழியில் செல்வதற்கு ஸாதன்மாக, **न भवति**-ஆகிறதில்லு,
नापि हृद्यो धनं-மனதிற்கு பரிசுத்தியைச் செய்வதுமல்ல.

பணமிருந்தால் கூடவே பயமும் ஏற்படும் பலவீத தங்
 பங்களை உண்டாக்கும் மனதில் அதிகக் கலக்கத்தை உண்டு
 பண்ணும் பணம் மூலமாக மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டு உறவினர்களுக்
 கிடமிருந்துவிடுவார்களே நற்குணங்களெல்லாம் விலகிவிடும். லோபித்
 தனத்தை வளர்த்து அவர்களால் கொண்டாடப்படும். பணம்
 சித்தசத்தியைத்தராது. அதனால் முத்தியை அடையமுடியாது.

(அ) முன் சலோகத்தில் கூறியதை விவரிக்கிறார்:—

राज्ञो भयं चोरभयं प्रमादात् भयं तथा ज्ञातिभयं च वस्तुतः ।
 धनं भयग्रस्तं अनर्थमूलं यतः सतां नैव सुखाय कल्पते ॥ ७१ ॥

ராஜ்ஞோ பயம் சோரபயம் ப்ரமாதாத்

பயம் ததா ஞாதிபயம் ச வஸ்துத: ।

தநம் பயக்ரஸ்தமநர்த்தமூலம்

யத: ஸதாம் நைவ ஸுகாய கல்பதே ॥

ராஜ்ஞோ-அரசனிடமிருந்து பயம், சோரபயம்-திருடனிடமிருந்து பயம்
 ப்ரமாதாத்-கவனக்குறைவிலிருந்து, பயம்-பயம், ததா-அவ்விதமே, ஞாதி-
 பணம்-பங்காளிகளிடமிருந்து பயம், வஸ்துத:-வாஸ்தவத்தில், ஧ந்-
 பணம்-பயத்தால் பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அநர்த்மூலம்-துன்பங்
 களுக்கு மூலகாரணம், யத:-இந்த காரணத்தால், சதாம்-நெவ்மியில்
 செல்பவர்களுக்கு, நைவ சுலாய கல்பதே-ஸுகந்தின் பொருட்டு
 ஆவதில்லை.

பணம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு வரிபேர்பாட்டுப்
 பிடுங்கிக்கொண்டு விடுவானே என்று அரசனிடமிருந்து பயம்,
 திருடர்களிடமிருந்து பயம் தமது கவனக்குறைவால் கெட்டுப்
 போய்விடுமோ என்ற பயம். பங்காளிகள் கேட்டுவிடுவார்கள்
 என்று பயம் வாஸ்தவத்தில் பணத்தைச் சுற்றிலும் பயமே முடித்
 கொண்டிருக்கிறது. எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் பணமே மூல
 காரணம். ஆகையால் நல்லவர்கள் பணத்தால் ஸுகம் உண்டா
 வதாக எண்ணமாட்டார்கள்,

आर्जने रक्षणे दाने व्यये वाऽपि च वस्तुतः ।

दुःखमेव सदा नृणां न धनं सुखसाधनम् ॥ ७२ ॥

ஆர்ஜனே ரக்ஷணே தானே வ்யயே வா஽பி ச வஸ்துத: 1
துக்கமேவ ஸதா ந்ருணாம் ந தநம் ஸுகஸாதநம் ॥

ஆர்ஜனே-ஸம்பாதிப்பதிலும். ரக்ஷணே-காப்பாற்றுவதிலும், தானே-கொடுப்பதிலும், வ்யயே வாபி ச-சிலவழிப்பதிலும் இவ்வாறு, சதா-எப்பொழுதும் நுணா-மனிதர்களுக்கு, दुःखमेव-துன்பம்தான். वस्तुतः-உண்மையில டநம்-பணம், न सुखसाधनं-ஸுகத்தைத்தரும் வஸ்துவல்ல.

வாஸ்தவத்தில் தனத்தை ஸம்பாதிப்பதிலோ, காப்பாற்றுவதிலோ, தானம் செய்வதிலோ, செலவு செய்வதிலோ, மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும் துக்கம்தான். அந்த தனம் ஸுகத்திற்கு ஸாதனமாக மாட்டாது. (72)

सतामपि पदार्थस्य लोभात् लोभः प्रवर्धते ।

विवेको लुप्यते लोभात् तस्मिन् लुप्ते विनश्यति ॥ ७३ ॥

ஸதாமபி பதார்த்தஸ்ய லாபாத் லோப: ப்ரவர்த்ததே 1
விவேகோ லுப்யதே லோபாத் தஸ்மின் லுப்தே

விநச்யதி ॥

सतामपि-நல்லவர்களுக்குக்கூட, पदार्थस्य लोभात्-பொருள் கிடைப்பதால், लोभः-பேராசை, प्रवर्धते-வளருகிறது. लोभात् பேராசையால் विवेकः-பகுத்தறிவு, लुप्यते-போய்விடுகிறது, तस्मिन् लुप्ते-அதுபோய்விட்டால், विनश्यति-அழிந்துவிடுகிறது.

கற்குணங்கள் உள்ளவர்களுக்குக்கூட பணம் கிடைத்தால் இவை நீங்கி பேராசை அதாவது இந்த பணம் முழுவதும் என்னிடமே இருக்கவேண்டும் என்னையிட்டு நீங்கக்கூடாது என்ற பேராசை வந்துவிடுகிறது. மேலும் நிறைய பணத்தை சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்துவிடுகிறது. இதனால் இது நல்லது இது கெட்டது என்ற விவேகம் நீங்கி நற்கதியடையாமல் அதோகதியை அடைகிறான். (73)

दहत्यलामे निःस्वत्वं लामे लोभो दहत्यमुम् ।

तस्मात् संतापकं वित्तं कस्य सौख्यं प्रयच्छति ॥ ७४ ॥

தஹத்யலாபே நிஸ்ஸ்வத்வம் லாபே லோபோ

தஹத்யமும் |

தஸ்மாத் சந்தாபகம் வித்தம் கஸ்ய ஸௌக்யம்

ப்ரயச்சதி |

அலாமே-(பணம்) கிடைக்காதவரை, நிஸ்ஸ்வத்வ்-பணமில்லாததன்மை
 தஹதி-தாபத்தை உண்டுபண்ணுகிறது, லாமே-கிடைத்துவிட்டால்,
 லோப-பேராசை, அமு-இவனை, தஹதி-வாட்டுகிறது. தஸ்மா-
 ஆகையால், சந்தாபக-தாபத்தை உண்டுபண்ணுகிற, வித்த-பணம்,
 கஸ்ய-யாருக்கு, சௌக்ய-ஸுகந்தை, ப்ரயச்சதி-கொடுக்கிறது. ?

கிடைக்காமலிருந்தால் தாரித்திரியம் இவனை வாட்டும்.
 கிடைத்துவிட்டால் லோபம் இவனை எரிக்கும் ஆகையால் நன்கு
 தாபத்தையுண்டுபண்ணுகிற தனம் யாருக்குத்தான் ஸுகந்தைத்
 கொடுக்கும்? பணம் கிடைப்பதற்கு முன்னாலும் தாபம்தான்.
 கிடைத்த பின்னும் தாபம்தான்.

(74)

भोगेन मत्ता जन्तोः दानेन पुनरुद्भवः ।

वृथैवोभयथा वित्तं नास्त्येव गतिरन्यथा ॥ ७५ ॥

போகேந மத்ததா ஜந்தோ: தானேந புனருத்தபவ: |

வ்ருதைவோபயதா வித்தம் நாஸ்த்யேவ கதிரன்யதா ||

மோகெ-அநுபவிப்பதால், ஜந்தோ:-மனிதனுக்கு, மத்தா-கர்வம்
 உண்புகிறது, தானே-தான் செய்வதால், புனரூபவ:-மேலும் மேலும்
 கிடைக்கிறது, உபயதா-இரண்டு விதத்திலும், வித்த-பணம், வ்ரூயே-வீண்
 தான், அன்யதா-வேறுவிதமாக, கதி:-நதி, நாஸ்த்யே-இல்லவே இல்லை.

பணத்தை இரண்டுவிதமாக விரியோக்கிக்கலாம். தான்
 நன்கு அனுபவிக்கலாம். அல்லது பிறருக்கு தானம் செய்யலாம்.
 போகத்தால் மனதில் செருக்கு ஏற்பட்டு பிறரை அலக்ஷ்யமாகப்
 பார்க்க்பான். தானம் செய்வதால் மேலும் மேலும் இவனுக்கு
 பணம் பெருகும். இந்த இரண்டு விதங்களாலும் இவன் முக்கி

வழியில் செல்லமுடியாதவனாய் விடுவான். ஆகவே பணம் இவன்
பிறப்பை வீணாக்கிவிடும். (75)

घनेन मद्वृद्धिः स्यात् मदेन स्मृतिनाशनम् ।

स्मृतिनाशात् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात् ग्रणश्यति ॥ ७६ ॥

தநேந மதவ்ருத்தி: ஸ்யாத் மதேந ஸ்ம்ருதி நாஸநம் ।
ஸ்மிருதி நாஸாத் புத்திநாஸ: புத்திநாஸாத் ப்ரணச்யதி ॥

घनेन-பணத்தால், मद्वृद्धिः स्यात्-கர்வத்தின் விருத்தி
உண்டாகும், मदेन-கர்வத்தால், स्मृतिनाशनं-நலநினைவுகளின் அழிவு
ஏற்படும், स्मृतिनाशात्-நலநினைவுகளின் அழிவால், बुद्धिनाशः-புத்தி
கெட்டுப்போகும், बुद्धिनाशात्-புத்திகெட்டுப்போவதால், ग्रणश्यति-
அழிந்து விடுகிறான்.

பணத்தால் கர்வம் தலைக்கேறி நல்ல எண்ணங்களெல்லாம்
நீங்கி புத்தி கெட்டு மேல்நிலையையடைய முடியாமல் அழிந்து
போகிறான். (76)

सुखयति धनमेवेत्यन्तराशापिशाच्या

दृढतरमुपगूढो मूढलोको जडात्मा ।

निवसति तदुपान्ते संततं प्रेक्षमाणो

व्रजति तदपि पश्चात् प्राणमेतस्य हृत्वा ॥ ७७ ॥

ஸுகயதி தநமேவேத்யந்தராஸாபிஸாச்யா

த்ருடதரமுபகூடோ முடலோகோ ஜடாத்மா ।

நிவஸதி ததுபாந்தே ஸந்ததம் ப்ரேக்ஷமாணே

வ்ரஜதி ததபி பச்சாத ப்ராணமேதஸ்ய ஹ்ருத்வா ॥

धनमेव-பணமதான், सुखयति-ஸுகத்தைக்கொடுக்கிறது, इति-
என்ற, अन्तराशापिशाच्या-உள்ளே மனதிலிருக்கும் ஆசைஎன்னும்
பிசாசுததால், दृढतरं-கெட்டியாக, उपगूढः-கட்டிக்கொள்ளப்பட்டு,
जडात्मा-விவேகமற்றமனமுள்ள, मूढलोकः-முட்டாள் மனிதன், संततं-
எப்பொழுதும், प्रेक्षमाणः-பார்த்துக்கொண்டு, तदुपान्ते-அதன்
அருகில் निवसति-வளிகுகிறான், पश्चात्-பின்னால், तदपि-அந்தப்

பணமும், **அச்ய**-இவனுடைய **பாங்**-பிராணனை, **ஹ்வா**-அபஹரித்து விட்டு, **வஜ்ர**-போய்விடுகிறது.

செல்வமே ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறதென்ற உள்ளிருக்கும் ஆசையாகிற பிசாசினால் வெகு இறுகத் தழுவப்பட்டு விவேகமற்ற மனஸுடன் மோஹத்தையடைந்தவன் அந்த செல்வத்தையே இடைவிடாமல் பார்த்துக்கொண்டே அதன் ஸமீபத்தில் இருந்து வருகிறான். அப்படியிருந்தும் அந்த பிசாசு இவனுடைய பிராணனை எடுத்துக்கொண்டு விட்டுதான் பிறகு போகிறது. (77)

संपन्नोऽन्धवदेव किंचिदपरं नो वीक्षते चक्षुषा

सद्भिर्वर्जितमार्ग एव चरति प्रोत्साहितो बालिशैः ।

तस्मिन्नेव मुहुः स्वल्पं प्रतिपदं गत्वाऽन्धकूपे पत-

त्यस्यान्धत्वनिवर्तकौषधमिदं दारिद्र्यमेवाञ्जनम् ॥ ७८ ॥

ஸம்பந்நோ஽ந்தவதேவ கிஞ்சிதபரம் நோ வீக்ஷதே

சக்ஷுஷா

ஸத்பிர் வர்ஜிதமார்க்க ஏவ சரதி ப்ரோத்ஸாஹிதோ

பாலிஸை;

தஸ்மிந்நேவ முஹு: ஸ்கலன் ப்ரதிபதம் கத்வா-

஽ந்தகூபே பதத்

யஸ்யாந்தத்வநிவர்த்தகௌஷதமிதம் தாரித்ர்ய-

மேவாஞ்ஜனம் ॥

சंपन्नः-பணமுள்ளவன், **अन्धवदेव**-குருடன் போலவே, **किंचित् अपरं**-வேறு ஒன்றையும், **चक्षुषा**-கண்ணால், **नो वीक्षते**-பார்க்க மாட்டான், **बालिशैः**-சிறுபிள்ளைதனமுள்ள மூடர்களால், **प्रोत्साहितः** உத்ஸாஹப்படுத்தப்பட்டு, **सद्भिः**-நல்லோர்களால், **वर्जितमार्ग एव**-தடுக்கப்பட்டவழியிலேயே, **चरति**-செல்கிறான், **तस्मिन्नेव**-அவ்வழியிலேயே, **मुहुः**-அடிக்கடி, **प्रतिपदं**-ஒவ்வொரு அடியிலும், **स्वल्पं**-தடுக்கி விழுந்துகொண்டு, **गत्वा**-சென்று, **अन्धकूपे**-பாமுங்குணற்றில், **पतति**-விழுகிறான், **अस्य**-இவனுடைய, **अन्धत्वनिवर्तकौषधं**-குருட்டுத் தனத்தைப்போக்கும் மருந்து, **इदं**-இந்த **दारिद्र्यमेवाञ्जनं** ஏழ்மை என்னும் மைதான்,

குருடன் கண்ணால் ஒன்றையும் பார்க்க முடியாமல் வஞ்சகர் களால் ஏமாற்றப்பட்டு வழிதவறிப்போய் தடுக்கித்தடுக்கி விழுந்தும் அவ்வழியிலேயே சென்று முடிவில் பாழுங்கிணற்றில் விழுந்து வீடுகிறான். இதுபோல பணம் அகக்கண்ணை மறைத்துவிடு மாதலால் தனிகளும் கர்வத்தால் ஒன்றையும் நல்லதா கெட்டதா என்று கவனித்துப் பார்க்கமாட்டான் சிறுபிள்ளைத்தனமுள்ள துஷ்டர்கள் தோழர்களாக வந்து இவனை உத்தராகப் படுத்துவார்கள். இதனால் ஸாதுக்கள் செல்லும் நல்லவழியில் செல்லாமல் அவர்கள் போகாத தீயவழியிலேயே போவான்: அதில் அடிக்கடி பல தடவை இடைஞ்சல்கள் ஏற்படும். ஆனாலும் பணச்செருக்கால் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தீயவழியிலே மேலும் மேலும் சென்று நரகத்தில் விழுவான், இவன் பண மெல்லாம் தொலைந்து ஏழ்மை வந்தால்தான் பணகர்வத்தால் வந்த அவிவேகமென்னும் அகக்கண்ணின் குருட்குத்தனம் நீங்கும்.

लोभः क्रोधश्च डम्भश्च मदो मत्सर एव च ।

वर्धते विचसंप्राप्त्या कथं तच्चित्तशोधनम् ॥ ७९ ॥

லோப: க்ரோதச்ச டம்பச்ச மதோ மத்ஸர ஏவ ச 1
வர்த்ததே வித்தஸம்ப்ராப்த்யா கதம் தச்சித்தஸோதநம் ॥

लोभः-பேராசையும், क्रोधश्च-கோபமும், डम्भश्च-டம்பமும், मदः-கர்வமும், मत्सर एव च-அஸூனியையும், विचसंप्राप्त्या-பணத்தை அடைவதால், वर्धते-வளருகிறது, तत्-அது, कथं-எப்படி, चित्तशोधनं-அந்தகரணத்திற்கு பரிசுத்தியைக் கொடுப்பதாக ஆகும். ?

செல்வத்தை அடைவதினால் லோபம், கோபம், டம்பம், மதம், பொருமை எல்லாம் விருத்தியையே அடைகிறது. பணம் கிடைத்த மாத்நிரத்தில் இவைகளும் கூடவே வந்துவிடும். ஆகையால் அந்தப் பணம் எப்படி மனதிற்கு சுததியைக்கொடுக்கும்? (79)

अलाभात् द्विगुणं दुःखं वित्तस्य व्ययसंभवे ।

ततोऽपि त्रिगुणं दुःखं दुर्व्यये विदुषामपि ॥ ८० ॥

அலாபாத் த்விசுணம் துக்கம் வித்தஸ்ய வ்யயஸம்பவே 1
ததோ஽பித்ரிசுணம் துக்கம் துர்வ்யயே விதுஷாமபி ॥

वित्तस्य-பணம், अलाभात् -கிடைக்காமலிருப்பதைக்காட்டிலும், व्ययसंभवे-சிலவு ஏற்பட்டால், द्विगुण दुःखम् -இரு மடங்கு துக்கம், दुर्व्यये-கெட்ட சிலவு ஏற்பட்டால், विदुषामपि-அறிவுள்ளவர்களுக்கும், ततोऽपि-அதைக்காட்டிலும், त्रिगुण दुःखं-மூன்று மடங்கு துக்கம் ஏற்படுகிறது.

செல்வம் கிடைக்காமலிருப்பதைவிட, அது கிடைத்து அதற்கு செலவு ஏற்படும்போது இரண்டு பங்கு துக்கம் ஏற்படும். அந்த செலவும் கெட்டவழியிலிருந்து விட்டால் அறிவாளிகளுக்குக்கூட அதையும்விட மூன்று பங்கு துக்கம் ஏற்படும். (80)

नित्याहितेन विचेन भयचिन्तानपायिना ।

चित्तस्वास्थ्यं कुतो जन्तोः गृहस्थेनाहिना यथा ॥ ८१ ॥

நித்யாஹிதேந வித்தேந பயசிந்தாநபாயிநா ।

சித்தஸ்வாஸ்த்யம் குதோ ஜந்தோ: க்ருஹஸ்தேநாஹிநா யதா ।

नित्याहितेन-எப்பொழுதும் தீமை தருவதும், भयचिन्तानपायिना-பீதி, கவலை விலகாததும், गृहस्थेन अहिना यथा-வீட்டிற்குள்ளிருக்கும் பாம்பு போன்றதுமான, विचेन-பணத்தால், जन्तोः-மனிதனுக்கு, चित्तस्वास्थ्यं-மனதிற்கு தன் நிலையில இருப்பது, कुतः-எவ்வாறு ஏற்படும்.

பணம் எப்பொழுதும் தீமைபயப்பது. பயமும் கவலையும் அதன் கூடவே விட்டுப்பிரியாமலிருக்கும். பணம் வந்து விட்டால் அதைக்காப்பாற்றுவதில் பலவிதக் கவலைகளும், நம்மைவிட்டுப் போய்விடுமோ என்ற பயமும் கூடவே ஏற்பட்டுவிடும் இந்தப் பணத்தால் மனதிற்கு எப்படி நிம்மதி ஏற்படும்? வீட்டிற்குள் பாம்பு புகுந்து விட்டால் அங்கு நிம்மதியுடன் வளிக்க முடியுமா? அதைததுரத்தினால்தான் அங்கு வளிக்கமுடியும். இதுபோல் பணம் நீங்கினால்தான் மனதிற்கு நிம்மதி. (81)

कान्तारे विजने वने जनपदे सेतौ निरीतौ च वा

चोरैर्वापि तथैतरैर्नरवरैः युक्तो विमुक्तोऽपि वा ।

निःस्वः स्वस्थतया सुखेन वसति ह्याद्रीयमाणो जनैः

क्लिश्नात्येव धनी सदाऽऽकुलमतिः भीतश्च पुत्रादपि ॥

காந்தாரே விஜநே வநே ஜநபதே ஸேதௌ நிரீதௌ
ச வா

சோரைர் வா஽பி ததேதரைர் நரவரை: யுக்தோ
வியுக்தோ஽பி வா 1

நிஸ்ஸ்வ: ஸ்வஸ்த்ததயா ஸுகேந வஸதி
ஹ்யாத்ரீயமானே ஜநை:
க்விச்நாத்யேவ தநீ ஸதா஽஽குலமதி: பீதச்ச புத்ராதபி 11

விஜநே-ஜனங்களில்லாத, கான்தாரே-கடுங்கானகத்திலேயோ, வநே-
காட்டிலோ, ஜநபதே-பட்டணத்திலோ, சேதௌ-அணையிலோ, நிரீதௌ-
வா-தொந்தரவு இல்லாத இடத்திலோ, சோரேவாபி-திருடிகளுடனோ,
ததா-அப்படியே, ததரே:-மற்ற, நரவரே:-சிறந்த மனிதர்களுடனோ, யுக்த:-
சேர்ந்திருந்தாலும், வியுக்தோ஽பி வா-பிரிந்திருந்தாலும், நிஸ்வ:-பண
மில்லாதவன், ஜநை:-ஜனங்களால், ஆதிரியमाण:-ஆதரிக்கப்படுகிறவனாக
ஸ்வஸ்ததயா-ஸ்வஸ்த்தனாக, சுஹே-ஸுகமாக, வஸதி-வளிக்கிறான்.
தநி-பணமுள்ளவன், புத்ராதபி-பிள்ளையிடமிருந்துகூட, பீத:-பயந்தவ
னாகவும், சதா-எப்பொழுதும், ஸகூலமதி:-மனம் கலங்கியவனாகவும்,
கிஷ்நாத்யேவ-துன்பத்தையே அடைகிறான்.

எவ்வித சொத்துமில்லாதவன் ஜனங்களே இல்லாத கடும்
கானகத்திலோ (ஜனஸஞ்சாரமுள்ள) வனத்திலோ ஜனங்
களிருக்கும் நகரத்திலோ அணையிலோ, எவ்வித தொந்தரவு
மில்லாத இடத்திலோ எந்த இடத்திலிருந்தாலும் கூட திருடர்கள்
இருந்தாலும் நல்ல மனிதர்கள் தன்னை விட்டுப்பிரிந்து போய்
விட்டாலும் எல்லா ஜனங்களாலும் ஆதரிக்கப்பட்டவனாக ஸுக
மாகக்கவலையில்லாதவனாக வாழ்வான். பணக்காரனோ வென்றால்
எப்பொழுதும் கலங்கினமனதுடன், தன் புத்திரனிடமிருந்து கூட
பயத்தையடைந்தவனாக, கிலேசத்தையே அனுபவிக்கிறான் பணம்
காரணமாக பிள்ளையும் சத்துருவாகி விடுகிறான். “புத்ராதபி
தநமஜா பீதி:” (82)

तस्मादनर्थस्य निदानमर्थः पुमर्थसिद्धिर्न भवत्यनेन ।

वतो वनान्ते निवसन्ति सन्तः संन्यस्य सर्वं प्रतिकूलमर्थम् ॥

தஸ்மாதநர்த்தஸ்ய நிதானமர்த்தத:

புமர்த்தவரித்திர் ந பவத்யநேந I

ததோ வநாந்தே நிவஸந்தி ஸந்த:

ஸம்ந்யஸ்ய ஸர்வம் ப்ரதிகூலமர்த்தம் II

தஸ்மாत्-ஆகையால், அर्थ:-சேவம், அநर्थஸ்ய-துன்பத்திற்கு, நிவானம்-மூலகாரணம். அநேன-இந்நதச் செல்வத்தால், புமர்த்தஸிஷ்டி-அவதி-தாம்மம் முதலான புநுஷார்த்தங்கள் எரித்திப்பதில்லை. தநா-ஆகையால், சந்த:-ஸாதுக்கள், ப்ரதிகூலம்-தீமையைததரும், ஸர்வ-அर्थ-எல்லாச் செல்வத்தையும், சன்யஸ்ய-துறந்துவிட்டு, வநாந்தே-காட்டின் நடுவில், நிவஸந்தி-வசிக்கிறார்கள்.

ஆகையினால் தனம்-அளர்த்தத்திற்கே காரணம். அதினால் ஒரு புருஷார்த்தமும் எரித்திக்காது. அதினால்தான், ஸாதுக்கள் பிரதிகூலமாயிருக்கும் தனத்தையெல்லாம் துறந்து காடுகளின் மத்தியில் போய் வசிக்கிறார்கள். (83)

(அ) இவ்விதமாக அர்த்தமென்று நினைப்பதெல்லாம் வால்தவத்தில் கெடுதலையே உண்டுபண்ணுவதினால் அதினுள்ள ஆசையை விட்டு வைராக்ய நிஷ்டையிருக்கவேண்டுமென்று 10 கலோகங்களில் வற்புறுத்தி அந்த வைராக்யம் என்ற விஷயத்தை முடிக்கிறார்:—

அத்மாபக்திமதி சரீரி குணவதி புநான் ஸுதான் சம்தான்

அக்ஷயம் வஸுதாநுபோகவிபவை: ஸ்ரீஸுந்தரம் I

சர்வம் நஸ்வரமியவேத்ய கவய: ச்ருத்யுக்திபிர்யுக்திபி:

சன்யஸ்யந்த்யபரே து தத்ஸுகமிதி ப்ராரம்யந்தி

ச்ரத்தாபக்திமதிம் ஸதீம குணவதிம் புத்ரான் ச்ருதர்ன்

அக்ஷயம் வஸுதாநுபோகவிபவை: ஸ்ரீஸுந்தரம்

ஸர்வம் நஸ்வரமியவேத்ய கவய: ச்ருத்யுக்திபிர்யுக்திபி:
ஸம்ந்யஸ்யந்த்யபரே து தத்ஸுகமிதி ப்ராரம்யந்தி

துக்காரீணவே II

அஷ்டாபகிமதீ-சிரத்தை, பக்தி இவற்றுடன் கூடிய, **குணவதீ**-
நல்ல குணங்களுள்ள, **சதீ**-பதிவிரதையான மனைவியையும், **யுதான்**-
கலவியுறிவுள்ள, **சம்மதான்**-தன மனதிற்குப் பிரியமான, **புதான்**-
பிள்ளைகளையும், **வசுதானுபொகவிமவீ**-பூவுலகில் அனுபவிக்கும் பெருமை
களால், **அக்ஷயம்**-குறைவில்லாத, **பிரீதுந்**-ஸம்பத்துக்களுடன் அழகிய
மந்நிர-கிருஷ்ணத்தையும், **சர்வ**-எல்லாம், **நவர**-அழியும் ஸ்வபாவ
முள்ளது, **இதி**-என்று, **அந்யுகிமி**-வேதவாக்யங்களாலும், **யுகிமி**-
யுக்திகளாலும், **அவெ**-நன்கு அறிந்துகொண்டு, **கவய**-அறிவாளிகள்,
சன்யஸ்யந்தி-தியாகம் செய்கின்றனர். **அபரே** நு-மற்றவர்களோடுவெனில்,
தத்-அதை, **சுக்ஷமதி**-ஸுகமென்று (எண்ணி), **துக்ஷார்பவ**-துன்பக்
கடலில், **அமயந்தி**-உழுகிறார்கள்.

சிரத்தை பக்தியுள்ளவளாயும் நல்ல குணமுள்ளவளாயும்
ஸாத்வீயமான பார்வையையும், நல்ல படிப்புள்ளவர்களாயும்
மனதிற்கு மிகவும் பிடித்தவர்களாயுமுள்ள புத்திரர்களையும்,
பூமியில் அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய எல்லா விபவங்களும் குறை
வன்னியில் இருப்பதும் ஸம்பத்தினால் மிக அழகாகவிருப்பதுமான
மாளிகையையும், எல்லாம் நாசமடையக் கூடியதுதான் என்று
வேத வாக்கியங்களினாலும் யுக்திகளினாலும் நன்கு அறிந்து
கொண்டு அறிவாளிகள் தியாகம் செய்து விடுகிறார்கள் மற்றவர்
களோ அதுவே ஸுகமென்று நினைத்து துக்க ஸமுத்திரத்தில்
உழுகிறார்கள்.

பூவுலகில் ஸுகமாக வாழ்வதற்கு வேண்டிய குறைவற்ற
எல்லாச்செல்வங்களையும், பதிவிரதையான மனைவியையும், ஸத்
புத்திரனையும் அடைந்தும் கூட வைராக்யத்தால் தியாகம் செய்
கிறார்களென்றால் மேலேகண்ட பூர்ண விபவமில்லாதவர்கள்
தியாகம் செய்யவேண்டுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?
உபநிஷத் வாக்கியங்களையும் தக்க யுக்திகளையும் மீ அனுபவத்
தையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் உலகபோகங்களில் யாருக்கும்
ஆசை உண்டாகாது. ஸுகமில்லாததை ஸுகமென்று எண்ணு
வதன் மூலம் துன்பத்தையே அடைகின்றனர் (84)

सुखमिति मलराशौ ये रमन्तेऽत्र गेहे

क्रिमय इव कलत्रक्षेत्रपुत्रानुषक्त्या ।

सुरपद इव तेषां नैव मोक्षप्रसङ्ग-

स्त्वपि तु निरयगर्भावासदुःखप्रवाहः ॥ ८५ ॥

ஸுகமிதி மலராஸௌ யே ரமந்தே஽த்ர கேஹே
க்ரிமய இவ களத்ரக்ஷேத்ரபுத்ராநுஷக்த்யா 1
ஸுரபத இவ தேஷாம் நைவ மோக்ஷப்ரஸங்க-
ஸ்த்வபிது நிரயகர்ப்பாவாஸதுக்கப்ரவாஹ: 11

मलराशौ-மலக்குவியலில், क्रिमय इव-புழுக்கள் போல, कल-
मणिवि, क्षेत्र-வயல், पुत्रानुषक्त्या-பிள்ளைகள் இவர்களிடம் ஆசையால்,
अत्र गेहे-இந்த வீட்டில், सुरपदे इव-தேவலோகத்தில்போல, सुखमिति
ஸுகமென்று, ये-எவர்கள், रमन्ते-இன்புறுகிறார்களோ, तेषां-அவ்
களுக்கு, नैव मोक्षप्रसङ्ग:-மோக்ஷப்பேச்சே கிடையாது. अपितु-ஆனால்,
निरय-நரகம், गर्भावास-கர்ப்பவாஸம், दुःखप्रवाह:-இவைகளின் துக்கம்
பெருக்கு ஏற்படும்.

மலக்குவியலில் புழுக்கள் இன்புறுவது போல, பார்வைய
வயல், புத்திரன் இவர்களிடம் பற்றுதல்கொண்டு இந்த
வீட்டையே தேவலோகம் போல் நினைத்து ரமிக்கிறவர்களுக்கு
மோக்ஷ விஷயமான பேச்சுக்கேயிடமில்லை. அவர்கள் நரகத்திலும்
கர்ப்பத்திலும் திருப்பத்திரும்ப வாஸம் செய்வதால் ப்ரவாஹம்
போல் மேன்மேலும் துடர்ந்து துன்பங்கள் பெருகிக்கொண்டே
இருக்கும்.

(85)

येषामाशा निराशा स्यात् दारापत्यधनादिषु ।

तेषां सिध्यति नान्येषां मोक्षाशामिमुखी गतिः ॥ ८६ ॥

யேஷாமாஸா நிராஸா ஸ்யாத் தாராபத்ய தநாதிஷு = 1
தேஷாம் ஸித்யதி நான்யேஷாம் மோக்ஷாஸாபிமுகீ கதி: 11

येषां-எவர்களுக்கு, दारापत्यधनादिषु-மனைவி, பிள்ளை, பணம்
முதலானவற்றில், निराशा-ஆசையற்றிருப்பதே, आशा स्यात् -விருப்ப
மாக இருக்குமோ, तेषां-அவர்களுக்கு, मोक्षाशामिमुखी गतिः-மோக்ஷ
மிருக்கும் திசையை நோக்கிய போக்கு, सिध्यति-எரித்திக்கும், अन्येषां-
மற்றவர்களுக்கு, न-இல்லை.

பின்னை, பணம் முதலியவற்றில் கொஞ்சமும் ஆசையற்று இருப்பதையே தனது விருப்பமாகக்கொண்டவர்கள் தான் மோக்ஷமிருக்கும் திசையை நோக்கிச்செல்ல முடியும். உலக ஆசையை விட்டவர்தான் மோக்ஷம் செல்லத் தகுதியுள்ளவர். மற்றவர் மோக்ஷமிருக்கும் திசையை எட்டிப்பார்க்கவே முடியாது:

सत्कर्मक्षतपाप्मनां श्रुतिमतां शुद्धात्मनां धीमतां
नित्यानित्यपदार्थशोधनमिमं युक्त्या मुहुः कुर्वताम् ।
तस्मादुत्थमहाविरक्त्यसिमतां मौक्षैककाङ्क्षावतां
धन्यानां सुलभं प्रियादिविषयेष्वशाखताच्छेदनम् ॥

ஸத்கர்மக்ஷதபாப்மநாம் ச்ருதிமதாம் ஸுத்தாத்மநாம் தீமதாம்
நித்யாநித்யபதார்த்தஸோதநமிமம் யுக்த்யா முஹு:
குர்வதாம் ।
தஸ்மாதுத்த மஹாவிரக்த்யஸிமதாம் மோகைக்ஷ
காங்க்ஷாவதாம்
தந்யாநாம் ஸுலபம் ப்ரியாதிவிஷயேஷ்வாஸாலதாச்
சேதநம் ॥

சத்கர்ம-புணைய கர்மாக்களால், ஶத-அழிந்த, பாப்மனா-பாப முள்ளவர்களும், ஶ்ருதிமதா-கல்வியறிவுள்ளவர்களும், शुद्धात्मना-பரிசுத்தமான மனமுள்ளவர்களும், धीमता-புத்தியுள்ளவர்களும், मुहु:-அடிக்கடி யுக்த்யா-யுக்தியினால், इमं-இந்த, नित्यानित्यपदार्थशोधन-பதார்த்தங்களில் இது நித்யம், இது அநித்யம் என்று பரிசோதிப்பதை, कुर्वता-செய்கிறவர்களும், तस्मात्-அதிலிருந்து, उत्थ-உண்டான, महा-विरक्त्यसिमता-தீவ்ர வைராக்யமென்னும் கத்தியுடன் கூடியவர்களும், मौक्षैककाङ्क्षावता-மோக்ஷம் ஒன்றிலேயே ஆவலுடன் கூடியவர்களுமான, धन्यानां-பாக்யசாலிகளுக்குத்தான், प्रियादिविषयेषु-அன்பிற்குரிய மனைவி முதலான விஷயங்களில், आशाखताच्छेदन-ஆசை என்னும் கொடியை அறுப்பது, सुलभ-ஸுலபம்.

நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை பலனை இச்சிக்காமல் ஈகவர அர்பணமாகச் செய்தால் பாபம் விலகும். மனம் பரிசுத்தமாகும். புத்தித்திறமையுடன் பெரியோர்களிடம் சாஸ்திர விஷயங்களைக்

கேட்டுத்தெரிந்து சாஸ்திர பலத்தாலும் யுக்தியாலும் உலகிலுள்ள பதார்த்தங்களில் இது நித்யம் இது அநித்யம் என்பதைப் பிரித்துத் தெரிந்துகொள்வதுடன் இதை எப்போதும் சிந்தித்து வேண்டும் இதன் மூலம் தீவர வைராக்யம் உண்டாகும் மேலாக மொன்றிலேயே ஆசைகொண்ட இவர்களே பாக்க்யசாலிகள், இவர்கள் எந்த எந்தப்பொருளில் இதற்கு முன் மிகுந்த ஆசை கொண்டிருந்தார்களோ, அந்த ஆசை ஸுலபமாக இவர்களுக்கு அடியோடு நீங்கிவிடும்

(87)

संसारमृत्योर्बलिनः प्रवेष्टुं द्वाराणि तु त्रीणि महान्ति लोके ।

कान्ता च जिह्वा कनकं च तानि रुणद्धि यस्तस्य भयं न मृत्योः ॥

ஸம்ஸாரம்ருத்யோர் பலிந: ப்ரவேஷ்டும்

த்வாராணி து த்ரீணி மஹாந்தி லோகே 1

காந்தா ச ஜிஹ்வா கநகம் ச தாநி

ருணத்தி யஸ்தஸ்ய பயம் ந ம்ருத்யோ: 11

बलिनः-வலிமையுள்ள, **संसारमृत्योः**-ஸம்ஸாரமென்னும் மிகுந்த, **प्रवेष्टुं**-நுழைவதற்கு, **लोके**-உலகில, **कान्ता च**-மங்கையரும், **जिह्वा**-நாக்கும, **कनकं च**-தங்கமும் (என்ற இந்த), **त्रीणि**-மூன்று, **महान्ति**-பெரிய, **द्वाराणि**-வாசல்கள் (உள்ளன), **यः**-எவன், **तानि**-அவைகளை, **रुणद्धि**-அடைக்கிறதோ, **तस्य**-அவனுக்கு, **मृत्योः**-மிருதயுவிடமிருந்து, **न भयं**-பயமில்லை.

மிகவும்பலசாலியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரம் என்ற மிகுந்த உள்ளே நுழைவதற்கு உலகத்தில் மூன்று பெரிய துவாரங்கள் (வாசல்கள்) இருக்கின்றன, அதாவது, ஸ்திரீ, நாக்கு, தங்கம், என்பவை. இம்மூன்றின் வழியாகத்தான் மிகுந்த மனிதனிடம் உட்புகுகிறன். எவன் இம்மூன்று வாசல்களையும் அடைத்துவிடிகிறதோ அவனுக்குத்தான் மிகுந்த யுவிடமிருந்து பயம் கிடையாது. பெண்ணிடமும் பெருளிலும் ஆசை கொண்டவர், நாக்குக்குக் கட்டுப்பட்டவர் இவர்கள் தம் ஆசையை நிறைவேற்ற பல கெட்ட செயல்களைப் புரிவதன் மூலம் பிறவி மரணம் என்னும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மீள முடியாமல் இதிலேயே உழன்று கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த ஆசையை யொழித்தவர் பிறவித் தடலைத்தாண்டி அழிவற்ற நிலையை அடைகின்றனர்.

(88)

मुक्तिश्रीनगरस्य दुर्जयतरं द्वारं यदस्त्यादिमं

तस्य द्वे अररे धनं च युवती ताभ्यां पिनद्धं दृढम् ।

कामाख्यार्गलदारुणा बलवता द्वारं तदेतत्त्रयं

धीरो यस्तु भिनत्ति सोऽर्हति सुखं भोक्तुं विमुक्तिश्रियः ॥

முக்திச் சீர் நகரன்ய துர்ஜயதரம் த்வாரம் யதஸ்த்யாதிமம்
தன்ய த்வே அரரே தநம் ச யுவதீ தாப்யாம் பிநத்தம்
த்ருடம் 1
காமாக்யார்களதாருண பல்வதா த்வாரம் ததேதத்
த்ரயம்
தீரோ யஸ்து பிநத்தி ஸோடர்ஹதி ஸுகம் போக்தும
விமுக்திச்சரிய: 11

मुक्तिश्रीनगरस्य-மோக்ஷலக்ஷ்மியின் நகரத்திற்கு, दुर्जयतरं-
ஜயிக்கமுடியாததான, यत्-எந்த, आदिमं-முதலாவது, द्वारं-வாசல்,
अस्ति-இருக்கிறதோ, तस्य-அதற்கு, धनं-செல்வமும், युवती च-
பெண்ணும் (என்ற), द्वे अररे-இரண்டு கதவுகள். ताभ्यां-அவைகளால்
पिनद्धं-முடப்பட்ட, द्वारं-வாசல், बलवता-பலமுள்ள, कामाख्यार्गल-
दारुणा-காமம் என்ற பெயருள்ள தாப்பாள கட்டையால் दृढं-
உறுதியானது, तत् एतत् त्रयं-அந்த இந்த மூன்றையும், यस्तु धीरः-எந்த
தையிசாலி, भिनत्ति-பிளக்கிறதோ, सः-அவன், विमुक्तिश्रियः-
மோக்ஷலக்ஷ்மியின், सुखं-ஸுகத்தை, भोक्तुं-அநுபவிப்பதற்கு,
अर्हति-தகுதியுள்ளவனாகிறான்.

மோக்ஷலக்ஷ்மியின் நகரத்திற்கு மிகவும் சிரமப்பட்டு ஜயிக்க
வேண்டியதாய் முதலில் எந்த வாசல் இருக்கிறதோ, அதற்கு
செல்வம், ஸ்திரீ, என்று இரண்டு கதவுகள். அவைகளால் முடப்
பட்ட வாசல் காமம் என்கிற பலமான தாப்பாள் கட்டையால்
திடமாக உள்ளது ஆகையால் இந்த மூன்றையும் எந்த
தீர்புருஷன் உடைக்கிறதோ, அவன்தான் மோக்ஷலக்ஷ்மியின்
ஸுகத்தை அநுபவிக்கமுடியும். தாரேஷணை, வித்தேஷணை
என்ற பெண்ணை பணத்தாகை இரண்டையும் முற்றிலும்
துறந்தவன் தான் மோக்ஷானந்தத்தை அடையமுடியும். (89)

आरूढस्य विवेकाश्च तीव्रवैराग्यखङ्गिनः ।

तितिक्षावर्मयुक्तस्य प्रतियोगी न दृश्यते ॥ ९० ॥

ஆருடச்ய விவேகாச்வம் தீவ்ரவைவராக்ய கட்கிர: 1
திதிக்ஷாவர்மயுக்தச்ய ப்ரதியோகீ ந த்ருச்யதே ॥

வिवेकाश्च-விவேகம் எனனும் குதிரையில, आरूढस्य-ஏறு வனும், तीव्रवैराग्यखङ्गिनः-பலமான விராக்யமென்னும் கத்த யுடையவனும், तितिक्षावर्मयुक्तस्य-பொறுமை என்னும் கவசத்தோடு கூடினவனுமான புருஷனுக்கு, प्रतियोगी-எதிரி, न दृश्यते-காணப்படுவதில்லை.

விவேகமாகிற குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு, தீவிர வைராக்ய மாகிற வான் உள்ளவனாய், பொறுமை என்ற கவசத்தையுடைய வனாக, இருப்பவனுக்கு எதிராளி காணமுடியாது. விவேகம் வைராக்யம், பொறுமை இம்முன்றும் மனதில் உறுதியாயிருந்தால் உலகவிஷயங்களால் அவன் சலிக்கமாட்டான். (90)

विवेकजां तीव्रविरक्तिमेव मुक्तेर्निदानं निगदन्ति सन्तः ।

तस्माद्विवेकी विरतिं मुमुक्षुः संपादयेत्तां प्रथमं प्रयत्नात् ॥ ९१ ॥

4ரக்திமேவ

முத்தேர் நிதானம் நிகதந்தி ஸந்த: 1

தஸ்மாத் விவேகீ விரதிம் முமுக்ஷு:

ஸம்பாதயேத் தாம் ப்ரதமம் ப்ரயத்னாத் ॥

வिवेकजां-விவேகத்தினால் உண்டாகிற, तीव्रविरक्तिमेव-தீவ்ரமான வைராக்யத்தைத்தான், मुक्तेः-முத்திக்கு, निदानं-முக்த காரணமாக, सन्तः-பெரியார்கள், निगदन्ति-சொல்லுகிறார்கள். तस्मात् ஆகையால், मुमुक्षुः-மோக்ஷமடைவதில் விருப்பமுள்ளவன், प्रथमं முதலில், विवेकी-விவேகத்துடன் கூடியவனாகி, प्रयत्नात्-முயற்சியால், तां-அந்த, विरतिं-வைராக்யத்தை, संपादयेत्-ஸம்பாதி யும்.

முதலில் சுருதிகளாலும் யுக்திகளாலும் பதார்த்தங்களை நன்கு ஆராய்ந்து ப்ரஹ்மம் ஒன்றே நித்யமானது ஸத்யப்பொருள்.

மற்றவையெல்லாம் அரித்யம், தீமைபயப்பது என்று நன்கு பிரித்துத் தெரிந்துகொள்வது என்ற விவேகம் ஏற்பட்டு அதன் மூலம் உண்டாகும் தீவ்ர வைராச்யம் தான் முக்திக்கு ஸாதனமாகும் விவேகமில்லாமல் வேறுகாரணங்களால் ஏற்படும் வைராச்யம் நிலைத்திருக்காது. மற்றோர் சமயம் வைராச்யம் மறைந்து ஆசை ஏற்பட்டுவிடக்கூடும். ஆதலால் மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புவன் முதலில் விவேகத்தையடைந்து பிறகு அதன் மூலம் முயற்சியுடன் வைராச்யத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டும். (91)

புமானஜாதநிவேதோ தேஹ்வந் ஜிஹாஸிதம் ।

न हि शक्नोति निवेदो बन्धमेदो महानसौ ॥ ९२ ॥

புமானஜாதநிர்வேதோ தேஹ்வபந்தம் ஜிஹாஸிதம் ।
நஹி ஸக்நோதி நிர்வேதோ பந்தபேதோ மஹாநஸௌ ॥

அஜாதநிவேத:-வைராச்யம் ஏற்படாத, **புமான்-**மனிதன், **தேஹ்வந்-**சரீரமாகிற கட்டை, **ஜிஹாஸிது-**விடுவதற்கு, **ந ஹி ஷக்னோதி-**சகதியுள்ளவ லனாகமாட்டான் **அசௌ-**இந்த **நிவேத:-**வைராச்யம், **மஹான்-**பெரிய, **வந்நமேத:-**கட்டைத் தொலைக்கும் ஸாதனம்.

சரீரத்துடன் ஆத்மா கட்டுப்பட்டு எல்லாத்துன்பங்களையும் அனுபவிக்கிறது வைராச்ய மில்லாதவனுக்கு சரீரபந்தம் விலகாது ஆகவே சரீரபந்தம் விலக வைராச்யம் தான் முக்யமான ஸாதனம். (92)

वैराग्यरहिता एव यमालय इवालये ।

क्लिश्नन्ति त्रिविधैस्तापैर्मोहिता अपि पण्डिताः ॥ ९३ ॥

வைராச்யரஹிதா ஏவ யமாலய இவாலயே ।
க்லிச்நந்தி த்ரிவிதௌஸ்தாபை: மோஹிதா அபி பண்டிதா: ॥

பண்டிதா அபி-படித்தவர்களாயிருந்தும், **வீராச்யரஹிதா எவ-**வைராச்யமில்லாதவர்கள் தான், **மோஹிதா: -** மோஹமடைந்தவர்களாகி, **யமாலயே இவ-**யம லோகத்தின்போல, **அஸ்தயே-**(தனது) வீட்டில், **த்ரிவிதௌ:** மூன்றுவிதமான, **தாபை:-**தாபங்களால், **க்லிஷ்நந்தி-** துன்புறுகிறார்கள்.

படித்த போதிலும் வைராக்யம் ஏற்படாவிட்டால் அவர்கள் தான் உலகவிஷயங்களில் மயங்கி வீட்டில் பற்றுக்கொண்டு அதன் மூலம் நாகத்தில் போல ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம். ஆதி கைவிகம் என்னும் முவித தாபங்களால் வருந்துகிறார்கள். (93)

(அ)நான்கு ஸாதனங்களில் விவேகம் வைராக்யம் என்ற இரண்டின் லக்ஷணத்தையும் அவசியத்தன்மையையும் விவரித்து விட்டு இனி மூன்றாவது ஸாதனமான சமாகிஷ்டகஸம்பத்தி என்பதில் அடங்கியிருக்கும் ஆறு அம்சங்கள் எவை என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்கிறார் :-

शमो दमस्तिक्षोपरतिः श्रद्धा ततः परम् ।

समाधानमिति प्रोक्तं षडेवैते शमादयः ॥ ९४ ॥

ஸமோ தமஸ்திதிக்ஷோபரதி: ச்ரத்தா தத: பரம் 1

ஸமாதானம் இதி ப்ரோக்தம் ஷடேவைதே ஸமாதய: ॥

शमः-சாந்தி, दमः-தமர், तिक्क्षा-பொறுமை, उपरतिः-உபரதி
श्रद्धा-சிரத்தை, ततः परं-அதன்பின், समाधानं-ஸமாதானம், इति
प्रोक्तं-என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. एते-இந்த, षडेव-ஆறுதான்,
शमादयः-சமம் முதலியவை.

1. சமம், 2. தமம், 3. திதிக்ஷா, 4. உபரதி, 5. சிரத்தை
6. ஸமாதானம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆறு
தான் சமம் முதலியவை. (94)

एकवृत्त्यैव मनसः खलक्ष्ये नियतस्थितिः ।

शम इत्युच्यते सद्भिः शमलक्षणवेदिभिः ॥ ९५ ॥

ஏகவ்ருத்த்யைவ மனஸ: ஸ்வலக்ஷ்யே நியதஸ்திதி: 1
ஸம இத்யுச்ச்யதே ஸத்பி: ஸமலக்ஷணவேதிபி: ॥

एकवृत्त्यैव-ஒரே விருத்தியுடனேயே, स्वलक्ष्ये-தனது
लक्ष्यத்தில், मनसः-மனதின், नियतस्थितिः-கட்டுப்பட்ட ஸ்திதி,
शम इति-சமம் என்று, शमलक्षणवेदिभिः-சமத்தின் லக்ஷணமறி
सद्भिः-மஹான்களால், उच्यते-சொல்லப்படுகிறது.

ஒரே விருத்தியுடன் தனது லக்ஷ்யத்தில் மனம் அடங்கி யிருப்பது சமம் என்று சமத்தின் லக்ஷணத்தைடறிந்த பெரியோர் எனால் சொல்லப்படுகிறது. (96)

उत्तमो मध्यमश्चैव जघन्य इति च त्रिधा ।

निरूपितो विपश्चिद्धिः तत्तल्लक्षणवेदिभिः ॥ ९६ ॥

உத்தமோ மத்யமச்சைவ ஜகந்ய இதி ச த்ரிதா ।
நிருபிதோ விபச்சித்பிஸ் தத்தல்லக்ஷண வேதிபி: ॥

उत्तमः-உத்தமம், मध्यमश्चैव-மத்யமம், जघन्यः-அதமம், इति-என்றும், त्रिधा-மூன்று விதமாக, तत्तल्लक्षणवेदिभिः-அததன் லக்ஷணங்களை அறிந்த, विपश्चिद्धिः-அறிவாளிகளால் (சமமானது), निरूपितः-விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இது உத்தமம், மத்யமம், அதமம் என்று மூன்றுவிதமாக அததன் லக்ஷணத்தையறிந்த பண்டிதர்களால் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (96)

स्विकारं परित्यज्य वस्तुमात्रतया स्थितिः ।

मनसः सोत्तमा शान्तिर्ब्रह्मनिर्वाणलक्षणा ॥ ९७ ॥

ஸ்வவிகாரம் பரித்யஜ்ய வஸ்துமாத்ரதயா ஸ்திதி: ।
மனஸ: ஸோத்தமா ஸாந்திர் ப்ரஹ்மநிர்வாணலக்ஷணா ॥

मनसः-மனது, स्विकारं-தனது விகாரத்தை (விருத்தியாக பரிணமிப்பதை), परित्यज्य-விட்டு விட்டு, वस्तुमात्रतया-ப்ரஹ்ம வஸ்துவாகமட்டுமே, स्थितिः-இருப்பது (யாதோ), सा-அது, ब्रह्मनिर्वाणलक्षणा-ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தைக் குறிக்கும், उत्तमा शान्तिः-உத்தமமான சாந்தியாகும்.

மனஸ் தான் மாறுதல் அடைவதை விட்டு விட்டு அறியப்படும் வஸ்துவான ப்ரஹ்மமாகவே இருந்து விடுவது என்பது ப்ரஹ்மா ிக்கும் உத்தமமான சாந்தி. (97)

प्रत्यक्प्रत्ययसंतानप्रवाहकरणं धियः ।

यदेषा मध्यमा शान्तिः शुद्धसत्त्वैकलक्षणा ॥ ९८ ॥

ப்ரத்யக் ப்ரத்யய ஸந்தானப்ரவாஹ கரணம் திய: 1
யதேஷா மத்யமா ஸாந்தி: ஸூத்தா த்வைகலக்ஷணா ||

விஷய:-மனத்திற்கு, **ப்ரத்யய:-**ஆத்ம விஷயமான ஞானத்தை, **ஸ்தானப்ரவாஹகரணம்:-**பிரவாஹர்போல துடர்ச்சியாகச் செய்வது, **யத்யாதொன்று உண்டோ, எயா:-**இது, **துஷஸத்வைகலக்ஷணா:-**சுலப்பிலவாத ஸத்வகுணம் மட்டும உளளதைக்குறிக்கும், **மத்யமா ஶாந்தி:-**மத்யமமான சாந்தி.

அந்தராத்ம விஷயமான ஞானத்துடர்ச்சியை இடைவிடாமல் பிரவாஹம் போல் மனஸில் செய்வது மத்யமமான சாந்தி இது சுத்தமான ஸத்வகுணத்தைக் குறிக்கும். (98)

विषयव्याप्तिं त्यक्त्वा श्रवणैकमनस्थितिः ।

मनसश्चेतरा शान्तिर्मिश्रसत्त्वैकलक्षणा ॥ ९९ ॥

விஷய வ்யாப்ருதிம் த்யக்த்வா ச்ரவணைகமநஸ்ஸ்திதி: |
மநஸ்சேதரா ஸாந்தி: மிச்ரஸத்வைகலக்ஷணா ||

विषयव्याप्तिं:-விஷயங்களில் செலவதை, **त्यक्त्वा:-**விட்டுவிட்டு, **श्रवणैकमनस्थिति:-**ச்ரவணம் ஒன்றிலேயே மனஸ் இருப்பது, **मिश्रसत्त्वैकलक्षणा:-**கலப்புள்ள ஸத்வகுணத்தைக் குறிகிறது, **मनस:-**மனதின், **इतरा शान्ति:-**மற்றொரு (அதமமான) சாந்தி.

செல்வதை விட்டு விட்டு, தத்வத்தைக் கேட்டறிவது ஒன்றில் மாத்திரம் மனஸ் இருப்பது அதமமான சாந்தி இது மற்ற குணங்கள் சுலந்த ஸத்வ குணத்தைக் குறிக்கும்.

[தனது லக்ஷயத்திலேயே மனம் அடங்கியிருப்பது சாந்தி என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டது ஆனாலும் அப்யாஸதையைனுஸரித்து இதை மூன்று விதமாகப் பிரிக்கிறார். மனதில் விருத்தியே ஏற்படாமல் பிரஹ்மவஸ்துவாகவே மனம் ஆகி விடுவதுதான் உத்தமமான சாந்தி நிரவிகல்ப ஸமாத்யில் இந்நிலை ஏற்படும் இது ப்ரஹ்மநிர்ஹானமென்ற முக்தி நிலையைக் குறிக்கும் மனதில் ரஜஸ்தமோ குணக்கலப்பில்லாமல் சுத்த ஸத்வ குணமே நிறைந்திருந்தால் அப்பொழுது மனதில் அநாத்ம விருத்திகள் ஒன்றும் ஏற்படாமல் ஆத்மவ்ருத்தி ஒன்றே பிரவாஹம் போல் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கும் ஸவிகல்ப

ஸமாதியில் இந்நிலை ஏற்படும். இது மத்யமமான சாந்தி உலக விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தாமல் எப்பொழுதும் வேதாந்த சிரவணத்திலேயே மனம் ஈடுபட்டிருப்பது அதமமான சாந்தியாகும் இந்நிலையில் மற்ற குணங்கள் கலந்திருந்த போதிலும் ஸதவகுணம் மேலோங்கியிருக்கும் சிரவணத்தில் ஈடுபடாமல் உலகவிஷயங்களில் மனதைச் செலுத்துபவர்களுக்கு சாந்தியே கிடையாது.]

(99)

प्राच्योदीच्याङ्गसद्भावे शमः सिध्यति नान्यथा ।

तीव्रा विरक्तिः प्राच्याङ्गमुदीच्याङ्गं दमादयः ॥ १०० ॥

ப்ராச்யோதீச்யாங்கஸத்பாவே ஸம: ஸித்யதி நான்யதா ।
தீவ்ரா விரக்தி: ப்ராச்யாங்கம் உதீச்யாங்கம் தமாதய: ॥

प्राच्योदीच्याङ्गसद्भावे-பூர்வாங்கமும் உத்தராங்கமும் இருந்தால், शमः-சாந்தி, सिध्यति-ஸித்திதிகதம், अन्यथा-இல்லாவிடில், न-ஸித்திக்காது. तीव्रा विरक्तिः-தீவிரமான வைராக்யம், प्राच्याङ्गं-பூர்வாங்கம், दमादयः-தமம் முதலியவை, उदीच्याङ्गं-உத்தராங்கம்.

முன் அங்கம் பின் அங்கம் இவை இருந்தால் தான் சமம் ஸித்திக்கும் அவையிலையானால் ஸித்திக்காது. தீவிரமான வைராக்யம் சமத்திற்கு பூர்வாங்கம் தமம் முதலானதுகள் உத்தராங்கம்.

(100)

(அ) சாந்தி ஏற்படுவதற்குள்ள ஸாதனங்களை விவரிப்பதற்கு முன்னதாக யாருக்கு சாந்தி ஏற்படாது என்பதை சொல்கிறார். இந்த குறைகளை நிவிர்த்தி செய்து கொண்டால்தான், அந்த ஸாதனங்கள் பிரயோஜனப்படுமென்று கருத்து:—

कामः क्रोधश्च लोभश्च मदो मोहश्च मत्सरः ।

न जिताः षड्विमे येन तस्य शान्तिर्न सिध्यति ॥ १०१ ॥

காம: க்ரோதச்ச லோபச்ச மதோ மோஹச்ச மத்ஸர: 1
ந ஜிதா: ஷடிமே யேந தஸ்ய ஸாந்திர் ந ஸித்யதி ॥

காம:-காமமும், क्रोधश्च-கோபமும், लोभश्च-பேராசையும், मद:-
கர்வமும், मोहश्च-மோஹமும், मत्सर:-அஸூயையும், षडे षट्-இந்த

ஆறும், **येन-எ வ ன ன ல், ந ஜிதா:-**ஜயிக்கப்படவில்லையோ, **तस्य-**அவனுக்கு **शान्ति:-சாந்தி, न सिध्यति-எரித்திக்காது.**

காமம், கோபம், பேராசை, கர்வம், மோஹம், அஸூயை ஆகிய இந்த ஆறும் எவனால் ஜயிக்கப்படவில்லையோ அவனுக்கு சாந்தி எரித்திக்காது. (101)

शब्दादिविषयेभ्यो यो विषयन्न निवर्तते ।

तीव्रमोक्षेच्छया भिक्षोस्तस्य शान्तिर्न सिध्यति ॥ १०२ ॥

சப்தாதி விஷயேப்யோ யோ விஷவத் ந நிவர்த்ததே ।
தீவ்ரமோக்ஷேச்சயா பிக்ஷோஸ்தஸ்ய சாந்திர்ந எரித்தயதி ॥

तीव्रमोक्षेच्छया-முத்தியில தீவரமான விருப்பத்தாலு, **विषयत्-**விஷத்திலிருந்துபோல, **शब्दादिविषयेभ्य:-**சப்தம் முதலான விஷயங்களிலிருந்து, **य:-**எவன், **न निवर्तते-**விலகிச்செல்லவில்லையோ, **तस्य भिक्षो:-**அந்த ஸந்த்யாஸிக்கு, **शान्ति:-**சாந்தி, **न सिध्यति-எரித்திக்காது.**

மோகும் அடைவது ஒன்றிலேயே தீவ்ரமான விருப்பம் கொண்டு வேறு ஒன்றிலும் ஆசைகொள்ளாமல் விஷத்தைக் கண்டு பயந்து தூரத்தில் விலகிச்செல்வதுபோல் சப்தாதி

கிடைக்கும் சப்தாதி விஷயங்களை நோக்கிச் செல்பவன் ஸந்த்யாஸி யாயிருந்தாலும் சாந்திபெறமாட்டான். (102)

येन नाराधितो देवो यस्य नो गुर्वनुग्रहः ।

न वश्यं हृदयं यस्य तस्य शान्तिर्न सिध्यति ॥ १०३ ॥

யேந நாராதிதோ தேவோ யஸ்ய நோ குர்வனுக்ரஹ: ।
ந வச்யம் ஹ்ருதயம் யஸ்ய தஸ்ய சாந்திர்ந எரித்தயதி ॥

येन-எ வ ன ன ல், देव:-ஈசுவரன், **न आराधित:-**பூஜிக்கப்படவில்லையோ, **यस्य-எவனுக்கு, नो गुर्वनुग्रह:-**குருவின் அருள் இல்லையோ, **वश्यं-எவனுடைய, हृदयं-மனது, न वश्यं-ஸ்வாதீனமாக** இல்லையோ, **तस्य-அவனுக்கு, शान्ति:-**சாந்தி, **न सिध्यति-எரித்திக்காது.**

எவனால் ஈசுவரன் ஆராதிக்கப்படவில்லையோ, எவனுக்கு ஈன் இல்லையோ, எவனுடைய மனஸ் வசமாக

வில்லையோ, அவனுக்கு சாந்தி எரித்திக்காது குரு கிருபையும் ஈசுவர கிருபையும் பெற்று அதன்மூலம் மனம் வசமானவர் களுக்குத்தான் சாந்தி ஏற்படும். (103)

மன:ப்ரசாதசித்த்யே சாधनं श्रूयतां बुधैः ।

मनःप्रसादो यत्सत्त्वे यदभावे न सिध्यति ॥ १०४ ॥

மந: ப்ரஸாத எரித்த்யார்த்தம் ஸாதனம் ச்ருயதாம் புதை: 1

மந: ப்ரஸாதோ யத்ஸத்வே யதபாவே ந எரித்த்யதி ॥

यत्सत्त्वे-எது இருந்தால், मनःप्रसादः-மனதின் தெளிவு ஏற்படுமோ यदभावे-எது இல்லாவிட்டால், न सिध्यति-ஏற்படாதோ, (அவ்விதமான) साधनं-ஸாதனமானது, मनःप्रसादसिध्यत्ये-மனதின் தெளிவு ஏற்படுவதற்காக, बुधैः-அறிவாளிகளால், श्रूयताम्-கேட்கப்பட்டும்.

எது இருந்தால் மனதிற்குத் தெளிவு ஏற்படுமோ, எது இல்லையானால் ஏற்படாதோ, அந்த, மனத்தெளிவு ஏற்படுவதற்காக உள்ள ஸாதனத்தை அறிவாளிகள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். (104)

(அ) அந்த ஸாதனம் 18 விதமாயிருக்கிறதென்று சொல்லி விட்டு, ஒவ்வொன்றின் லக்ஷணத்தையும் 'ய' விளக்குகிறார் :-

ब्रह्मचर्यं अहिंसा च दया भूतेष्ववक्रता ।

विषयेष्वतिवैतृष्यं शौचं दम्भविवर्जनम् ॥ १०५ ॥

सत्यं निर्ममता स्थैर्यं अभिमानविवर्जनम् ।

ईश्वर भ्यानपरता ब्रह्मविद्धिः सह स्थितिः ॥ १०६ ॥

ज्ञानशास्त्रैकपरता समता सुखदुःखयोः ।

मानानासक्तिः एकान्तशीलता च मुमुक्षुता ॥ १०७ ॥

यस्यैतद्विद्यते सर्वं तस्य चित्तं प्रसीदति ।

न त्वेतद्दर्मशून्यस्य प्रकारान्तरकोटिभिः ॥ १०८ ॥

j-xxii-10.

ப்ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸா ச தயா பூதேஷ்வவக்ரதா 1
விஷயேஷ்வதி வைத்ருஷ்ணயம் ஸௌசம் தம்ப
விவர்

ஸத்யம் நிர்மமதா ஸ்தைதர்யம் அபிமாந விவர்ஜநம் 1
ஈசுவரத்யாநபரதா ப்ரஹ்மவிதீபி: ஸஹ ஸ திதி: 11

ஞான ஸாஸ்த்ரைக பரதா ஸமதா ஸுகதுக்கயோ: 1
மாநாநாஸக்திரேகாந்த சீலதா ச முமுகுஷுதா 11

யஸ்யைதத் வித்யதே ஸர்வம் தஸ்ய சித்தம் ப்ரஸீததி 1
ந த்வேதத்தர்மஸூந்யஸ்ய ப்ரகாராந்தரகோடிபி: 11

ब्रह्मचर्यं-ப்ரஹ்மசாடம், **अहिंसा च**-அஹிம்ஸை, **भूतेषु**-பிராணி
களிடம், **दया**-தயை, **अवकता**-அநாமம். **विषयेषु**-போகவுஷ்ணங்களில்,
अतिवैतृण्यं-மேலான வைராக்யம், **शौचं**-சு த தி, **दम्भविचर्जनं**-
டம்பததை விட்டுவிடுதல், **सत्यं**-உண்மை, **निर्ममता**-கர்வமற்றிருத்தல்,
स्यैर्यं-ஸ தி 1 த் த ன மை, **अभिमानविचर्जनं**-அபிமானத்தை விடுதல்,
ईश्वरध्यानपरता-ஈசுவர தயானத்தில் ஈடுபடுவது, **ब्रह्मविद्भिः सह**-
ப்ரஹ்ம ஞானிகளுடன் கூட, **स्थितिः**-இருத்தல், **ज्ञानशास्त्रिकपरता**-
ஞான சாஸ்திரம் ஒன்றிலேயே ஈடுபடுவது, **सुखदुःखयोः**-இன்பம்
துன்பம் இரண்டிலும், **समता**-ஸமமாயிருத்தல், **मानानासक्तिः**-தன்னை
கௌரவிப்பதில் ஈடுபடாதிருத்தல், **एकान्तशीलता**-தனிமையில் இருக்கப்
பழகுதல், **मुमुक्षुता च**-மோக்ஷமடைவதில் விருப்பம், **एतत् सर्वं**-இது
எல்லாம், **यस्य**-எவனுக்கு, **विद्यते**-இருக்கிறதோ, **तस्य**-அவனுடைய,
चित्तं-மனம், **प्रसीदति**-தெளிவடைகிறது. **एतद्धर्मशून्यस्य**-இந்த
தர்மங்களிலலாதவனுக்கு, **प्रकारान्तरकोटिभिः**-இவைகளைத் தவிர வேறு
கோடிககணக்கான முறைகளாலும், **न**-(மனத்தெளிவு) ஏற்படாது.

(1) ப்ரஹ்மசர்யம், (2) அஹிம்ஸை, (3) ஸகலபிராணிகளிடத்
திலும் தயை, (4) அவக்ரதா (கோணலில்லாமை) (5) விஷயங்
களில் நன்கு ஆசையற்றிருத்தல், (6) செ ள ச ம், (7) தம்பததை
தவிர்ப்பது, (8) ஸத்யம், (9) மமதையற்றிருத்தல், (10) ஸ்திர
மாயிருத்தல், (11) அபிமானத்தைத் தவிர்ப்பது, (12) ஈசுவரனை
தியானம் செய்வதிலேயே ஈடுபடுவது, (13) ப்ரஹ்மவித்துக்
களுடன் கூடவே இருப்பது, (14) ஞான சாஸ்திரமொன்றிலேயே

ஈடுபடுவது, (15) ஸுக து க் க ங் க ளி ல் ஸமமாயிருப்பது, (16) பகுமானத்தில் ஆஸக்தியில்லாமலிருப்பது, (17) தனித்திருந்து பழக்கம், (18) மோக்ஷத்தில் ஆஹுடன் இருத்தல். எவருக்கு இது எல்லாம் இருக்கிறதோ, அவருடைய சித்தம் தெளிவடையும். இந்த அம்சங்கள் இல்லாதவருக்கு, கோடிக்கணக்காக வேறு எந்த பிரகாரமாய்ச் செய்து பார்த்தாலும், சித்தம் தெளிவடையாது. (105-108)

स्मरणं दर्शनं स्त्रीणां गुणकर्मानुकीर्तनम् ।

समीचीनत्वधीस्तासु प्रीतिः संभाषणं मिथः ॥ १०९ ॥

सहवासश्च संसर्गोऽष्टधा मैथुनं विदुः ।

एतद्विलक्षणं ब्रह्मचर्यं चित्तप्रसादकम् ॥ ११० ॥

ஸ்மரணம் தர்ஸனம் ஸ்த்ரீணாம் சூணகர்மாறு கீர்த்தனம் 1
ஸமீசீநத்வதீஸ்தாஸு ப்ரீதி: ஸம்பாஷணம் மித: 11

ஸஹவாஸச்ச ஸம்ஸர்க்கோஷ்டதா மைதுநம் விது: ।
ஏதத் விலக்ஷணம் ப்ரஹ்மசர்யம் சித்தப்ரஸாதகம் 11

स्त्रीणां—பெண்களை, **स्मरणं**—மனதில் நினைப்பது, **दर्शनं**—கண்களால் பார்ப்பது, **गुणकर्मानुकीर्तनं**—குணங்களையும் செய்கைகளையும் வாயால் சொல்வது, **तासु**—அவர்களைப்பற்றி, **समीचीनत्वधीः**—சிறந்தவர் என்ற மனப்பான்மை, **प्रीतिः**—அவர்களிடம் அன்பு, **मिथःसंभाषणं**—தனிமையில் அவர்களுடன் பேசுவது, **सहवासः**—சேர்ந்து வளிப்பது, **संसर्गः**—சேர்க்கை (இவ்வாறு), **अष्टधा**—எட்டுவிதமாக, **मैथुनं**—மைதுனத்தை, **विदुः**—அறிந்துள்ளார்கள். **एतद्विलक्षणं**—இந்த எட்டிற்கும் எதிரிடையான **ब्रह्मचर्यं**—ப்ரஹ்மசர்யம், **चित्तप्रसादकम्**—மனதிற்குத் தெளிவை உண்டுபண்ணும்.

ஸ்த்ரீகளைப்பற்றி நினைப்பது 1, அவர்களைப்பார்ப்பது 2, அவர்களுடைய குணங்களையோ செய்கைகளையோ எடுத்துச் சொல்வது 3, அவர்களைப்பற்றி நன்றியிருக்கிறார்களென்ற எண்ணம் 4, அவர்களிடத்தில் பிரீதிவைப்பது 5, அவர்களுடன் தனிமையில் ஸம்பாஷிப்பது 6, அவர்களுடன் கூடவே இருப்பது

7, சேர்க்கை 8, ஆக இவ்வெட்டுவிதமாக மைதுனம் (ஸ்திரீ புமான்களின் ஸம்பந்தம்) இருப்பதை அறிந்திருக்கிறார்கள். இவ்வெட்டுக்கும் நேர் எதிரிடையாக இருப்பதே சித்தத்தை தெளிவுபடுத்தக்கூடிய பிரஹ்மசர்வம் என்பது (109-110)

अहिंसा वाङ्मनःकायैः प्राणिमात्राप्रपीडनम् ॥ १११ ॥

அஹிம்ஸா வாங்மன: காயை: ப்ராணிமாத்த்ராப்ரபீடநம் ॥

वाङ्मनःकायैः—வாக்கு, மனம், உடல் இந்த மூன்று காரணங்களாலும், **प्राणिमात्राप्रपीडनम्**—ஒரு பிராணியையும் துன்புறுத்தாமல் இருப்பது, **अहिंसा**—அஹிம்சையாகும்.

வாக்கு, மனஸ், சரீரம், இவைகளைக்கொண்டு எந்த பிராணிக்கும் துன்பமுண்டாக்காமலிருப்பது அஹிம்சையாகும்.

स्वात्मवत् सर्वभूतेषु कायेन मनसा गिरा ।

अनुकम्पा दया सैव प्रोक्ता वेदान्तवेदिभिः ॥ ११२ ॥

ஸ்வாத்மவத் ஸர்வபூதேஷு காயேந மனஸா கிரா ।

அநுகம்பா தயா ஸைவ ப்ரோக்தா வேதாந்த வேதிபி: ॥

स्वात्मवत्—தன்னிடத்தில்போல், **सर्वभूतेषु**—எல்லா பிராணிகளிடமும், **कायेन**—உடலினாலும், **मनसा**—மனதாலும், **गिरा**—வாக்காலும், **अनुकम्पा**—இரக்கம்கொள்வது (எதுவோ), **सैव**—அதுவே, **दया**—தயையாக, **वेदान्तवेदिभिः**—உபநிஷத்தை அறிந்தவர்களால், **प्रोक्ता**—சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

தன்னைப்போலவே எல்லா பிராணிகளிடத்திலும் சரீரத்தினாலும் மனஸினாலும் வாக்கினாலும் இரக்கம்கொள்வதுதான் தயை என்று வேதாந்தம் அறிந்தவர்களால் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. (112)

करणत्रितयेष्वेकरूपताऽवक्रता मता ॥ ११३ ॥

கரணத்ரிதயேஷ்வேகரூபதா:வக்ரதா மதா ॥

करणत्रितयेषु—சரீரம், வாக்கு, மனம் என்ற முக்கரணங்களிலும், **एकरूपता**—ஒரேமாதிரியாயிருப்பது, **अवक्रता**—கோணலிலலாமை (கீள்மை) என்று, **मता**—எண்ணப்பட்டுள்ளது.

மனோவாக்காயமாகிற மூன்று கரணங்களிலும் ஒரே தன்மையுடனிருப்பது அவக்ரதை (கோணல் இன்மை, ஆர்ஜவம்) என்று கருதப்படுகிறது. (113)

ब्रह्मादिस्थावगन्तेषु वैराग्यं विषयेष्वनु ।

यथैव काकविष्टायां वैराग्यं तद्वि निर्मलम् ॥ ११४ ॥

ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்தேஷு வைராக்யம்
விஷயேஷ்வனு ।
யதைவ காகவிஷ்டாயாம் வைராக்யம் தத்தி நிர்மலம் ॥

यथैव काकविष्टायां-காக்கைகளின் மலததிலபோலவே, ब्रह्मादि-
स्थावरान्तेषु-ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரம் வரையுள்ள, विषयेषु-விஷயங்
களில், अनु वैराग्यं-வெறுப்புத் தொடர்ந்திருப்பது (எதுவோ), तद्वि-
अनुतான், निर्मलं-சுத்தமான, वैराग्यं-வைராக்யமாகும்.

பிரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரம் ஈறாக எல்லா விஷயங்களிலும்,
காக்கையின் விஷடையில் போலவே, நெறுப்புக்கொள்வது
எதுவோ, அது தான் தோஷமற்ற வைராக்யம். (114)

बाह्यं आभ्यन्तरं चेति द्विविधं शौचं उच्यते ।

मृज्जलाभ्यां कृतं शौचं बाह्यं शारीरकं स्मृतम् ॥ ११५ ॥

अज्ञानदूरीकरणं मानसं शौचं आन्तरम् ।

अन्तःशौचे स्थिते सम्यक् बाह्यं नावश्यकं नृणाम् ॥ ११६ ॥

பாஹ்யமாப்யந்தரம் சேதி த்விவிதம் ஸௌசமுச்சயதே ।
ம்ருஜ்ஜலாப்யாம் க்ருதம் ஸௌசம் பாஹ்யம் ஸாரீரகம்
ஸ்ம்ருதம் ॥

அக்ஞாந தூரீகரணம் மாநஸம் ஸௌசமாந்தரம் ।
அந்தச்சௌசே ஸ்திதே ஸம்யக் பாஹ்யம் நாவச்யகம்

शौचं-சௌசமானது, बाह्यं-வெளிப்பட்டது, आभ्यन्तरं चेति-
உள்பட்டது என்று, द्विविधं-இரண்டுவிதமாக, उच्यते-சொல்லப்
படுகிறது. मृज्जलाभ्यां-மண்ணாலு தீர்த்தத்தாலும், कृतं-செய்யப்

பட்ட, **சாரீரக்**-சரீரத்தை ஒட்டியதான, **சौचं**-சௌசமானது, **बाह्य-**பாஹ்யம் (வெளிப்படையானது) என்று **स्मृतं**-எண்ணப்பட்டுள்ளது.

अज्ञानदूरीकरणं-அஞ்ஞானத்தை விலக்குவது, **मानसं**-மனதை யொட்டியதான, **आन्तरं शौचं**-உள்சௌசமாகும். **सम्यक्**-நன்றாக, **अन्तः शौचे**-உள்சௌசம், **स्थिते**-இருந்தால், **नृणां**-மனிதர்களுக்கு, **बाह्यं**-வெளிசித்தம், **न आवश्यकं**-கட்டாயமில்லை.

சௌசம் (சத்தி) என்பது வெளிப்படையானது, உள்ளி ருப்பது, என்று இரு விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மண்ணினாலும் ஜலத்தினாலும் சரீர ஸம்பந்தமாகச் செய்யப்படுவது வெளிப்படை சௌசம் என்று எண்ணப்படுகிறது. அறிவின்மையையே தூரவிலக்கி விடுவது மனஸ் ஸம்பந்தமான உள்சௌசம். உள்சௌசம் நன்கு இருந்து விட்டால் மனிதர்களுக்கு வெளிப்படை சௌசம் அவசியமில்லை. (115-116)

ध्यानपूजादिकं लोके द्रष्टव्यं करोति यः ।

पारमार्थिकधीहीनः स दम्भाचार उच्यते ।

पुंसः तथाऽनाचरणं अदम्भित्वं विदुर्बुधाः ॥ ११७ ॥

த்யான பூஜாதிகம் லோகே த்ரஷ்டர்யேவ கரோதி ய: 1

பாரமார்த்திகதீஹீந: ச தம்பாசார உச்ச்யதே ।

பும்ஸஸ்ததாநாசரணம் அதாபித்வம் விதுர்புதா: ॥

लोके-உலகில், **यः**-எவன், **पारमार्थिकधीहीनः**-உண்மைக் கருத்து இல்லாமல், **द्रष्टरि एव**-பார்க்கிறவர் இருக்கும்பொழுது மட்டுமே, **ध्यानपूजादिकं**-தியானம் பூஜை முதலியவற்றை, **करोति**-செய்கிறானே, **सः**-அவன், **दम्भाचारः**-டம்பாசாரி என்று, **उच्यते**-சொல்லப்படுகிறான். **तथा**-அப்படி, **अनाचरणं**-நடக்காமலிருப்பது, **पुंसः**-மனிதனுக்கு, **अदम्भित्वं**-டம்பமில்லாத்தன்மை (என்று), **बुधाः**-வித்வான்கள், **विदुः**-அறிகிறார்கள்

எவனொருவன் வேறு பார்க்கிறவரிருக்கும்போது மட்டுமே உலகத்தில் தியானம் பூஜை முதலானவைகளைச் செய்கிறவனாய், வாஸ்தவமாய் அதில் நோக்கமில்லாமலிருக்கிறானே, அவன் டம்பமான ஆசரணயுள்ளவன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

ஒரு புருஷன் அவ்விதமாக நடந்துகொள்ளாமலிருப்பதை “டம்ப மற்றிகூத்தல்” என்று அறிவாளிகள் கருதுகிறார்கள். (117)

यत् स्वेन दृष्टं सम्यक् च श्रुतं तस्यैव भाषणं ।

सत्यं इत्युच्यते ब्रह्म सत्यमित्यपि भाषणम् ॥ ११८ ॥

யத் ஸ்வேந த்ருஷ்டம் ஸம்யக்ச ச்ருதம் தஸ்யைவ
பாஷணம் ।
ஸத்யமித்யுச்சயதே ப்ரஹ்ம ஸத்யமித்யபி பாஷணம் ॥

स्वेन-தனனால, यत्-எது, सम्यक्-நன்றாக, दृष्टं-பார்க்கப்பட்டதோ
श्रुतं च-கேட்கப்பட்டதோ, तस्यैव-அதையே, भाषणं-பேசுவது,
सत्यमिति-ஸத்யமென்று, उच्यते-கொல்லப்படுகிறது. ब्रह्म सत्यमिति-
ப்ரஹ்ம ஸத்யம் என்று, भाषणमपि-சொல்வதும் (ஸத்யமாகும்).

பிராந்தியில்லாமல் நன்றாக தான்கேரில் பார்த்ததையும்
நம்பிக்கையுள்ள, உண்மைபேசும் நண்பன மூலமாக கேள்விப்
பட்டதையும் அப்படியே சொல்வது ஸத்யமாகும் வாஸ்தவத்தில்
ப்ரஹ்மம் ஒன்று தான் ஸத்யம் மற்றவை எல்லாம் பொய். (118)

देहादिषु स्वकीयत्वदृढबुद्धिविसर्जनम् ।

निर्ममत्वं स्मृतं येन कैवल्यं लभते बुधः ॥ ११९ ॥

தேஹாதிஷு ஸ்வகீயத்வத்ருடபுத்தி விஸர்ஜனம் ।
நிர்மமத்வம் ஸ்ம்ருதம் யேந கைவல்யம் லபதே புத: ॥

देहादिषु-சரீரம் முதலியவற்றில், स्वकीयत्व-தன்னுடையது என்ற,
दृढ-உறுதியாயுள்ள, बुद्धिविसर्जनं-எண்ணத்தை விட்டுவிடுவது,
निर्ममत्वं-நிர்மமதவம் என்று, स्मृतं-கருதப்பட்டுள்ளது, येन-எதனால்
बुधः-விதவான, कैवल्यं-மோக்ஷத்தை, लभते-அடைகிறோ.

தேகம் முதலியவைகளில் தன்னுடையது என்ற திடமான
எண்ணத்தை நன்கு விட்டுவிடுவது மமதையின்மை என கருதப்
படுகிறது. இதனால் அறிவாளி மோக்ஷத்தை அடைகிறான் (119)

गुरुवेदान्तवचनैः निश्चितार्थे दृढस्थितिः ।

तदेकबुद्ध्या तत् स्थैर्यं नैश्वर्यं न तु वर्ष्मणः ॥ १२० ॥

குருவேதாந்தவசனை: நிச்சிதார்த்தே த்ருடஸ்திதி: |

ததேகவ்ருத்த்யா தத் ஸ்தைதர்யம் ரைச்சல்யம் ந து
வர்ஷ்மண: ||

गुरुवेदान्तवचनैः-ஆசார்யருடையவும் உபநிஷத்துக்களுடையவும் வாக்கியங்களால், **निश्चितार्थे**-தீர்மானமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட விஷயத்தில், **तदेकवृत्त्या**-அந்த ஒரே மனோவிருத்தியுடன், **दृढस्थितिः**-உறுதியாக நிலைத்திருப்பது (எதுவோ), **तत्**-அது, **स्थैर्यं**-ஸ்தையாயம் **वर्षणः**-ச ரீ ர த தி ன், **नैश्वर्यं**-அசைவற்றிருக்கும் தன்மை, **न तु**-ஸ்தைதர்யமாகாது.

குருவினுடையவும் உபநிஷத்துக்களினுடையவும் வாக்கியங்களினால் நிச்சயம் செய்யப்பட்டிருக்கிற விஷயத்தில் அது ஒன்றிலேயே ஈடுபட்ட மனோவிருத்தியுடன் திடமாக நிலைத்திருப்பது ஸ்தைதர்யம். ச ரீ ர ம் அசைவற்றிருப்பது இங்ரு ஸ்தைதர்யமல்ல.

(120)

विधैश्वर्यतपोरूपकुलवर्णाश्रमादिभिः |

संजाताहंकृतित्यागस्त्वभिमानविसर्जनम् || १२१ ||

வித்யைச்வர்ய தபோ ரூப குல வர்ணச்ரமாதிபி: |

ஸஞ்ஜாதாஹங்க்ருதி த்யாக ஸ்த்வபிமான விஸர்ஜனம் ||

विधैश्वर्यं-கலவி, செல்வம், **तपोरूप**-தவம், அழகு, **कुल**-வம்சம், **वर्णाश्रमादिभिः**-வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலியவைகளால், **संजाताहंकृतित्यागः**-ஏற்பட்டுள்ள அஹங்காரத்தை விட்டுவிடுவது. **अभिमानविसर्जनम्**-அபிமான தயாகமாகும்.

யம், தபஸினாலும், ரூபத்

யும், ஆசிரமத்தினாலும்,

மற்றும் காரணங்களினால் ஏற்படும் நான் மேலானவன் என்கிற எண்ணத்தை விடுவதே அபிமானத்தை விடுவதாகும். [121]

त्रिभिश्च करणैः सम्यक् हित्वा वैषयिकीं क्रियाम् |

स्वात्मैकचिन्तनं यत्तत् ईश्वरध्यानमीरितम् || १२२ ||

த்ரிபிச்ச கரணை: ஸம்யக் ஹித்வா வைஷயிகீம் க்ரியாம் |
ஸ்வாத்மைக சிந்தனம் யத் தத் ஈச்வரத்யானமீரிதம் ||

त्रिभिः करणैश्च-சரீரம், வாக்கு, மனம் என்ற மூன்று காரணங்
களாலும், **वैषयिकीं क्रियां**-உலக விஷயங்களைப்பற்றிய காரியத்தை,
सम्यक्-நன்றாக, **हिंवा**-விட்டுவிட்டு, **स्वामैकचिन्तनं**-தனது ஆத்ம
வஸ்து ஒன்றையே மனதால் சிந்திப்பது, **यत्**-எதுவோ, **तत्**-அது,
ईश्वरध्यानं-நாகவர த்யானமாக, **ईरितं**-சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மூன்று வித கரணங்களாலும் செய்யப்படும் எவ்வித விஷய
மான கார்யத்தையும் நன்கு விட்டு விட்டு, தன்னுடைய ஆத்ம
ஸ்வரூபம் ஒன்றைப்பற்றியே சிந்திப்பது எதுவோ, அது ஈசுவர
தியானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. (122)

छायेव सर्वदा वासो ब्रह्मविद्भिः सह स्थितिः ॥ १२३ ॥

சாயேவ ஸர்வதா வானோ ப்ரஹ்மவித்பி: ஸஹ ஸ்திதி: ॥

छायेव-நிழல்போல், **सर्वदा वासः**-எப்பொழுதும் கூடவளிப்பது,
ब्रह्मविद्भिः सह स्थितिः-ப்ரஹ்ம ஞானிகளுடன் கூட இருப்பதாகும்.

நிழல் போலவே எப்பொழுதும் ப்ரஹ்ம ஞானிகளுடன்
வளித்து வருவது அவர்களுடன் கூடவிருத்தலாகும். (123)

यद्यदुक्तं ज्ञानशास्त्रे श्रवणादिकं एषु यः ।

निरतः कर्मधीहीनः ज्ञाननिष्ठः स एव हि ॥ १२४ ॥

யத்யதுக்தம் ஞானஸாஸ்த்ரே ச்ரவணாதிகமேஷு ய: 1

நிரத: கர்மதீஹீந: ஞானநிஷ்ட: ஸ ஏவ ஹி ॥

कर्मधीहीनः-கர்மாவில புத்தியை விட்டுவிட்டவனும், **ज्ञानशास्त्रे**-
வேதாந்த சாஸ்திரத்தில, **श्रवणादिकं**-சிரவணம் முதலான, **यत् यत्**-
எது எது **उक्तं**-சொல்லப்பட்டுள்ளதோ, **एषु**-இவைகளில், **यः**-எவன்,
निरतः-ஈடுபட்டவனோ, **स एव हि**-அவன் தான், **ज्ञाननिष्ठः**-ஞானநிஷ்டன்.

ஞான சாஸ்திரத்தில் சிரவணம் முதலிய எது எதெல்லாம்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அவைகளிலேயே ஈடுபட்டவனாக,
கர்மாவிலுள்ள எண்ணத்தையே விட்டவனாக, எவன் இருக்
கிறானோ, அவனே ஞானநிஷ்டனாவான். (124)

घनकान्ताज्वरादीनां प्राप्तकाले सुखादिभिः ।

विकारहीनतैव स्यात् सुखदुःखसमानता ॥ १२५ ॥

j-xii-11.

தநகாந்தா ஜ்வராதீனம் ப்ராப்தகாலே ஸுகாதிபி: |
விகாரஹீநதைவ ஸ்யாத் ஸுகதுக்க ஸமாநதா ||

தநகாந்தா ஜ்வராதினா-பணம், பெண், ஜ்வரம் முதலியவை, **பாஸ-காலே**-வந்த சமயத்திலு, **சுலாதிபி**:-ஸுகம் முதலியவைகளால், **விகாரஹீநதேவ**-(மனதில்) மாறுதல் ஏற்படாமல் இம்ம

ஸுகமானதா ஸ்யாத்-ஸுகதுக்கங்களில் ஸம்மாயிருக்கும் தன்மையாகும்.

ஸுகத்திற்குக் காரணமான செல்வம், ஸ்திரீ, துக்கத்திற்குக் காரணமான ஜ்வரம் முதலியவை வந்த சமயத்திலும் அவைகளால் ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களால் மனதில் எவ்வித மாறுபாடும் இல்லாமலிருப்பதுதான் ஸுக துக்கங்களில் ஸமானமாயிருக்கும் தன்மையாகும், (125)

श्रेष्ठं पूज्यं विदित्वा मां मानयन्तु जना भुवि ।

इत्यासत्त्या विहीनत्वं मानानासक्तिरुच्यते ॥ १२६ ॥

ச்ரேஷ்டம் பூஜ்யம் விதித்வா மாம் மாநயந்து ஜநா புவி !
இத்யாஸக்த்யா விஹீநத்வம் மாநாநாஸக்திருச்யதே ||

புவி-பூவுலகில், **மாம்**-என்னை, **சுஷ்ட**-சிறந்தவனாகவும், **பூஜ்ய**-பூஜிக்கத்தக்கவனாகவும், **விதித்வா**-தெரிந்துகொண்டு, **ஜநா**:-ஜனங்கள், **மானயந்து**-கௌரவிக்கட்டும், **இதி**-என்ற, **ஆஸக்த்யா** **விஹீநத்வம்**-விருப்ப மில்லாதிருப்பது, **மானாநாஸக்தி**:- மாநாநாஸகதி என்று, **உச்யதே**-

நான் பெரியவன், பூஜிக்கத்தகுந்தவன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு உலகத்தில் ஜனங்கள் என்னை புகுமானிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணமில்லாமலிருப்பது புகுமானத்தில் பற்றின்மை எனப்படுகிறது. (126)

सच्चिन्तनस्य संवाधो विज्ञोऽयं निर्जने ततः ।

स्थेयं इत्येक एवास्ति चेत् सैवैकान्तशीलता ॥ १२७ ॥

ஸச்சிந்தனஸ்ய ஸம்பாதோ விக்நோ஽யம் நிர்ஜநே தத: |
ஸ்தேயமித்யேக ஏவாஸ்தி சேத் ஸைவைகாந்த ஸீலதா ||

அய்-இந்த, சீவா-ஜனக்கூட்டம், சபின்னச-ஸத்ருபமான
 ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி சிந்தனை செய்வதற்கு, **விஃ-இடைஞ்சல், த-ஆகையால்,**
நிஜ்-ஜனங்களுடைய இடத்தில், ச்யேய்-இருக்க வேண்டுமென்று,
ஏக-ஒருவனாகவே, அஸ்தி-இருப்பானையாகில்
சீவ-அதுவே, ஏகாந்த-தனியையாக இருக்கும் ஸ்வபாவம்.

நல்ல விஷயத்தை (ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி) சிந்தனை செய்வதற்கு இந்த ஜனக்கூட்டம் இடஞ்சலாயிருக்கிறது, ஆகையால் ஜனங்களில்லாத இடத்தில் இருக்கவேண்டும், என்று ஒருவன் தனித்து இருப்பானையானால் அதுவே ஏகாந்த சீலத்தன்மை. (127)

संसारबन्धनिर्मुक्तिः कदा इदिति मे भवेत् ।

इति या सुदृढा बुद्धिः ईरिता सा मुमुक्षुता ॥ १२८ ॥

ஸம்ஸாரபந்த நிர்முக்தி: கதா ஜடிதி மே பவேத் ।
 இதி யா சுத்ருடா புத்தி: ஈரிதா ஸா முமுகுதா ॥

மே-எனக்கு, இடதி-விரைவில், சம்ஸாரவந்தி-ஸம்ஸார
மெனனும் கட்டிவிடுத்து விடுதலை, கதா-எப்பொழுது, பவேத்-ஏற்படும்,
இதி-என்ற, சுதூடா-மிசவும் உறுதியான, புத்தி: -புத்தி, யா-யாதொன்று
உண்டோ, சா-அது, முமுகுதா-முமுகுதவமாக, ஈரிதா-சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது.

பிறவி மரண ரூபமான ஸம்ஸாரமாகிற கட்டிவிடுத்து விடுதலை எனக்கு சீக்கிரமாக எப்பொழுது ஏற்படும் என்ற மிக உறுதியான எண்ணம் மோகூத்தில இச்சை என்பது. (128)

(அ) இவ்விதமாக சித்தம் தெளிவடைய பதினெட்டு ஸாதனங்களைச் சொல்லிவிட்டு சமாதானத்தில் அடங்கிய இரண்டாவதான தமம் என்பதின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறார்:—

ब्रह्मचर्यादिभिः धर्मैः बुद्धेः दोषनिवृत्तये ।

दण्डनं दम इत्याहुः दमशब्दार्थकोविदाः ॥ १२९ ॥

ப்ரஹ்மசர்யாதிபிர் தர்மைர் புத்தேர் தோஷிவ்ருத்தயே ।
 தண்டனம் தம இத்யாஹுர் தமஸ்தார்த்த கோவிதா: ॥

बुद्धेः-மனதின், **दोषनिवृत्तये**-தோஷங்கள் விலக்குவதற்காக, **ब्रह्मचर्यादिभिः धर्मैः**-ப்ராஹ்மசாயம் முதலான தாமங்களுடனும், **दण्डनं**-சிகழ்ப்பது, **दम इति**-தமம் என்று, **दमशब्दार्थकोविदाः**-தமம் என்ற சொல்லின் பொருளை நன்கு அறிந்தவர்கள், **आहुः**-சொல்கிறார்கள்.

109வது சுலோகம் முதல் 128வது சுலோகம் முடிய விளக்கிக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மசர்யம் முதல் முமுக்ஷுத்வம் வரையுள்ள 18 ஸாதனங்களால் மனதை அதன் இஷ்டப்படி நடக்கவிடாமல் சிகழ்ப்பது தமமாகும். இதனால் மனதிலுள்ள தோஷங்கள் விலகிவிடும்.

(129)

(அ) தமத்தை மற்றொரு விதமாகக் கூறுகிறார் —

तत्तद्वृत्तिनिरोधेन बाह्येन्द्रियविनिग्रहः ।

योगिनो दम इत्याहुः मनसः शान्तिसाधनम् ॥ १३० ॥

தத்தத் வருத்தி நிரோதேன பாஹ்யேந்த்ரிய விரிக்ரஹ: ।
யோகினோ தம இத்யாஹு: மனஸ: ஸாந்தி ஸாதனம் ॥

तत्तद्वृत्तिनिरोधेन-அதனதன் வியாபாங்களைத் தடுப்பதனால், **बाह्येन्द्रियविनिग्रहः**-வெளி இந்த்ரியங்களை யடக்குவது, **मनसः**-மனதின் **शान्तिसाधनं**-அடக்கத்திற்கு ஸாதனமான, **दमः**-தமம், **इति**-என்று, **योगिनः**-யோகிகள், **आहुः**-சொல்கிறார்கள்.

கண், காது, முக்கு, நாக்கு, தவக்கு என்னும் ஐந்து வெளி இந்த்ரியங்களின் காரியங்களான பார்ப்பது, கேட்பது, முகர்வது, சுவைப்பது, தொடுவது என்னுமிவைகள் ஏற்படாமலிருக்கும்படி தடுப்பதன் மூலம் அந்த வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்குவது தான் தமமாகும். வெளி இந்த்ரியங்களை யடக்குவது மனம் அடங்குவதற்கு உபாயமாகும் என்று யோகிகள் கூறுகின்றனர். (130)

(அ) இந்த்ரியங்களை அடக்குவது மனஸின் சாந்திக்கு எப்படி உதவுகிறதென்பதை விளக்குகிறார்:—

इन्द्रियेन्द्रियांशेषु प्रवृत्तेषु यदञ्छया ।

अनुधावति तान्येव मनो वायुमिवानलः ॥ १३१ ॥

இந்திரியேஷ்விந்திரியார்த்தேஷு ப்ரவ்ருத்தேஷு

யத்ருச்சயா 1

அநுதாவதி தாந்யேவ மநோ வாயுமிவானல: ||

इन्द्रियेषु-இந்திரியங்கள், **इन्द्रियायेंषु**-இந்திரிய விஷயங்களிடம், **यद्वच्छया**-யதேச்சையாக, **प्रवृत्तेषु**-செல்லும்பொழுது, **वायुं**-காற்றை ஒட்டி, **अनल इव**-நெருப்புப்பரவுவதுபோல், **मनः**-மனம், **तान्येव अनुधावति**-அவைகளை அனுஸரித்தே செல்கிறது.

காற்று எப்பக்கம் அடிக்கிறதோ அந்தப்பக்கம் தான் நெருப்பும் பரவும் அதுபோல் சண், காது, மூக்கு நாக்கு, த்வக்கு என்னும் வெளி இந்திரியங்கள் முறையே ரூபம், சப்தம், கந்தம், ரஸம், ஸ்பர்சம் என்னும் அத்தன் விஷயங்களை நோக்கிச் செல்லும் பொழுது அந்த இந்திரியங்களைப் பின்தொடர்ந்து மனமும் ஓடிச்செல்கிறது.

(131)

इन्द्रियेषु निरुद्धेषु त्यक्त्वा वेगं मनः खयम् ।

सत्त्वभावमुपादत्ते प्रसादस्तेन जायते ।

प्रसन्ने सति चित्तेऽस्य मुक्तिः सिद्ध्यति नान्यथा ॥ १३२ ॥

இந்திரியேஷு நிருத்தேஷு த்யக்த்வா வேகம் மன:

ஸ்வயம் 1

ஸத்வபாவமுபாதத்தே ப்ரஸாதஸ்தேந ஜாயதே ।

ப்ரஸந்நே ஸதி சித்தே஽ஸ்ய முக்தி: ஸித்யதி நான்யதா ॥

इन्द्रियेषु-இந்திரியங்கள், **निरुद्धेषु**-தடுக்கப்பட்டபொழுது, **मनः**-மனம், **स्वयं**-தானாகவே, **वेगं**-வேகத்தை, **त्यक्त्वा**-விட்டு, **सत्त्वभाव**-ஸத்வ குணஸ்வபாவத்தை, **उपादत्ते**-ஏற்றுக்கொள்கிறது, **तेन**-அதனால், **प्रसादः**-(மனதிற்கு) தெளிவு, **जायते**-உண்டாகிறது, **चित्ते**-மனம், **प्रसन्ने सति**-பிரஸன்னமாயிருக்கும்பொழுது, **अस्य**-இவனுக்கு, **मुक्तिः**-முக்தி, **सिद्ध्यति**-ஏற்படுகிறது. **अन्यथा**-இல்லாவிடில், **न**-ஏற்படுவ

இந்திரியங்களின் வழியாகத்தான் மனம் வெளி விஷயங்களை நோக்கி வேகமாகச் செல்கிறது இந்திரியங்களை அதன் விஷயங் களை நோக்கிச் செல்வதைத் தடுத்து விட்டால் இந்திரியங்கள்

வெளியே போகாதபோது மனமும் வெளியே போகமுடியாமல் தடைபட்டு வேகம் குறைந்து உள்ளேயே இருந்துவிடுகிறது. அப்பொழுது ஸத்வ குணம் மேலோங்கி மனம் ப்ரஸன்னமாகிறது. மனம் ப்ரஸன்னமாயிருப்பவருக்குத்தான் முக்தி கிடைக்கும். மனம் ப்ரஸன்னமாகாவிட்டால் முக்தி கிடைக்காது. (134)

मनःप्रसादस्य निदानमेव

निरोधनं यत् सकलेन्द्रियाणाम् ।

बाह्येन्द्रिये साधु निरुध्यमाने

बाह्यार्थभोगो मनसो वियुज्यते ॥ १३३ ॥

மன:ப்ரஸாதஸ்ய நிதானமேவ

நிரோதனம் யத் சகலேந்த்ரியாணாம் ।

பாஹ்யேந்த்ரியே ஸாது நிருத்யமானே

பாஹ்யார்த்தபோகோ மனஸோ வியுஜ்யதே ॥

சகலேन्द्रियाणां-எல்லா இந்திரியங்களையும், **यत् निरोधनं**-தடுப்பது என்பது யாதொன்று உண்டோ, (**तत्**) **एव**-அதுதான், **मनः प्रसादस्य**-சித்த பிரஸாதத்திற்கு, **निदानं**-மூலகாரணம், **बाह्येन्द्रिये**-வெளி இந்திரியம், **साधु**-நன்றாக, **निरुध्यमाने**-தடுக்கப்பட்டுப்பொழுது, **मनसः**-மனத்திலிருந்து, **बाह्यार्थभोगः**-வெளிவீஷயங்களின் அனுபவம், **वियुज्यते**-பிரிந்து விலகிப்போய்விடுகிறது.

எல்லாவித இந்திரியங்களையும் அடக்குவது தான் மனத் தெளிவிற்கு மூல காரணமாகும் வெளி இந்திரியங்கள் நன்கு அடக்கப்பட்டு விட்டதேயானால், வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களை அனுபவிப்பது என்பதும் மனவிற்கு இல்லாமல் போய்விடும்.

तै न स्वदौष्ट्यं परिमुच्य चित्तं

शनैः शनैः शान्तिमुपाददाति ।

चित्तस्य बाह्यार्थविमोक्षमेव

मोक्षं विदुर्मोक्षणलक्षणज्ञाः ॥ १३४ ॥

தேந ஸ்வதௌஷ்ட்யம் பரிமுச்ய சித்தம்

சனே: சனே: ஸாந்தி முபாததாதி ।

சித்தஸ்ய பாஹ்யார்த்த விமோக்ஷமேவ

மோக்ஷம் விதுர் மோக்ஷணலக்ஷணக்ஞா: ||

தென-அதனால், சித்தம்-மனம், சுவதௌ-தனது துஷ்டத்தனத்தை, பரிமுக்ய-விட்டுவிட்டு, ஷநே: ஷநே:-மெள்ள மெள்ள, ஷாந்தி-சாந்தியை, உபாத்தி-பெறுத்தது, சித்தச்ய-மனத்திற்கு, பாஹ்யவிமோக்ஷமேவ-வெளி விஷயங்களிலிருந்து விடுதலை ஏற்படுவதையுமே, மோக்ஷம்-மோக்ஷமாக, மோக்ஷணலக்ஷணக்ஞா:-மோக்ஷத்தின் லக்ஷணம் நிறுத்தவார்கள, விது:-அறிகிறார்கள்.

அதனால் (வெளிப்பதாத்த போகத்திலிருந்து விலகுவதில்) மனஸானது தன்னுடைய துஷ்டத்தனத்தை (தன் இஷ்டப்படி எங்கும் செல்வதை) விட்டு விட்டு, மெள்ள மெள்ள சாந்தியை அடையும். மனஸிற்கு வெளிப்பதாத்தங்களிலிருந்து ஏற்படும் விடுதலையே மோக்ஷம் என்று மோக்ஷத்தின் லக்ஷணத்தை அறிந்தவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். வெளிவிஷயங்களின் அனுபவம் மனத்திற்கு இல்லாதபடி செய்துவிட்டால் ஆத்மானுபவமாகிற மோக்ஷம் ஸுலபமாகக் கிடைத்து விடுமென்று கருத்து. (134)

दमं विना साधु मनःप्रसाद-

हेतुं न विद्यः सुकरं सुमुखोः ।

दमेन चित्तं निजदोषजातं

विसृज्य शान्तिं समुपैति शीघ्रम् ॥ १३५ ॥

தமம் விநா ஸாது மன:ப்ரஸாத-

ஹேதும் ந வித்ய: ஸுகரம் முமுக்ஷா: ।

தமேந சித்தம் நிஜதோஷஜாதம்

விஸ்ருஜ்ய ஸாந்திம் ஸமுபைதி ஸீக்ரம் ॥

சுமுக்ய:-மோக்ஷமடைவதில் தீவிர விருப்பமுள்ளவனுக்கு, தமம் விநா-தமத்தைத்தவிற (ஹேது), ஸாது-நல்ல, சுகரம்-ஸுலபமாக அனுஷ்டிக்கக்கூடிய, மன:ப்ரஸாதஹேது-சித்த பரஸாதத்திற்கு உபாயத்தை ந வித்ய:-அறியவில்லை, சித்தம்-மனம், தமேந-தமத்தால், நிஜதோஷஜாதம்-தன்னிடமுள்ள எல்லா தோஷங்களையும், வिसृज्य-விட்டுவிட்டு, शान्ति-விரைவில், समुपैति-அடைகிறது,

மோக்ஷத்தில் தீவ்ர இச்சையுள்ளவருக்கு மனத்தெளிவுக்கு ஸாதனமாக தமத்தைத்தவிர நலதாயும் ஸாலபமாக அனுஷ்டிக்கக் கூடியதுமாயுள்ள வேறு ஸாதனம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை வெளி இந்திரியங்களை அடக்குவதால் மனதிலுள்ள தோஷங்ளெல்லாம் அடியோடு நீங்கிவிடுகிறது. அதனால் சீக்கிரமாக மனம் சாந்தியை அடைகிறது.

(135)

प्राणायामाद्भवति मनसो निश्चलत्वं प्रसादो

यस्याप्यस्य प्रतिनियतदिग्देशकालाद्यवेक्ष्य ।

सम्यग्दृष्ट्या कचिदपि तथा नो दमो हन्यते तत्

कुर्याद्दीमान् दमं अनलसः चित्तशान्त्यै प्रयत्नात् ॥

ப்ராணாயாமாத் பவதி மனஸோ நிச்சலத்வம் ப்ராஸாதோ
யஸ்யாப்யஸ்ய ப்ரதிநியததிக்க்தேஸ்காலாத்யவேக்ஷ்ய |
ஸம்யக்த்ருஷ்ட்யா க்வசிதபி ததா நோ தமோ

ஹன்யதே தத்

குர்யாத் தீமான் தமமநலஸ: சித்தஸூந்த்யை ப்ரயத்நாத்||

यस्यापि-எ வ னு க் க ா வ து, प्राणायामात्-பிராணாயாமத்தால்
(பிராணனின் கார்யத்தை அடக்குவதால்), मनसः-மனதிற்கு,
निश्चलत्वं-அசைவற்றதன்மையும், प्रसादः-தெளிவும், प्रतिनियत-
दिग्देशकालादि अवेक्ष्य-குறிப்பிட்ட திசை, தேசம், காலம் முதலிய
வற்றை எதிர்பார்த்து, भवति-ஏற்படுகிறது. कचित्-ஒரு சமயம்,
अस्य-இவனுக்கு, सम्यग्दृष्ट्या-விவேகஞானத்தால் (ஏற்படுகிறது), तथापि-
அப்படியிருந்தபோதிலும், दमः-தமம், नो हन्यते-அடிபடாது, तत्-
ஆகையால், धीमान्-புத்தகாஸி, अनलसः-சோமபல் இல்லாதவனும்,
चित्तशान्त्यै-மனதில் சாந்தி ஏற்படுவதற்காக, प्रयत्नात्-முயற்சியுடன்,
दमं-இந்திரிய நிகரஹத்தை, कुर्यात्-செய்யவேண்டும்.

உலகில் யாராவது ஒருவருக்கு பிராணாயாமத்தால் மனதின்
சாஞ்சல்யம் நீங்கி தெளிவு ஏற்படலாம் ஆனால் தேசம், காலம்
முதலியவை அனுகூலமாயிருந்தால் தான் பிராணாயாமம் செய்வது
பலனைத்தரும் உலக வஸ்துக்களைப்பற்றிய விவேகத்தால் சாந்தி
உண்டாகலாம் இதுவும் சிரமஸாத்யம் தான். இவைகளால்

தமத்தின் உபயோகத்தை குறைத்துக் கூறமுடியாது. அவற்றை விட தமம் தான் ஸுலபமான உபாயம் ஆதலால் சித்த சாந்தியை விரும்பினால் புத்திமானாயிருப்பவன் சோம்பலை விட்டு விசேஷ முயற்சி எடுத்துக்காண்டு தமத்தையே (வெளி இந்திரியங்களை அடக்குவதையே) அப்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

[அச்சப் புஸ்தகங்களில் 2வது பாதத்தில் यथाप्यस्य என்று தான் காணப்படுகிறது. 'यद्यप्यस्य' என்று சத்த பாடம் இருக்க லாமோ என்று தோன்றுகிறது] (136)

सर्वेन्द्रियाणां गतिनिग्रहेण

भोग्येषु दोषाद्यवमर्शनेन ।

ईशप्रसादाच्च गुरोः प्रसादात्

शान्तिं समायात्यचिरेण चित्तम् ॥ १३७ ॥

ஸர்வேந்த்ரியாணாம் கதிநிக்ரஹேண

போக்யேஷு தோஷாத்யவமர்ஸநேன ।

ஈஸப்ரஸாதாச்ச குரோ: ப்ரஸாதாத்

ஸாந்திம் ஸமாயாத்யசிரேண சித்தம் ॥

सर्वेन्द्रियाणां-எல்ல இந்திரியங்களுடையவும், गतिनिग्रहेण-போக்கைத் தடுப்பதாலும், भोग्येषु-அனுபவிக்கும் ஷயங்களில், दोषाद्यवमर्शनेन-தோஷ முதலியவற்றை சிந்திப்பதாலும், ईशप्रसादाच्च-ஈசுவரானுஹததாலும், गुरोः प्रसादात्-குருவின அருளாலும், चित्त-மனது, अचिरेण-விரைவில், शान्तिं-சாந்தியை, समायाति-அடைகிறது.

எல்லா இந்திரியங்களுடைய வியாபாரங்களை நிக்கிரஹம் செய்வதினாலும், போக்யமான விஷயங்களிலுள்ள தோஷம் முதலானதுகளை அலசிப்பார்ப்பதினாலும், ஈசுவரனுடைய பிரஸாதத்தினாலும், குருவினுடைய பிரஸாதத்தினாலும், மனஸ் தாமதமன்னியில், சாந்தியை நன்கு அடையும்.

தமத்தினால் மனசாந்தியேற்படுமென்று சொன்னதினால் முன் சொன்ன பதார்த்த சோதனமோ, ஈசுவரன் குரு இவர்களின் அனுக்ரஹமோ தேவையில்லை யென்று நினைத்துவடக கூடா தென்று ஞாபகப்படுத்துகிறார். (137)

(அ) சமாதி ஷட்கதத்தில் சேர்ந்த மூன்றாவது அம்சமான திதிக்கை என்பதைப்பற்றி 14 சுலோகங்களில் எடுத்துச் சொல்கிறார். வழக்கம்போல் முதலில் அதன் லக்ஷணம், பிறகு ஸாதனம், அதன் பிறகு அதன் பிரயோஜனம், அவசியத்தன்மை இவை காட்டப்படுகின்றன :—

आध्यात्मिकादि यद्दुःखं प्राप्तं प्रारब्धवेगतः ।

अचिन्तया तत्सहं तितिक्षेति निगद्यते ॥ १३८ ॥

ஆத்யாத்மிகாதி யத் துக்கம் ப்ராப்தம் ப்ராரப்தவேகத: ।
அசின்தயா தத்ஸஹநம் திதிக்கேதி நிகத்யதே ॥

आध्यात्मिकादि—ஆத்யாத்மிகம் முதலான, **यद् दुःखं**—எந்த துக்கம், **प्रारब्धवेगतः**—பிராரபதகாமாவின் வேகத்தால், **प्राप्तं**—வருகிறதோ, **अचिन्तया**—கவலையிலலாமல், **तत्सहं**—அதைப்பொறுத்துக்கொள்வது, **तितिक्षेति**—திதிக்கை என்று, **निगद्यते**—சொல்லப்படுகிறது.

முற்பிறவிகளில் நாம் செய்த பாபகர்ம பலனாக ஆத்யாத்மிகம் முதலான எந்த துக்கம் வந்தாலும் அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலை யன்னியில் ஸஹித்துக்கொள்வது திதிக்கை என்று சொல்லப் படுகிறது.

சரீரத்திலேயே ஐரை, வியாதி முதலிய காரணங்களால் ஏற்படும் துக்கம் ஆத்யாத்மிகம் எனப்படும், மற்ற மனிதர் பசு கொசு முதலான பிராணிகளால் ஏற்படும் துக்கம் ஆதிபௌதிகம் எனப்படும். மழை வெய்யில் முதலான தைவிகமான காரணங் களால் ஏற்படும் துக்கம் ஆதிதைவிகம் எனப்படும். இவை யெல்லாம், நாம் முன் செய்த பாபங்களின் பலனாகவே யேற்படுவ தால் இப்பொழுது அவைகளைத் தடுப்பது வீண் பிரயத்தினம். அவை ஏற்பட்டு விட்டனவே யென்றும், அவைகளை எப்படிப் போக்கடிப்பது என்றும், மற்றும் விதமாயும் கவலைக்கு இடம் கொடுக்காமல் பொறுமையுடன் ஸஹித்துக்கொள்வதே திதிக்கை யாகும்.

(138)

रक्षा तितिक्षासदृशी मुमुक्षोः

न विद्यतेऽसौ पविना न भिद्यते ।

यामेव धृत्वा कवचीव विघ्नान्

सर्वान् वृणीकृत्य जयन्ति सायाम् ॥ १३९ ॥

ரக்ஷா திதிக்காஸத்ருஸ் முமுக்ஷோ:

ந வித்யதேதஸௌ பவிநா ந பித்யதே ।

யாமேவ த்ருத்வா கவசீவ விக்குன்

ஸ்ர்வான் . . . ஜயந்தி மாயாம் ॥

முமுக்ஷு:-மோக்ஷமடைவதில் விருப்பமுள்ளவனுக்கு, **தितिஷா-
सदृशी**-பொறுமையைப் போன்றதான, **रक्षा**-ரக்ஷை. **न विद्यते**-இல்லை
भसौ-இது, **पविना**-ஐஜ்ரத்தினால், **न भिद्यते**-பிளக்கப்படாது **यामेव**-
எந்த பொறுமையையே, **धृत्वा** - கைக்கொண்டு, **कवचीव** - கவச
முள்ளவன் போல, **सर्वान् विघ्नान्**-எல்லா இடைஞ்சல்களையும், **तृणी-
कृत्य**-அகக்ஷயம் செய்து, **मायां**-மாயையை, **जयन्ति**-வெலகிறார்களோ.

மோக்ஷத்தில் இச்சையுள்ளவருக்கு திதிக்கைக்கு ஸமானமான
காப்புக்கிடையாது, வஜ்ராயுதத்தினாலும் (இடியினாலும்) இது
பிளவு படாது. கவசம்போல் இதையே தரித்துக்கொண்டுதான்
ஸகலவித இடையூறுகளையும் திருணமாக மதித்து மாயையை
ஜயிக்கிறார்கள். பொறுமையைக்கைக்கொண்டவர்கள் எது
வந்தாலும் மனம் கலங்காமல் தைர்யமாக இருப்பார்கள். (139)

(அ) இந்தப் பொறுமை என்பது மோக்ஷத்தில் இச்சை
உள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம் தான் தேவையென்பதில்லை. உலக
வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும் ஏதாவது பிரயோஜனத்தை
உத்தேசித்து, எந்த பிரவிருத்தி செய்தாலும் அதிலும் பொறுமை
அவசியம் வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்:—

क्षमावतामेव हि योगसिद्धिः

स्वाराज्यलक्ष्मीसुखभोगसिद्धिः ।

क्षमाविहीना निपतन्ति विघ्नैः

वातैर्हताः पर्णचया इव दुमात् ॥ १४० ॥

க்ஷமாவதாமேவ ஹி யோகஸித்தி:

ஸ்வாராஜ்யலக்ஷ்மீ ஸுகபோகஸித்தி: ।

க்ஷமாவிஹீநா நிபதந்தி விக்ளை:

வாதைர் ஹதா: பர்ணசயா இவ த்ருமாத் ॥

ஶமாஸ்தாமைவ - பொறுமையுள்ளவர்களுக்குத்தான், **யோசிஸிஃ** - யோசம் எரித்திக்கும். **ஸ்வாஜ்யஸூக்ஷ்மி** - ஸ்வாராஜ்யஸூக்ஷ்மியின், **சுखमोग. सिद्धिः** - ஸுகானுபவம் கிடைக்கும், **घानैः** - காற்றுக்களால், **हन्तः** - அடிபட்டு, **दुमात्** - மரத்திலிருந்து, **पर्णचयाः** **इव** - இலைக்கூட்டங்கள் (விழுவது) போல், **ஶமாவிஹீனாः** - பொறுமையின் லாதவர்கள், **विमैः** - இடையூறுகளால், **निपतन्ति** - கீழ்விழுந்து விடுகின்றனர்.

பொறுமையுள்ளவர்களுக்கத்தான் யோகம் (அஷ்டாங்க யோகம்) எரித்திக்கும் அவர்கள் தான் ஸ்வாராஜ்யஸூக்ஷ்மி (தனக்குத்தானே அரசனயிருக்கும் தன்மையான ஸம்பத்து)யின் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியும் பொறுமையின் லாகவர்கள் இடையூறுகளால் தடுக்கப்பட்டு காற்றுக்களால் அடிபட்டு மரத்திலிருந்து இலைக்கூவியல் விழுவது போல, கீழே விழுந்து விடுகிறார்கள். சிரேயஸ்ஸையடைவதில்லை. (140)

तितिक्षया तपो दानं यज्ञः तीर्थं व्रतं श्रुतम् ।

भूतिः स्वर्गोऽपवर्गश्च प्राप्यते तत्तदर्थिभिः ॥ १४१ ॥

திதிஷ்யா தபோ தானம் யஜ்ஞஸ் தீர்த்தம் வ்ரதம் ச்ருதம் ।
பூதி: ஸ்வர்கோபவர்கச்ச ப்ராப்யதே தத்ததார்த்திபி: ॥

तिनिक्षया - பொறுமையால், **तपः** - தவம், **दानं** - தானம், **यज्ञः** - யாகம், **तीर्थं** - தீர்த்தம், **व्रतं** - வ்ரதம், **श्रुतं** - கல்வி, **भूतिः** - ஐசுவர்யம், **स्वर्गः** - ஸ்வர்க்கம், **अपवर्गश्च** - மோக்ஷம் (இவற்றின்), **तत्तदर्थिभिः** - அதனை விரும்புபவர்களால் (அதது), **प्राप्यते** - அடையப்படுகிறது.

தபஸ்ஸோ, தானமோ, யக்ஞயாகாதி களோ, தீர்த்தாடனமோ, விரதானுஷ்டானமோ, வித்யாப்பியாஸமோ, செல்வமோ, ஸவர்க்கமோ, மோக்ஷமோ, இவற்றில் யார் யாருக்கு எது எது தேவையோ, அது அது கிடைப்பதற்கு பொறுமை கட்டாயம் வேண்டும் பொறுமை இல்லாவிடில் இவற்றில் ஒன்றும் கிடைக்காது. (141)

ब्रह्मचर्यं अहिंसा च साधूनां अप्यगर्हणम् ।

पराक्षेपादिसहनं तितिक्षोरेव सिध्यति ॥ १४२ ॥

ப்ரஹ்மசர்யம் அஹிம்ஸா ச ஸாதூநாமப்யகர்ஹணம் ।
பராக்கோபாதிஹ்ணம் திதிக்கோரேவ எரித்யதி ॥

ब्रह्मचर्यं-ப்ரஹ்மசர்யம், **अहिंसा च**-பிறரை ஹிம்ஸரியாமலிருத்தல்
साधूनामाहंमपि-ஸாதுக்களை நிந்தியாதிருத்தல், **पराक्षेपादिसहन-**
பிறரின நிந்தனை முதலியவற்றைத் தாங்கிக்கொள்வது (இவையெல்லாம்)
तितिक्षोरेव-பொறுமை யுள்ளவனுக்குத்தான் **सिध्यति**-எரித்திக்கும்.

ப்ரஹ்மசர்ய அனுஷ்டானம், அஹிம்ஸை, ஸாதுக்களை
தூஷிக்காமலிருப்பது, பிறரால் ஏற்படும் தூஷணைகளை
ஸஹிப்பது, இவையெல்லாம் திதிக்கையுள்ளவனுக்குத்தான்
விக்கும். (142)

साधनेष्वपि सर्वेषु तितिक्षोत्तमसाधनम् ।

यत्र विज्ञाः पलायन्ते दैविका अपि भौतिकाः ॥ १४३ ॥

ஸாதநேஷ்வபி ஸர்வேஷு திதிக்கோத்தம ஸாதனம் ।
யத்ர விஞா: பலாயந்தே தைவிகா அபி பெளதிகா: ॥

सर्वेष्वपि साधनेषु-எல்லா ஸாதனங்களுக்குள்ளும், **तितिक्षा-**
பொறுமை, **उत्तमसाधनं**-மிகவும் சிறந்த ஸாதனம், **यत्र**-எந்தப்
பொறுமை இருந்தால், **दैविकाः**-ஆதிதையினாலும், **भौतिकाः**-ஆதி
பௌதிகமாயும் உள்ள, **विज्ञा अपि**-விஞானங்கள் கூட, **पलायन्ते-**
ஓடி விடுகின்றன.

எல்லா ஸாதனங்களிலும் கூட திதிக்கையே மேலான
ஸாதனம். ஏனென்றால் அது இருந்தால், தைவிகமோ
பௌதிகமோ எல்லா விஞ்ஞானங்களும் கூட நீங்கி விடுகின்றன.

तितिक्षोरेव विज्ञेभ्यस्त्वनिवर्तितचेतसः ।

सिध्यन्ति सिद्धयः सर्वा अणिमाद्याः समृद्धयः ॥ १४४ ॥

திதிக்கோரேவ விஞ்ஞேப்யஸ்த்வநிவர்த்திதசேதஸ: ।
எரித்யந்தி எரித்தய: ஸர்வா அணிமாத்தயா: ஸம்ருத்தய: ॥

विज्ञेभ्यः-இடையூறுகளால், **अनिवर्तितचेतसः**-திருப்பப்பாத மன
முள்ள, **तितिक्षोरेव**-பொறுமைசாலிகுத்தான், **अणिमाद्यः**-அணிமா

முதலான, **सर्वाः सिद्धयः**—எல்லா எரித்திகளாகிற, **समुद्भूय**—ஐசுவர்யங்
கள், **सिद्ध्यन्ति**—கிடைக்கின்றன.

பொறுமையுள்ளவன் எவ்வளவு இடையூறு வந்தபோதிலும்
சிறிதும் கலங்காமல் தான் ஆரம்பித்த காரியத்திலிருந்து மனதைத்
திருப்பமாட்டான். ஆனதால் நன்கு அப்யாஸம் செய்வதன்
மூலம் அணிமா எரித்தி முதலான அஷ்டைசுவர்யங்களும்
அவனுக்குக்கிடைத்துவிடும். (144)

तस्मान्मुमुक्षोरधिका तितिक्षा

संपादनीयेप्सितकार्यसिद्ध्यै ।

तीव्रा मुमुक्षा च महत्युपेक्षा

चोमे तितिक्षासहकारिकारणम् ॥ १४५ ॥

தஸ்மான் முமுகூரதிகா திதிக்கா

ஸம்பாதநீயேப்ஸிதகார்யஸித்த்யை ।

தீவ்ரா முமுகூர ச மஹத்யுபேக்ஷா

சோபே திதிக்காஸஹகாரிகாரணம் ॥

तस्मात्-ஆகையால், **मुमुक्षोः** - மோக்ஷமடைய விருப்பமுள்ள
வனுக்கு, **ईप्सितकार्यसिद्ध्यै**-தன்னால் விருப்பப்பட்ட காரியம் கை
கூடுவதற்கு, **अधिका तितिक्षा**-அதிகமான பொறுமை, **संपादनीया-**
ஸம்பாதிக்கத்தக்கது, **तीव्रा**-தீவ்ரமான, **मुमुक्षा च**-மோக்ஷமடைவதில்
விருப்பமும், **महती उपेक्षा च**-பலமான உபேக்ஷையும், **उमे**-இரண்டும்,
तितिक्षासहकारिकारणं - பொறுமைக்குக் கூட இருந்து உதவும்
காரணமாகும்,

ஆகவே உலக விஷயங்களில் எல்லாக்காரியங்களும்
நிறைவேறுவதற்கே பொறுமை அவச்யமாக இருக்குமானால் மஹா
பலமான மோக்ஷம் கிடைப்பதற்குப் பொறுமை வேண்டு
மென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ! மோக்ஷத்தில்
விருப்பம் கொண்டவனுக்குத் தான் கோரியது நிறைவேற
வேண்டுமானால் பொறுமை அதிகமாக இருக்கவேண்டும். அப்
பொழுதுதான் இடையூறுகளை விலக்கமுடியும் முக்தியடைவதில்
தீவ்ரமான விருப்பமும், உலகவிஷயங்களில் அதிகமான

உபேகையுமும் (வைராக்யமும்) இருந்தால்தான் பொறுமை பலனைத் தரும். ஆகையால் இவ்விரண்டும் பொறுமைக்கு ஸஹகாரி காரணங்கள் (கூட இருந்து உதவும் காரணங்கள்) ஆகும். (145)

तत्तत्कालसमागतामयततेः शान्त्यै प्रवृत्तो यदि

स्यात् तत्तत्परिहारकौषधरतः तच्चिन्तने तत्परः ।

तद्भिक्षुः श्रवणादिधर्मरहितो भूत्वा मृतश्चेत् तदा

किं सिद्धं फलं आप्नुयादुभयथा भ्रष्टो भवेत् स्वार्थतः ॥

தத்தத்கால.ஸமாகதாமயததே: ஸாந்த்யை

ப்ரவ்ருத்தோ யதி

ஸ்யாத் தத்தத்பரிஹாரகௌஷதரத: தச்சிந்தநே தத்பர: ।

தத்பிஷு: ச்ரவணாதிதர்மரஹிதோ பூதவா மருதச்சேத்

ததா

கிம் எரித்தம் பலமாப்னுயாதுபயதா ப்ரஷடோ பவேத்

ஸ்வார்த்தத: ॥

तत्तत्काल-அந்தந்தக்காலத்தில், **समागतामयतते**:-வந்த வியாதி களின வரிசை, **शान्त्यै**-நீங்குவதற்கு, **प्रवृत्तः**-முனைந்தவனாக, **तत्-परिहारकौषधरतः**-அந்தந்த வியாதியைப்போகுகின்ற மருந்துகளில் கவனம் கொண்டு, **तच्चिन्तने**-அந்தவியாதிகளையும் மருந்துகளையும் ஆலோசிப்பதில். **तत्परः**-நாடுபட்டவனாக, **यदि स्यात्**-இருப்பானே யாகில், **तद्भिक्षुः**-அந்த ஸந்யாஸி, **श्रवणादि धर्मरहितः**-சீரவணம முதலான தாமங்கள் இல்லாதவனாக, **भूत्वा**-ஆகி, **मृतश्चेत्**-இறந்து போவானேயாகில், **तदा**-அப்பொழுது, **सिद्धं**-எரித்தமாக, **किं फलं**-என்ன பலனை, **आप्नुयात्**-அடைவான ? **उभयथा**-இரண்டு விதத்திலும் **स्वार्थतः**-தனது பிரயோஜனத்திலிருந்து, **भ्रष्टो भवेत्**-நழுவிவிடுவான.

மோக்ஷத்தை அடையவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஸந்யாஸாச்ரமத்தை ஸநீகரித்துக்கொண்டவன் பொறுமையைக் கைக்கொள்ளாவிடில் மோக்ஷத்தையடையாததோடு கீழ் நிலையையும் அடைந்துவிடுவான் என்பதை விளக்கிக் காட்டுகிறார். அந்தந்தக் காலதர்மத்தையொட்டி சரீரத்தில் பற்பல வியாதிகள் யாருக்கும் வரக்கூடும். ஸந்யாஸியாயிருப்பவன் அதை கொஞ்சமேனும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தைர்யத்துடன் ஸஹித்துக்கொண்டு

சீரவணதி ஸாகனங்களைக் குறைவில்லாமல் செய்து வந்தால்தான் முக்தி வழி செல்லமுடியும். இப்படியில்லாமல் வியாதி வந்தவுடனே அதைப்போக்க விருமபி அந்தந்த வியாதிக்குத்தக்க மருந்தைத் தேடிக்கொண்டு சிரவணதிகளை விட்டுவிட்டு எப்பொழுதும் வியாதியைப்பற்றியும் அதைப்போக்கும் மருந்தைப்பற்றியும் சிந்தித்துக்கொண்டே இருப்பானாகில் இப்படியே ஆயுள் முழுவதும் கழிந்து இறப்பானேயாகில் இவன் என்ன பலனை அடைய முடியும். எல்லாவற்றையும் துறந்து ஸன்யாஸியாகி விட்டபடியால் இம்மையிலும் ஸுகமிலலை சிரவணதிகளையனுஷ்டிக்காததால் முக்தியுமில்லை. உபயப்ரஷ்டான இவனது ஜன்மா வீணாகிவிடுகிறது. “துக்கத்தைப்போக்கும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாமலும் கவலைப்படாமலும் புலம்பாமலும் ஸஹித்துக் கொள்வது திதிகை” என்று விவேகசூடாமணியில் (சு. 25) கூறியுள்ளார்.

(146)

योगमभ्यस्यतो भिक्षोः योगात् चलितचेतसः ।

प्राप्य पुण्यकृतां लोकान् इत्यादि प्राह केशवः ॥ १४७ ॥

नतु कृत्वैव संन्यासं तूष्णीमेव मृतस्य हि ।

पुण्यलोकगतिं ब्रूते भगवान् न्यासमात्रतः ॥ १४८ ॥

नच संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ।

इत्यनुष्ठेयसत्यागात् सिद्धयभावमुवाच च ॥ १४९ ॥

யோகமப்யஸ்யதோ பிஷோ: யோகாத் சலிதசேதஸ: ।

ப்ராப்ய புண்யக்ருதாம் லோகான் இத்யாதி ப்ராஹ

கேஸவ: ॥

நது க்ருத்வைவ ஸன்யாஸம் தூஷ்ணீமேவ ம்ருதஸ்ய ஹி ।

புண்யலோககதிம் ப்ருதே பகவான் ந்யாஸ மாத்ரத: ॥

ந ச ஸன்யஸனாதேவ ஸித்திம் ஸமதிகச்சதி ।

இத்யனுஷ்டேய ஸந்த்யாகாத் ஸித்த்யபாவமுவாச ஹ ॥

யோ-ஞானயோகத்தை, அப்யஸ்யத:-அபயஸிககிறவனும், யோகாத்-யோகத்திலிருந்து, சலிதசேதஸ:-நடுவிய மனமுள்ளவனுபாஸ, பிஷோ-யதிகு, 'புண்யகூதா'-புணயம் செய்தவர்களின், லோகான்-உலகங்களை,

பிரபு-அடைந்து' इत्यादि-என்பது முதலாக केशव:-கிருஷ்ணன், प्राह-சொன்னார்.

संन्यासं कृत्वैव-ஸந்யாஸத்தை மட்டும் செய்துகொண்டு, तूष्णीमेव-பேசாமலேயே (அப்யாஸம் செய்யாமலேயே), मृतस्य-இறந்தவனுக்கு, न्यासमात्रन:-ஸந்யாஸத்தினால் மட்டும், पुण्यलोकगति-புண்யலோகம் அடைவதை, भगवान्-கிருஷ்ணன், न तु मृते-சொல்லவேயில்லை.

संन्यसनादेव-ஸந்யாஸத்தினால் மட்டும், सिद्धि-ஸித்தியை, न च समधिगच्छति-அடைய மாட்டான், इति-என்று, अनुष्ठेयसत्यागात्-செய்யவேண்டிய கடமையை விட்டுவிடுவதால், सिद्धयभावं च-ஸித்தி ஏற்படாததையும், उवाच-சொன்னார்.

கீதை வேது அத்யாயத்தில் யோகப்ரஷ்டனுக்கு என்ன கதி என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான். இதற்கு பகவான் “நல்லகாரியம் செய்பவர்கள் ஒருக்காலும் கீழ் நிலையை அடையமாட்டார்கள். யோகப்ரஷ்டனும் புண்யம் செய்தவர்களின் லோகங்கனையடைந்து அங்கு ஸுகத்தை அனுபவித்துவிட்டு தார்மிகர்களான ஸ்ரீமான் களின் வம்சத்திலோ, தரித்திரர்களான யோகிகளின் வம்சத்திலோ பிறந்து மேலும் பிரயத்னம் செய்து ஞானமடைகின்றான்” என்று பதில் கூறுகிறார். இங்கு யோகப்ரஷ்டன் என்பது ஸந்யாஸம்பெற்று ஞானஸாதனங்கனையனுஷ்டித்துவரும்பொழுது கர்மவசமாக அந்தயகாலம் ஸமீபிக்கவே ஞானயோசத்தில் மனதைச் செலுத்தமுடியாமல் இறந்தவனைத்தான் குறிக்கும். ஆகவே பொறுமையுடன் துக்கங்களை ஸஹித்துக்கொண்டு ஸாதனங்களை அனுஷ்டித்துவருகையில் இறந்துபோன யோகப்ரஷ்டனுக்குத்தான் புண்யலோககதியைச் சொன்னாரேதவிற ஸந்யாஸம்பெற்று ஞானயோகத்தையனுஷ்டிக்காமல் துக்கங்களால் மனம் தாக்கப்பட்டு இறக்கின்றவனுக்கு ஸந்யாஸத்தால் மட்டும் புண்யலோகம் கிடைக்குமென்று பகவான் சொல்லவே யில்லை. மேலும் வேது அத்யாயத்தில் ஸந்யாஸத்தினால் மட்டும் அதாவது கர்மாக்களை விடுவதால் மட்டும் ஸித்தியையடைய மாட்டான் என்று கூறுவதன்மூலம் செய்யவேண்டிய காரியங்களை விட்டுவிடுவதால் ஸித்திபெறமாட்டான் எனபதையும் ஸபஷ்டமாகக் காட்டுகிறார்.

(147-149)

तस्मात् तितिक्षया सोढ्वा तत्तदुःखमुपागतम् ।

कुर्यात् शक्त्यनुरूपेण श्रवणादि शनैः शनैः ॥ १५० ॥

தஸ்மாத் திதிக்ஷயா ஸோட்வா தத்தத் துக்கமுபாகதம் ।
கூர்யாத் ஸக்த்யனூரூபேண ச்ரவணாதி ஸனே: ஸனே: ॥

तस्मात् - ஆகையால், उपागतं - நோந்த, तत्तद् दुःखं - அந்தந்த துக்கத்தை, तितिक्षया - பொறுமையால், सोढ्वा - ஸஹித்துக்கொண்டு, शक्त्यनुरूपेण - தன சக்திககுத் தக்கபடி, शनैः शनैः - கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, श्रवणादि - சிரவணம் முதலியவற்றை, कुर्यात् - செய்யவேண்டும்.

ஆகையால் எந்த துக்கம் நேர்ந்தாலும் அதை பொறுமையினால் ஸஹித்துக்கொண்டு, தன் சக்திக்குத்தக்கவாறு சிரவணம் முதலானதுகளை மெள்ள மெள்ள செய்துவரவேண்டும். துக்கம் வந்த சமயத்தில் ஸதா அதைப்பற்றியே நினைத்துக்கொண்டு சிரவணதிகளை விட்டுவிடக்கூடாது. (150)

प्रयोजनं तितिक्षायाः साधितायाः प्रयत्नतः ।

प्राप्तदुःखासहिष्णुत्वे न किञ्चिदपि दृश्यते ॥ १५१ ॥

ப்ரயோஜனம் திதிக்ஷாயா: ஸாதிதாயா: ப்ரயத்நத: ।

ப்ராப்ததுக்காஸஹிஷ்ணுத்வே ந கிஞ்சிதபி த்ருச்யதே ॥

प्राप्तदुःखासहिष्णुत्वे - தனக்கு நேரிட்ட துக்கங்களை ஸஹித்துக் கொள்ளாவிட்டால், प्रयत्नतः - மிகுந்த முயற்சியுடன், साधितायाः - ஸாதிதாதித, तितिक्षायाः - பொறுமைக்கு, किञ्चिदपि प्रयोजनं - ஒரு பிரயோஜனமும், न दृश्यते - காணப்படாது.

மிகுந்த முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு சிரமப்பட்டு பொறுமையை ஸம்பாதித்துக்கொண்ட ஒருவன் தனக்கு துக்கம் நேரும்போது அதைத் தாங்கிக்கொள்ளவில்லையானால் அவனிடமுள்ள பொறுமைக்கு என்ன பயன்? ஒன்றுமில்லை அந்தப் பொறுமையால் அவனுக்கு பிரயோஜனமொன்றுமில்லை. (151)

(அ) சமஸ்தி ஷட்கத்தில் திதிக்ஷையை நன்கு விளக்கிவிட்டு நான்காவதான உபரதி என்பது ஸன்யாஸமேயாகுமென்பதால் அதன் தன்மையை 210வது சுலோகம் முடிய 59 சுலோகங்களால் விஸ்தாரமாக விவரிக்கிறார்:—

साधनत्वेन दृष्टानां सर्वेषामपि कर्मणाम् ।

विधिना यः परित्यागः स संन्यासः सतां मतः ॥ १५२ ॥

ஸாதனத்வேன த்ருஷ்டானாம் ஸர்வேஷாமபி கர்மணாம் ।

விதிநா ய: பரித்யாக: ஸ ஸந்யாஸ: ஸதாம் மத: ॥

साधनत्वेन - உபாயமாக, **दृष्टानां** - காணப்பட்ட, **सर्वेषामपि कर्मणां**-எல்லாகர்மாக்களையும், **विधिना**-முறைப்படி, **यः परित्यागः**-விடுவது என்பது எதுவோ, **सः**-அது, **संन्यासः**-ஸந்யாஸமாக, **सतां मतः**-பெரியோர்களால் கருதப்பட்டுள்ளது.

அந்தந்த பலன்களையடைவதற்கு உபாயமாக வேதங்களில் உபதேசிக்கப்பட்ட எல்லா கர்மங்களையும் சாஸ்திர முறைப்படி விட்டுவிடுவது தான் ஸந்யாஸமாகும். (152)

उपरमयति कर्माणीत्युपरतिशब्देन कथ्यते न्यासः ।

न्यासेन हि सर्वेषां श्रुत्या प्रोक्तो विकर्मणां त्यागः ॥ १५३ ॥

உபரமயதி கர்மாணீ த்யுபரதி ஸப்தேந கத்யதே ந்யாஸ: ।

ந்யாஸேந ஹி ஸர்வேஷாம் ச்ருத்யா ப்ரோக்தோ

விகர்மணாம் த்யாக: ॥

कर्माणि-கர்மாக்களை, **उपरमयति**-செய்யவொட்டாமல் நிறுத்தி விடுகிறது, **इति**-என்ற காரணத்தால், **उपरतिशब्देन**-உபரதி என்ற சொல்லால், **न्यासः**-ஸந்யாஸம், **कथ्यते**-சொல்லப்படுகிறது, **न्यासेन**-ஸந்யாஸத்தால், **सर्वेषां**-எல்லா, **विकर्मणां**-கெட்ட கர்மாக்களையும், **त्यागः**-விடுவது, **श्रुत्या**-சுருதியினால், **प्रोक्तो हि**-சொல்லப்பட்டுள்ளது அல்லவா !

கர்மாக்களை நிறுத்திவிடுகிறது (கர்மாக்களின் உபரதியை செய்கிறது) என்ற காரணத்தினால் ஸந்யாஸமே உபரதி என்ற வார்த்தையினால் சொல்லப்படுகிறது. கர்மாக்களை விடுவது ஸந்யாஸம் கர்மாக்களைச் செய்யாமல் நிறுத்துவது உபரதி ஆகவே உபரதி ந்யாஸம் என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒரே பொருளைக் கூறுகின்றன ஸந்யாஸம் மூலத்தான் எல்லாவித கர்மாக்களையும் விடும்படி வேதம் உபதேசிக்கிறது. பொதுவாக லிகர்மா என்ற சொல் சாஸ்திரங்களில் தடுக்கப்பட்ட செய்யத்

ஸ்ரீவவேதாந்த எளித்தாந்த ஸாரஸங்கிரஹம்

தகாத கெட்ட கர்மாவைக் குறிக்கும். முழுக்ஷுவுக்கு எல்லா கர்மாக்களுமே இடைஞ்சலானபடியால் இந்த சுலோகத்தில் 'விசுர்மா' என்ற சொல் எல்லா கர்மாக்களையும் குறிக்கிறது.

(அ) கர்மாவினால் நித்யமான மோக்ஷத்தை ஒருக்காலும் அடைய முடியாது என்பதை விரிவாக விளக்கி அதன் மூலம் கர்மாக்களை விடுவது என்னும் உபரதியை ஸாதனமாகக் காட்டுகிறார் :—

कर्मणा साध्यमानस्यानित्यत्वं श्रूयते यतः ।

कर्मणाऽनेन किं नित्यफलेप्सोः परमार्थिनः ॥ १५४ ॥

கர்மண ஸாத்யமானஸ்யாநித்யத்வம் ச்ருயதே யத: ।
கர்மணஸநேந கிம் நித்யபலேப்ஸோ: பரமார்த்திந: ॥

யத:—எதனால், **கர்மணா**—கிரியையால், **சாஹ்யமானஸ்ய**—ஏற்படும் காரியத்திற்கு, **அநித்யத்வம்**—அழியும் தன்மை, **ஸ்ரூயதே**—அறியப்படுகிறதோ (அதனால்), **அநேந கர்மணா**—இந்த கர்மாவினால், **நித்யபலேப்ஸோ:** சர்வதமன பலனை அடையவிருந்தும், **பரமார்த்திந:**—உயர்ந்த பொருளில ஷேக்கம்கொண்டவனுக்கு **கிம்**—என்ன பிரயோஜனம் ?

கர்மாவினால் ஏற்படுவதெல்லாம் அநித்யம் (அழிவுள்ளது) என்று தெரிவதால், நித்யமான (அழிவற்ற) பலனை அடையவிரும்புரிமேலான தத்வத்தை அபேக்ஷிக்கிறவனுக்கு இந்த கர்மாவினால் என்ன பிரயோஜனம் ?

(154)

(அ) கர்மாவினால் ஸாதிக்கப்படுவதெல்லாம் அநித்யம்தான் என்பதை பிரத்யக்ஷம். அனுமானம், வேதம் என்ற மூன்று பிரமாணங்களினாலும் தீர்மானிக்கலாம் என்பதை தெளிவுபடுத்த, முதலில் பிரத்யக்ஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு கர்மாவினால் ஸாதிக் கப்படுவது எவ்விதமாகவெல்லாம் இருக்கலாமென்ற விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இதுவே யுக்திபிரமாணமாகவுமாகும். —

उत्पाद्यं आप्यं संस्कार्यं विकार्यं परिगण्यते ।

चतुर्विधं कर्मसाध्यं फलं नान्यदितः परम् ॥ १५५ ॥

உத்பாத்யமாப்யம் ஸம்ஸ்கார்யம் விகார்யம் பரிகண்யதே ।
சதுர்விதம் கர்மஸாத்யம் பலம் நான்யதித: பரம் ॥

கர்மசாध्यம்-கர்மாவால் ஏற்படும், **फलं**-பலன், **उपायं**-உண்டு பண்ணப்படுவது, **आन्यं**-அடையப்படுவது, **संस्कार्यं**-சுத்தப்படுவது, **विकार्यं**-மாறுபடுவது (என்று), **चतुर्विधं**-நான்குவிதமாக, **परिगण्यते**-எண்ணப்படுகிறது. **इतः परं**-இந்த நான்கைத்தவிற, **अन्यत्**-வேறு எ-கிடையது.

கர்மாவினால் ஸாதிக்கக்கூடிய பலன் உத்பத்தி செய்யப் படுவது 1. அடையப்படுவது 2, ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படுவது 3, மாறுதலையடைவது 4, என்று நான்கு விதமாக கணக்கிடப் பட்டிருக்கிறது. இவைகளைத்தவிர வேறுவிதம் கிடையாது.

குயவனின் க்ரியையால் மண்ணிலிருந்து உண்டாகும் குடம் உத்பாத்யம் நடப்பதால் அடையப்படும் கிராமம் ஆப்யம். ப்ரோக்ஷணத்தால் சுத்தியாகும் பதார்த்தம் அல்லது அழுக்கு நீங்கி நிர்மலமாகும் கண்ணாடி ஸம்ஸ்கார்யம். உரைகுத்துவதால் பால் தயிருக ஆவது விகாரம். (155)

नैतदन्यतमं ब्रह्म कदा भवितुमर्हति ।

स्वतः सिद्धं सर्वदाऽऽप्तं शुद्धं निर्मलं अक्रियम् ॥ १५६ ॥

நைததந்யதமம் ப்ரஹ்ம கதா பவிதுமர்ஹதி 1

ஸ்வத: எரித்தம் ஸர்வதா:ஸ்ப்தம் ஸுத்தம் நிர்மலமக்ரியம்11

स्वतःसिद्धं-தானாக எப்பொழுதும் இருப்பதும், **सर्वदा**-எப்பொழுதும் **आप्तं**-அடையப்பட்டிருப்பதும், **शुद्धं**-பரிசுத்தமானதும், **निर्मलं**-அழுக் கற்றதும் **अक्रियं**-விகாரமில்லாததுமான, **ब्रह्म**-ப்ரஹ்மம், **एतदन्यतमं**-இந்த நான்கில ஒன்றாக, **कदा**-எப்பொழுதுமே, **भवितुं न अर्हति**-ஆகத்தக்கதல்ல.

பிரஹ்மமானது இந்த நான்கு விதங்களில் ஏதேனுமொன்றாக ஒரு பொழுதும் இருக்கமுடியாது. தானாகவே நித்ய எரித்தமான தினால் உத்பாத்யமில்லை எப்பொழுதும் அடையப்பட்டதாகவே யிருப்பதினால் அடையப்படவேண்டியதில்லை எப்பொழுதும் சுத்தமாகவும் தோஷமற்றதாகவும் இருப்பதால் ஸம்ஸ்கார்யமல்ல எவ்வித கிரியாசம்பந்தமுமில்லாததினால் மாறுதலையடைவதும் கிடையாது. (156)

(அ) இவ்வொவ்வொரு அம்சத்தையும் தனித்தனியே காட்டு

न चास्य कश्चिज्जनितेत्यागमेन निविध्यते ।

कारणं ब्रह्मणस्तस्मात् ब्रह्म नोत्पाद्यमिष्यते ॥ १५७ ॥

நசாஸ்ய கச்சித் ஜநிதேத்யாகமேந நிவித்யதே 1

காரணம் ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்மாத் ப்ரஹ்ம நோ த்பாத்ய
மிஷ்யதே ॥

अस्य जनिता-இதை உண்டுபண்ணினவர் யாரும் கிடையாது, कश्चित् - ஒருவரும், न च-இல்லை, इति-என்று, आगमेन-வேதத்தால், ब्रह्मणः-பிரஹ்மத்தின் कारणं-காரணம், निविध्यते-மறுக்கப்படுகிறது. तस्मात् - ஆகையால், ब्रह्म-ப்ரஹ்மம், उत्पाद्यं-உண்டுபண்ணப்படும வஸ்துவாக, न इष्यते-கருதப்படுகிறதில்லை.

“ இவரை உண்டுபண்ணினவர் யாரும் கிடையாது ” என்ற வேதவாக்யத்தால் பிரஹ்மத்திற்குக் காரணம் மறுக்கப்படுகிறது. எதற்குக்காரணமே கிடையாதோ அது எப்படி உத்பாத்யமாக, உண்டு பண்ணப்படும் பொருளாக இருக்க முடியும்? ஆகையால் பிரஹ்மம் உத்பாத்யம் அல்ல. (157)

आप्ताप्ययोस्तु भेदश्चेत् आप्ता चाप्यमवाप्यते ।

आप्तस्वरूपमेवैतत् ब्रह्म नाप्यं कदाचन ॥ १५८ ॥

ஆப்த்ராப்யயோஸ்து பேதச்சேத் ஆப்த்ரா சாப்ய

மவாப்யதே 1

ஆப்த்ருஸ்வரூபமேவைதத் ப்ரஹ்ம நாப்யம் கதாசந ॥

आप्ताप्ययोः-அடைகிறவனுக்கும் அடையப்படுவதற்கும், भेदः-வேற்றுமை, चेत् -இருக்குமானால், आप्ता-அடைகிறவனால், आप्यं-அடையத்தக்கவஸ்து, अवाप्यते-அடையப்படுகிறது. आप्तस्वरूपमेव-அடைகிறவனின் ஸ்வரூபமாகவே இருக்கும், एतत् ब्रह्म-இந்த பிரஹ்மம் कदाचन-ஒருபொழுதும், न आप्यं-அடையத்தக்கதல்ல.

அடைகிறவன், அடையப்படுவது, இவ்விருண்டிற்கும் வேற்றுமையிருந்தால் தான் அடைகிறவனால் அடையத்தக்க பொருள் அடையப்படும். இந்த பிரஹ்மம் அடைகிறவனுடைய ஸ்வரூபமே தவிர வேறல்ல. ஒரே வஸ்து அடைகிறவனாகவும்

அடையப்படுவதாகவும் எப்படி இருக்கக்கூடும்? ஆகையால்
ப்ரஹ்மம் ஆப்யம் (அடையப்படும் வஸ்து) அல்ல. (158)

மலினஸ்யैவ ச்ஸ்காரோ டர்ப்ணாடெரிஹேவ்யதே ।

வ்யோமவநித்யசுஹ்ருதஸ்ய ப்ரஹ்மணௌ நைவ ச்ஸ்கரியா ॥ 159 ॥

மலினஸ்யைவ ஸம்ஸ்காரோ தர்பணாதேரிஹேஷ்யதே ।

வ்யோமவத் நித்யம் - ததஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நைவ

ஸம்ஸ்கரியா ॥

டர்ப்ணாடெ:-கண்ணாடி முதலான, **மலினஸ்யைவ**-அழுக்கடைந்த
பொருளுக்குத்தான், **ஐஹ்**-இங்கு, **ச்ஸ்கார:**-ஸம்ஸ்காரம், **ஐவ்யதே**-
வேண்டப்படுகிறது. **வ்யோமவத்**-ஆகாயம்போல், **நித்யசுஹ்ருதஸ்ய**-
எப்பொழுதும் சுத்தமாயிருக்கின்ற, **ப்ரஹ்மண:**-பிரஹ்மத்திற்கு, **ச்ஸ்கரியா**-
ஸம்ஸ்காரம், **நைவ**-தேவையில்லை.

கண்ணாடி முதலிய அழுக்குள்ள பொருளுக்குத்தான் உலகில்
ஸம்ஸ்காரம் தேவைப்படுகிறது. ஆகாசம் போல் எப்பொழுதும்
சுத்தமாயிருக்கிற பிரஹ்மத்திற்கு ஸம்ஸ்காரமே பொருந்தாது.

கேன டுஷேந யுஜ்யேத வஸ்து நிர்மலம் அக்ரியம் ।

யத்யோகாதாகதம் தோஷம் ஸம்ஸ்காரோ

கேன துஷ்டேந யுஜ்யேத வஸ்து நிர்மலமக்ரியம் ।

யத்யோகாதாகதம் தோஷம் ஸம்ஸ்காரோ

விநிவர்தயேத் ॥

யத்யோகாத்-எதன் சேர்க்கையால், **அகதெ**-வந்த, **டோஷ்**-தோஷத்தை,
ச்ஸ்கார:-ஸம்ஸ்காரமானது, **விநிவர்தயேத்**-போக்குமோ (அப்படிப்பட்ட)
கேன-எந்த, **துஷேந**-தோஷத்துடனகூடிய பொருளோடு, **நிர்மலம்**-தோஷ
மற்றதும், **அக்ரியம்**-மாறுதலற்றதுமான, **வஸ்து**-பரஹ்மம், **யுஜ்யேத**-
சேர்ந்துகொள்ளும்.

அழுக்கேறின கண்ணாடியை நன்றாகத் துடைத்து அழுக்கை
நீக்கி சுத்தப்படுத்துகிறோம் இதுபோலவே தோஷமுள்ள
பொருளுடன் சேர்ந்து அதனால் ஒரு பொருளில் தோஷம்
ஏற்பட்டிருந்தால் ஸம்ஸ்காரத்தால் அந்த தோஷத்தை விலக்கக்
கூடும். புதிதாக ஏற்பட்ட தோஷத்தை நீக்குவதுதான்

ஸம்ஸ்காரத்தின் பயன். ப்ரஹ்மமோ எவ்வித தோஷமும்ற்றது. எவ்வித கிரியையும் அற்ற ப்ரஹ்மம் ஒன்றுடனும் சேராது ஆகவே ப்ரஹ்மம் இயற்கையாகவும் தோஷமற்றது செயற்கையாகவும் தோஷமற்றது. ஆதலால் ஸம்ஸ்காரத்தால் நீக்கவேண்டிய தோஷம் சிறிதுமில்லாததால் ப்ரஹ்மம் எப்படி ஸம்ஸ்கார்யமாகும்? (160)

(அ) தோஷத்தை விலக்குவது குணத்தை ஏற்றுவது என்று ஸம்ஸ்காரம் இருவிதமாகும் இதில் முகலாவதான ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஹ்மத்தில் இல்லை என்பதைச் சொல்லிவிட்டு இரண்டாவதான ஸம்ஸ்காரமும் கிடையாதென்பதைக் கூறுகிறார்:—

निर्गुणस्य गुणाधानं अपि नैवोपपद्यते ।

केवलो निर्गुणश्चेति नैर्गुण्यं भ्रूयते यतः ॥ १६१ ॥

நிர்குணஸ்ய குணாதானமபி நைவோபபத்யதே ।

கேவலோ நிர்குணச்சேதி நைர்குண்யம் ச்ருயதே யத: ॥

கேவல்:-தானமட்டுமே தனியாக உள்ளது, निर्गुणस्य-குணமற்றதும் கூட, इति-என்று, नैर्गुण्यं-குணங்களேயற்ற தன்மை, यत:-எதனால், भ्रूयते-அறியப்படுகிறதோ (அதனால்), निर्गुणस्य-குணமற்ற ப்ரஹ்மத்திற்கு, गुणाधानमपि-குணத்தை ஏற்றுவதும், नैव उपपद्यते-பொருந்தவே மாட்டாது.

“தனித்தது குணமற்றது” என்று வேதத்தினால் ப்ரஹ்மத்தின் குணமற்ற தன்மை அறியப்படுவதினால் குணத்தை ஏற்றுவது என்ற விதமான ஸம்ஸ்காரமும் குணமற்ற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் கொஞ்சமேனும் பொருந்தாது (161)

सावयवस्य क्षीरादेः वस्तुनः परिणामिनः ।

येन केन विकारित्वं स्यात् नो निष्कर्मवस्तुनः ॥ १६२ ॥

ஸாவயவஸ்ய க்ஷீராதே: வஸ்துந: பரிணாமிந: ।

யேந கேந விகாரித்வம் ஸ்யாத் நோ நிஷ்கர்ம வஸ்துந: ॥

ஸாவயவச्य-அவயவங்களுடன் கூடிய, परिणामिनः-மாறுதல் அடையும், क्षीरादे:-பால் முதலிய वस्तुन:-பொருளிற்கு, येन केन-ஏதாவது பிரகாரத்தால், विकारित्वं-விகாரத்துடன் கூடியிருக்கும் தன்மை

ஃயாத்—ஏற்படும், **நிஃகர்மவஸ்துந:**—எவ்வித கிரியையுமற்ற ப்ரஹ்ம வஸ்துவிற்கு, **ந:**—விகாரம் ஏற்படாது.

அவயவங்களோடு கூடினதாயும் மாறுதலையுடையக்கூடியதாயுமுள்ள பால் முதலான வஸ்துவிற்குத்தான் எதினாலாவது (எந்தக் காரணத்தினாலாவது) மாறுதல் ஏற்படக்கூடும். எவ்வித கிரியையுமற்ற வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரம் ஏற்படாது. (162)

நிஃகலம் நிஃக்ரியம் ஸாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் ।

இத்யேவ வஸ்துநஸ்தத்வம் ஸ்ருதியுக்திவ்யவஸ்திதம் ॥ 163 ॥

நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஸாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் ।

இத்யேவ வஸ்துநஸ்தத்வம் ஸ்ருதியுக்திவ்யவஸ்திதம் ॥

நிஃகலம்—அம்சங்களற்றது, **நிஃக்ரியம்**—கிரியைகளற்றது, **ஸாந்தம்**—சாந்தமானது, **நிரவத்யம்**—தோஷமற்றது. **நிரஞ்ஜநம்**—அழுகாதது, **இத்யேவ**—என்ற விதமாகத்தான், **வஸ்துந:**—ப்ரஹ்ம வஸ்துவின், **தத்வம்**—ஸவருபம், **ஸ்ருதியுக்திவ்யவஸ்திதம்**—உபநிஷததுக்களாலும் யுக்திகளாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அம்சங்களற்றது, கிரியையற்றது, சாந்தமானது, தோஷமற்றது, அழுகாதது, என்றபடியே ப்ரஹ்ம வஸ்துவின் வான்தவநிலை வேதத்தினாலும் யுக்தியினாலும் தீர்மானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (163)

தஸ்யாத் ந கர்மஸாத்யத்வம் ப்ரஹ்மணோஸ்தி குதச்சந ।

கர்மஸாத்யம் த்வநித்யம் ஹி ப்ரஹ்ம நித்யம் ஸநாதநம் ॥ 164 ॥

தஸ்யாத் ந கர்மஸாத்யத்வம் ப்ரஹ்மணோஸ்தி குதச்சந ।
கர்மஸாத்யம் த்வநித்யம் ஹி ப்ரஹ்ம நித்யம் ஸநாதநம் ॥

தஸ்யாத்—ஆகையால், **ப்ரஹ்மண:**—ப்ரஹ்மத்திற்கு, **கர்மஸாத்யத்வம்**—கர்மாவிலை ஏற்படும் தன்மை, **குதச்சந**—எவ்விதத்தாலும், **நாஸ்தி**—கிடையாது, **கர்மஸாத்யம் து**—கிரியையுடைய ஏற்படும் வஸ்துவோவெனில், **நித்யம்**—அநித்யமாக இருக்கும், **ஸநாதநம்**—எப்பொழுதும் உள்ள, **ப்ரஹ்ம**—ப்ரஹ்மம், **நித்யம்**—நித்யமல்லவா !

ஆகையால் எந்தக்காரணத்தினாலும் பிரஹ்மத்திற்கு கர்மா வினாஸ் ஸாதிக்கப்படும் தன்மை கிடையாது மேலும், கர்மாவினாஸ் ஸாதிககப்படுவதெல்லாம் அநித்யம் என்பது பிரஸித்தம், பிரஹ்மமோ நித்யம், எப்பொழுதுமுள்ளது. (164)

(அ) கர்மஸாத்யமெல்லாம் அநித்யமென்ற காரணத்தினாலேயே, நித்யமான பிரஹ்மத்தையடைய உத்தேசிப்பவன் ஸைலஸித கர்மாக்களையும் அவைகளுக்கு வேண்டிய ஸாதனங்களையும் பரித்யாகம் செய்யவேண்டியதுதான் நியாயமென்பதை பூர்வம் ஆசார்யார் வற்புறுத்தி, ஸன்யாஸத்தின் அவசியத்தன்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.—

देहादिः क्षीयते लोको यथैवं कर्मणा चितः ।

तथैवामुष्मिको लोकः संचितः पुण्यकर्मणा ॥ १६५ ॥

தேஹாதி: க்ஷீயதே லோகோ யதைவம் கர்மணா சித: ।
ததைவாமுஷ்மிகோ லோக: ஸஞ்சித: புண்யகர்மணா ॥

एवं-இவ்விதம், यथा-எப்படி, कर्मणा-கர்மாவினாஸ், चितः-சம்பாதிக்கப்பட்ட, देहादिः लोकः-தேஹம் முதலான போகய வஸ்து, क्षीयते-நாசமடைகிறதோ, तथैव-அப்படியே, पुण्यकर्मणा-புண்ய கர்மாவினாஸ், संचितः-சமபாதிக்கப்பட்ட, आमुष्मिको लोकः-மேலுலகத்திலுள்ள போகவஸ்துவம் (அழியக்கூடியதுதான்).

முன்கர்மாவினாஸ் இவ்வுலகில் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தேகம் முதலான போகவஸ்து அழிந்துபோவதை நேரில் காண்கிறோம். இது போலவே புண்யகர்மாவினாஸ் பரலோகத்தில் கிடைக்கும் போக வஸ்துவம் அழிந்து போகும் தன்மையுள்ளது என்பதை தீர்மானித்துக்கொள்ளலாம். (165)

कृतकत्वं अनित्यत्वे हेतुः जागर्ति सर्वदा ।

तस्मात् अनित्ये स्वर्गादौ पण्डितः को नु मुह्यति ॥ १६६ ॥

கருதகத்வமநித்யத்வே ஹேதுர் ஜாகர்த்தி ஸர்வதா ।
தஸ்மாதநித்யே ஸ்வர்காதௌ பண்டித: கோ நு

முஹ்யதி ॥

अनित्यत्वे-அநித்யமாயிருக்கும் தன்மைக்கு, **हेतुः**-காரணமான, **कृतकत्वं**-செய்யப்படும் தன்மை, **सर्वदा**-எப்பொழுதும், **जागृति**-மறையாமல பிரகாசமாயிருக்கிறது. **तस्मात्**-ஆகையால், **अनित्ये**-அழிந்து போகும், **स्वर्गादौ**-ஸ்வர்க்கம் முதலிய வற்றிலு, **पण्डितः**-படித்தவனான, **को नु**-எவன் தான், **मुह्यति**-மயக்கம் (ஆசை)கொள்வான் ?

செய்யப்படும் தன்மை யென்பது அநித்யமாயிருக்கும் தன்மைக்கு காரணமென்பது ஸர்வ ப்ரஸித்தமானது செய்யப்படும் பொருள் அநித்தியமாகத்தான் இருக்கும் ஸ்வர்க்கம் முதலிய வற்றில உள்ள உண்டாகும் தன்மையை யாரும் மறைசக முடியாது ஆகையால் புண்யசர்மாக்களாலேற்படுகிற அநித்யமான ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றில் பண்டிதனாயிருக்கும் எவன் தான் மோஹத்தை யடைவான். ஆசைவைப்பான் ? (166)

(அ) ப்ரஹ்மம் நித்யமென்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டே யாகவேண்டும் என்று கூறுகிறார் :—

जगद्धेतोस्तु नित्यत्वं सर्वेषामपि संमतम् ।

जगद्धेतुत्वमस्यैव वावदीति श्रुतिर्मुहुः ॥ १६७ ॥

ஐகத்தேதோஸ்து நித்யத்வம் ஸர்வேஷாமபி ஸம்மதம் ।
மாயைவ வாவதீதி ச்ருதிர் முஹு: ॥

जगद्धेतोस्तु-உலகம் முழுவதற்கும் ஆதிகாரணமான பொருளுக்கோ வெனில், **नित्यत्वं**-நித்யமாயிருக்கும் தன்மை, **सर्वेषामपि**-எல்லோருக்கும், **संमतं**-ஸம்மதமானது, **श्रुतिः**-வேதமானது, **अस्यैव**-இந்த பிரஹ்மத்திற்கே, **जगद्धेतुत्वं**-ஐகதகாரணத்தன்மையை, **मुहुः**-அடிக்கடி **वावदीति**-நன்றாகச் சொல்கிறது.

ஐகத்திற்கு காரணமாயுள்ள வஸ்து எதுவோ அது மற்றொரு காரண பொருளால் செய்யப்படாததால் நித்யம் என்பது எல்லா ராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது ஐகத்திற்குக் காரணம் ப்ரஹ்மம்தான் என்று வேதம் அடிக்கடி திருப்பித் திருப்பிச் சொல்கிறது. ஆதலால் பிரஹ்மம் நித்யம் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं इति च श्रुतिः ।

अस्यैव नित्यतां ब्रूते जगदेतोः सतः स्फुटम् ॥ १६८ ॥

ஐததாத்மயமிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யமிதி ச ச்ருதி: ।
அஸ்யைவ நித்யதாம் ப்ருதே ஜகத்தேதோ: சத: ஸ்புடம் ॥

इदं सर्वं-இது எல்லாம், ऐतदात्म्य-அந்த ஸதகாரண ஸ்வரூபமே
तत्-அது, सत्यं-ஸத்யமானது (நித்யமானது), इति च-என்றும், श्रुतिः-
உபநிஷதது, जगदेतोः-ஜகத்காரணமான, अस्यैव सतः-இந்த ஸத்
பொருளுக்கே, नित्यतां-அழியாத்நைமையை, स्फुटं-தெளிவாக, ब्रूते-
கூறுகிறது.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் “ஆதியில் ஸத்வஸ்து ஒன்றே
இருங்கது: அதிலிருந்து இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் உண்டா
யிற்று” என்று கூறிவிட்டு முடிவில் “இந்த பிரபஞ்சமெல்லாம்
காரணமான ஸத்ரூபம்தான். அதைத்தவிர உண்மையில்
வேறல்ல. அந்த ஸத்வஸ்துதான் பரமார்த்தமானது” என்று
ஜகத்காரணமான ஸத்பொருள் ஒன்றே நித்யம் என்பதை
தெளிவாகக் கூறுகிறது. முச்சூலங்களிலும் மாறாமல் மறையாமல்
ஏகரூபமாக இருப்பது என்பதுதான் ஸத்யம் என்ற சொல்லின்
பொருள். ஆதலால் ஜகத்காரணமான ஸத்வஸ்து ஸத்யம் என்று
கூறுவதாலேயே அது நித்யம் என்பதும் கிடைக்கிறது. (168)

न कर्मणा न प्रजया घनेनेति स्वयं श्रुतिः ।

कर्मणौ मोक्षहेतुत्वं साक्षादेव निषेधति ॥ १६९ ॥

ந கர்மணா ந ப்ரஜயா தநேநேதி ஸ்வயம் ச்ருதி: ।
கர்மணே மோக்ஷஹேதுத்வம் ஸாக்ஷாதேவ நிஷேததி ॥

कर्मणौ-கர்மாவினால், न-ஏற்படாது, प्रजया-ஸந்ததியினால், न-
ஏற்படாது, घनेन-செவ்வத்தினால் (ஏற்படாது), इति-என்று, श्रुतिः-
வேதமானது, स्वयं-தானாகவே, कर्मणः-கர்மாவிற்கு, मोक्षहेतुत्वं-
மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் தன்மையை, साक्षादेव-நேரிடையாகவே
निषेधति-மறுத்துக்கூறுகிறது.

கர்மாவினால் ஏற்படாது, பிரஜையினால் ஏற்படாது, செல்வத் தினால் ஏற்படாது, என்று வேதம் தானே நேரிலேயே கர்மாவிற்கு, மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மையை மறுத்துக் கூறுகிறது.

(169)

प्रत्यग्रहविचारपूर्वं उभयोरेकत्वबोधादिना

कैवल्यं पुरुषस्य सिध्यति परब्रह्मात्मतालक्षणम् ।

न स्वनैरपि कीर्तनैरपि जपैर्नो कृच्छ्रचान्द्रायणैः

नो वाऽध्यध्वरयज्ञदाननिगमैर्नो मन्त्रतन्त्रैरपि ॥ १७० ॥

ப்ரத்யக் ப்ரஹ்ம விசார பூர்வமுபயோ ரேகத்வபோதாத்
விநா
கைவல்யம் புருஷஸ்ய ஸித்யதி பரப்ரஹ்மாத்மதா
லக்ஷணம் ।
ந ஸ்நானைரபி கீர்த்தனைரபி ஜபைர் நோ க்ருச்ச்ர
சாந்த்ராயணை:
நோ வா஽ப்யத்வரயஜ்ஞதாந நிகமைர் நோ
மந்த்ரதந்த்ரைரபி ॥

प्रत्यग्रहविचारपूर्वं-ஜீவஸ்வரூபத்தையும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும்
முதலில் விசாரித்து, उभयो-இரண்டும், एकत्वबोधात्-
ஒருமையை அறிந்துகொள்ளாமல், पुरुषस्य-மனிதனுக்கு, परब्रह्मात्मता-
लक्षणं-பரப்ரஹ்மமாகவே இருப்பது ரூபமான, कैवल्यं-மோக்ஷம்,
स्वनैरपि-ஸ்னானங்களாலும், कीर्तनैरपि-நாமகீர்த்தனங்களாலும், जपैः-
ஜபங்களாலும், न सिध्यति-ஸித்திக்காது, कृच्छ्रचान्द्रायणैः-கிருச்ச்ரம்,
साந்த्रायणम्-என்னும் வீரதங்களாலும், नो-ஸித்திக்காது, अध्य-
याकम्, यज्ञ-யஜ்ஞம், दान-தானம், निगमैः-வேதம் இவைகளாலும்,
नो वा-கிடைக்காது, मन्त्रतन्त्रैरपि-மந்திரங்களாலும் தந்திரங்களாலும்,
नो-கிடைக்காது.

பரப்பிரஹ்மஸ்வரூபமாயிருக்கும் தன்மை என்னும் கைவல்யம்
என்பது புருஷனுக்கு தன்னுள்ளுள்ள ஆத்மாவைப்பற்றியும்
பிரஹ்மத்தைப்பற்றியும் நன்கு விசாரித்து அவ்விரண்டிற்கும்
உள்ள ஒருமையை அறிவதால்தான் ஏற்படும். இந்த ஞானத்
தைத்தவிற வேறு ஸ்நானங்களினாலோ கீர்த்தனங்களினாலோ

ஏற்படாது. ஜபங்கள் செய்வதினாலோ கிருச்சிரம் சாந்திராயணம் என்னும் வி ர த ன் க னை அனுஷ்டிப்பதினாலோ, ஏற்படாது. யாகங்கள் யக்ஞங்கள் தானங்கள் செய்வதினாலோ வேதாத் யயனங்களினாலோ ஏ ர் ப ட ா து. மந்திரங்கனையோ தந்திரங் கனையோ அனுஷ்டிப்பதினாலேயும் ஏற்படாது- (170)

ज्ञानादेव तु कैवल्यं इति श्रुत्या निगद्यते ।

ज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वं अन्यव्यावृत्तिपूर्वकम् ॥ १७१ ॥

ஞானாதேவ து கைவல்யமிதி ச்ருத்யா நிகத்யதே ।
ஞானஸ்ய முக்திஹேதுத்வம் அந்யவ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் ॥

ज्ञानादेव तु कैवल्यं-ஞானத்தால்தான் மோகூடம், इति-என்ற, श्रुत्या-சுருதியால் अन्यव्यावृत्तिपूर्वकं-மற்றகை விலக்குவதன் முகமாக
ज्ञानस्य-ஞானத்திற்கு, मुक्तिहेतुत्वं-மோகூடித்திற்குக் காரணமாகும்
தன்மை, निगद्यते-சொல்லப்படுகிறது.

“ஞானத்தால்தான் கைவல்யம்” என்று சுருதியானது ‘ஏவ’ காரத்தால் கைவல்யத்திற்கு ஞானம் தவிற வேறு ஸாதனம் கிடையாது என்று காட்டி கைவல்யத்திற்கு ஞானமே ஸாதனம் என்று கூறுகிறது. (171)

विवेकिनो विरक्तस्य ब्रह्मनित्यत्ववेदिनः ।

तद्भावेच्छोरनित्यार्थे तत्सामग्र्ये कुतो रतिः ॥ १७२ ॥

விவேகினோ விரக்தஸ்ய ப்ரஹ்மநித்யத்வவேதிந: ।
தத்பாவேச்சோரநித்யார்த்தே தத்ஸாமக்ர்யே குதோ
ரதி: ॥

विवेकिन.-விவேகத்துடன் கூடியவனும், विरक्तस्य-வைராக்கிய முள்ளவனும், ब्रह्मनित्यत्ववेदिन:-ப்ரஹ்மத்தின் நிதயத்தன்மையை அறிந்தவனும், तद्भावेच्छो:-அந்த ப்ரஹ்மபாவத்தை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவனுமான புருஷனுக்கு, अनित्यार्थे-அநித்யமான பலனிலும் तत्सामग्र्ये च-அதன ஸாதனத்திலும், कुतो:-எவ்வாறு, रति:-ருசி ஏற்படும் ?

விவேகத்துடன் கூடினவனாய், வைராக்யமுள்ளவனாய், பிரஹ்மம் ஒன்றே நித்யமென்பதை அறிந்தவனாயிருந்து, அந்த பிரஹ்மமாக ஆகவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனுக்கு, அநித்யமான பலனிலும் அதன் ஸாதனத்திலும் எப்படி ருசி ஏற்படும்?

तस्मात् अनित्ये स्वर्गादौ साधनत्वेन चोदितम् ।

नित्यं नैमित्तिकं चापि सर्वं कर्म ससाधनम् ।

मुमुक्षुणा परित्याज्यं ब्रह्मभावमभीप्सुना ॥ १७३ ॥

தஸ்மாதநித்யே ஸ்வர்காதௌ ஸாதனத்வேந சோதிதம் ।
நித்யம் நைமித்திகம் சாபி ஸர்வம் கர்ம ஸஸாதனம் ।
முமுக்ஷுணா பரித்யாஜ்யம் ப்ரஹ்மபாவமபிப்ஸுநா ॥

तस्मात् - ஆகையால், अनित्ये-அநித்யமான, स्वर्गादौ-ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றில், साधनत्वेन-ஸாதனமாக, चोदि-விதிக்கப்பட்ட, नित्यं-நித்யகர்மாவையும், नैमित्तिकं-நைமித்திக காமாவையும், सर्वं चापि कर्म-எல்லா கர்மாவையும், ससाधनं-ஸாதனத்துடன் கூட, ब्रह्मभाव-ப்ரஹ்மபாவத்தை, अभीप्सुना-அடையவிருட்படும், मुमुक्षुणा-முமுக்ஷுவால், परित्याज्यं-த்யாகம் செய்யதக்கது.

ஆகையால் மேலாகுத்தில் இச்சைகொண்டு பிரஹ்ம பாவத்தையடைய விரும்பும் மனிதனால் அநித்யமான ஸ்வர்க்கம் முதலானதற்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் நித்யம் நைமித்திகம் உட்பட எல்லா கர்மாக்களும் அவைகளின் ஸாதனங்களுடன் சோத்து பரித்யாகம் செய்யவேண்டியவைதான், கர்மாவைச் செய்யாமலிருப்பது கர்மத்யாகமாகும் கர்மாவுக்கு ஸாதனமாக உள்ள திரவ்யம் முதலானவற்றை சேகரிக்கக் கூடாது- தன்னிடமுள்ளதை த்யாகம் செய்துவிடவேண்டும். ஆனால் கிருஹஸ்தன் காம்ய கர்மாக்களை விட்டாலும் நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை விடக்கூடாது. அதனால் பிரத்யவாயம் வரும். முமுக்ஷுவுக்கு பலனில் விருப்பமில்லாவிட்டாலும் பாபங்கள் நீங்கி சித்தசத்திபெற நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை அனுஷ்டித்தேயாகவேண்டும். ஆகையால் விவேகம், வைராக்யம் சமாதி, முமுக்ஷுத்வம் என்னும் ஸாதனங்களைப் பெற்றபின் ஸந்யாஸத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு விதிபூர்வமாக கர்மாக்களை

தியாகம் செய்பவேண்டுமெனக் கூறுகிறார். ஸர்வாஸிக்குக் கர்மாவைச் செய்வதில் அதிகாரம் கிடையாது. (173)

(அ) மோக்ஷத்திற்கு ஞானம்தான் ஸாதனம், கர்மா ஸாதனம் ஆகாது, என்று ரித்தாந்தமிருக்கையில் அத்வைதிகளிலேயே சிலர் கர்மா, ஞானம் இரண்டும் சேர்ந்து மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக இருக்கட்டுமேயென்று நினைக்கிறார்கள். அவ்விதம் எண்ணுவது சரியல்லவென்பதை 205வது சுலோகம்வரை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிறார். முதல் மூன்று சுலோகங்களால் அவர்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கூறுகிறார் :—

मुमुक्षोरपि कर्मास्तु श्रवणं चापि साधनम् ।

हस्तवत् द्वयमेतस्य स्वकार्यं साधयिष्यति ॥ १७४ ॥

முமுக்ஷோரபி கர்மாஸ்து ச்ரவணம் சாபி ஸாதனம் ।
ஹஸ்தவத் த்வயமேதஸ்ய ஸ்வகார்யம் ஸாதயிஷ்யதி ॥

முமுக்ஷோரபி-முமுக்ஷுவுக்கும், கர்ம-கர்மாவும், ஶ்ரவணம்-சிரவணமும், சாபி-ஸாதனமாக, அஸ்து-இருக்கட்டும். एतस्य-இவனுக்கு, द्वयं-கர்மா, ஞானம் இரண்டும் (சேர்ந்து), हस्तवत्-கை போல, स्वकार्यं-தன் காரியத்தை, साधयिष्यति-ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.

மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்குக் கர்மாவும் ஸாதனமாக இருக்கட்டும், சிரவணமும் ஸாதனமாயிருக்கட்டும். இரண்டு கைகளும் சேர்ந்து உபகாரம் செய்வதுபோல் இவ்விரண்டும் சேர்ந்து இவனுக்கு தன் கார்யத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்.

यथा विजृम्भते दीपो ऋजूकरणकर्मणा ।

तथा श्रवणजो बोधः पुंसो विहितकर्मणा ॥ १७५ ॥

யதா விஜ்ஞும்பதே தீபோ ருஜூகரண கர்மணா ॥
ததா ச்ரவணஜோ போத: பும்ஸோ விஹித கர்மணா ॥

यथा-எவ்வாறு, ऋजूकरणकर्मणा-திரியைத் தூண்டுவது என்ற காரியத்தால், दीपः-தீபமானது, विजृम्भते-நன்கு ஒளியுடன் விளங்கு கிறதோ, तथा-அவ்வாறு, पुंसः-மனிதனுக்கு, श्रवणजः-சிரவணத்தால்

உண்டாகும், **बोधः**—ஞானம், **विहितकर्मणा**—விதிகப்பட்ட கர்மாவினால் (நன்கு பிரகாசிக்கிறது).

(அல்லது) எவ்விதம் தீபமானது தூண்டிவிடுகிறதாகிய கர்மாவினால் நன்றாக எரிகிறதோ அப்படியே சிரவணத்தினால் மனிதனுக்கு ஏற்படும் ஞானம் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மாவினால் நன்கு விளங்கும். சிரவணத்தால் ஞானம் ஏற்பட்டாலும் அது நன்கு பிரகாசித்து பலனைக் கொடுப்பது கர்மயோகத்தால் தான் என்று கருத்து. (175)

अतः सापेक्षितं ज्ञानं अथवापि समुचितम् ।

मोक्षस्य साधनं इति वदन्ति ब्रह्मवादिनः ॥ १७६ ॥

அத: ஸாபேக்ஷிதம் ஞானம் அதவாபி ஸமுச்சிதம் ।
மோக்ஷஸ்ய ஸாதனமிதி வதந்தி ப்ரஹ்ம வாதின: ॥ १७६ ॥

अतः—ஆகையால், **सापेक्षितं**—கர்மாவின் அபேக்ஷையுடன் கூடியதாகவோ, **अथवापि**—அல்லது, **समुचितं**—கர்மாவுடன் சேர்ந்துள்ளதாகவோ இருக்கும், **ज्ञानं**—ஞானமானது, **मोक्षस्य**—மோக்ஷத்திற்கு, **साधनं**—ஸாதனம், **इति**—என்று, **ब्रह्मवादिनः**—ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறவர்கள், **वदन्ति**—சொல்கிறார்கள்.

ஆகையால் கர்மாவை அபேக்ஷிக்கும் ஞானமோ அல்லது இரண்டும் சோந்தோ மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம். என்று ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி பேசுபவர்கள் சிலர் சொல்கிறார்கள். ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி நன்கு அறிந்தவர்கள் இவ்விதம் சொல்ல மாட்டார்கள் என்று தாற்பர்யம்

இங்கு ஞானகர்ம ஸமுச்சயம், கர்மாவை அபேக்ஷித்த ஞானம் என்ற இரண்டு பக்ஷத்தையும் கூறியிருக்கிறா. 174வது சுலோகத்தில் ஹஸ்த திருஷ்டாந்தத்தால் ஞானகர்ம ஸமுச்சயம் கூறப்பட்டது. இடதுகை, வலதுகை இரண்டும் ஸமநிலையில் இருந்து காரியத்தைச் செய்வது போல் ஞானமும் கர்மாவும் ஸமமாய் இருந்து மோக்ஷஸாதனமாகிறது இந்த பக்ஷத்தில் இரண்டும் ப்ரதானமதான் 175வது சுலோகத்தில் 2வது பக்ஷம் கூறப்பட்டது இதில் ஞானம் ப்ரதானமாகவும் கர்மா அப்ரதானமாகவும் ஆகிறது. தீபததால் தான் இருள் நீங்குகிறது. ஆனாலும் அது

சுடர்விட்டு எரிந்து நன்கு பிரகாசித்தால் தான் இருள் முழுவதும் நீங்கி பொருள் நன்கு தெரியவரும் சுடர்விட்டு எரிய தூண்டுதல் அவசியமாகிறது. அதுபோலவே சிரவணத்தால் ஏற்படும் ஞானம் விஹிதமான கர்மாக்களைச் செய்வதால்தான் நன்கு பிரகாசித்து மோக்ஷத்தைத் தருகிறது. ஆகவே ஞானம் மோக்ஷத்தைத் தர கர்மாக்களின் உதவிவேண்டும் என்பது 2வது பக்ஷத்தின் கருத்து. இரண்டு மதங்களுையுமே பின்னால் நிராகரிக்கிறார். (176)

मुमुक्षोर्युज्यते त्यागः कथं विहितकर्मणः ।

इति शङ्का न कर्तव्या मूढवत् पण्डितोत्तमैः ॥ १७७ ॥

முமுக்ஷார் யுஜ்யதே த்யாக: கதம் விஹித கர்மண: 1
இதி சங்கா ந கர்தவ்யா மூடவத் பண்டிதோத்தமை: ॥

முமுக்ஷோ:-மோக்ஷமடைய ஆவலுள்ளவனுக்கு, **விहितகர்மண:**-செய்ய வேண்டியதாக விதிக்கப்பட்ட காமாவின, **त्यागः**-தியாகம், **कथं**-எவ்வாறு **युज्यते**-யுகதமாகும், **इति**-என்று, **मूढवत्**-மூட்டாளபோல, **पण्डितोत्तमैः**-பண்டித சிரேஷ்டர்களால், **शङ्का**-கேள்வி, **न कर्तव्या**-கேட்கக்கூடாது.

மோக்ஷமடைய விருப்பமிருந்தபோதிலும், அவசியம் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்களில் தனது கடமையாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மாக்களை விடுவது உசிதமா? இதனால் ப்ரத்யவாயம் வராதா என்று சில மூடர்கள் கேட்கிறார்கள். படித்தவர்கள் இப்படிக்கேட்கமாட்டார்கள். (177)

(அ) கர்மாவும் ஞானமும் ஒன்றுசேர முடியாதபடி அவற்றிலுள்ள விலக்கையங்களை விவரிக்கிறார்:—

कर्मणः फलमन्यत्तु श्रवणस्य फलं पृथक् ।

वैलक्षण्यं च सामर्थ्योभयत्राधिकारिणोः ॥ १७८ ॥

கர்மண: பலமந்யத்து ச்ரவணஸ்ய பலம் ப்ருதக் 1
வைலக்ஷண்யம் ச ஸாமகர்யோச்சோபயத்ராதிகாரிணோ:॥

कर्मणः-கர்மாவின், **फलं**-பலன், **अन्यत्**-வேறு, **श्रवणस्य** 2-சிரவணத்திற்கோவெனில், **फलं**-பலன், **पृथक्**-வேறு, **उभयत्र**-இரண்டு

இடங்களிலும், **சாமग्र्यோஷ**-ஸாதனங்களுக்கும், **அவிகாரினோஷ**-அதிகாரிகளுக்கும், **வैத்யக்ஷணம்**-உவற்றுமை (உள்ளது).

கர்மாவினால் ஏற்படும் பலன் வேறு, சிரவணத்தினால் உண்டாகும் பலன் வேறு. இரண்டிலும் ஸாமக்ரிகள் விஷயத்திலும் அதிகாரி விஷயத்திலும் எவ்வளவோ வித்யாஸமிருக்கிறது.

(அ) அதிகாரி தாரதமயத்தைக் கூறுகிறார்:—

காமி கर्मण्यधिकृतो निष्कामी(मः)श्रवणे मतः ।

अर्थी समर्थ इत्यादि लक्षणं कर्मिणो मतम् ॥ १७९ ॥

परीक्ष्य लोकानित्यादि लक्षणं मोक्षकाङ्क्षिणः ।

मोक्षाधिकारी संन्यासी गृहस्थः किल कर्मणि ॥ १८० ॥

காம் கர்மண்யதிக்குதோ நிஷ்காம் ச்ரவணே மத: 1

அர்த்தீ ஸமர்த்த இத்யாதி லக்ஷணம் கர்மிணே மதம் ॥

பரீக்ஷ்ய லோகாநித்யாதி லக்ஷணம் மோக்ஷகாங்க்ஷிண: 1

மோக்ஷாதிகாரீ ஸந்யாஸீ க்ருஹஸ்த்த: கில கர்மணி ॥

காமி-ஆசையுள்ளவன், **கர்மணி**-கர்மாவிலும், **நிஷ்காமி**-ஆசையற்றவன், **அவணே**-சர்வணத்திலும், **அதிகृत:**-அதிகாரியாக (செய்யத் தகுதியுள்ளவனாக), **மத:**-கருதப்பட்டிருக்கிறான். **அர்த்தீ**-பலனை வேண்டுபவன், **சமர்த்த:**-ஸாமர்த்த்யமுள்ளவன், **இத்யாதி**-இது முதலானது, **கர்மிண:**-கர்மா செய்பவனுக்கு, **லக்ஷணம்**-அடையாளமாக, **மதம்**-ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. **லோகான்**-உலகங்களை, **பரீக்ஷ்ய**-நன் கு ஆராய்ந்து, **இத்யாதி**-இது முதலானது, **மோக்ஷகாங்க்ஷிண:**-மோக்ஷத்தை விரும்புபவனுக்கு, **லக்ஷணம்**-அடையாளம், **சன்யாஸி**-ஸந்யாஸி, **மோக்ஷாதிகாரி**-மோக்ஷத்தில் அதிகாரி, **கூஹஸ்த:** கில-கிருஹஸ்தனல்லவா, **கர்மணி**-கர்மாவில் (அதிகாரி).

ஆசையுள்ளவன் கர்மாவில் அதிகாரமுள்ளவன் அதாவது கர்மாவைச் செய்யத் தகுதியுள்ளவன். ஆசையற்றவன் சிரவணத்தில் அதிகாரி என்று கருதப்படுகிறான். கர்மாதிகாரிக்கு லக்ஷணம்

“வேண்டுபவன் சக்தியுள்ளவன்” முதலியது சொல்லப்படுகிறது. மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு லக்ஷணம் “உலகங்களைப் பரிசீலனை செய்து (வைராக்கியம் அடைய வேண்டும்)” முதலானது. மோக்ஷத்தில் அதிகாரி ஸன்னியாஸி. கர்மாவிலோ கிருஹஸ்தன். (179-180)

(அ) ஸாமக்ரீ வைலக்ஷண்யத்தைக் கூறுகிறார்:—

कर्मणः साधनं भार्यासुखवादिपरिग्रहः ।

नैवान्यसाधनापेक्षा शुश्रूषोस्तु गुरुं विना ॥ १८१ ॥

கர்மண: ஸாதனம் பார்யா ஸ்ருக்ஸ்ருவாதி பரிக்ரஹ: 1
நைவான்யஸாதநாபேக்ஷா ஸுஸ்ருஷோஸ்து குரும் விநா ॥

भार्या-மனைவி, सुखवादिपरिग्रहः-ஸ்ருக், ஸ்ருவம் முதலான வஸ்துக்களை சேகரிப்பது, कर्मणः-கர்மாவிற்கு, साधनं-ஸாதனம், शुश्रूषोस्तु-சர்வணத்தில் விருப்பமுள்ளவனுக்கோவெனில், गुरुं विना-குருவைத்தவிற, नैव अन्यसाधनापेक्षा-வேறு ஸாதனத்தின் அபேகை கிடையவே கிடையாது.

கர்மாவிற்கு ஸாதனம் பத்னீ, ஸ்ருக், ஸ்ருவம், (ஆஜ்யத்தை எடுப்பதற்கும் ஹோமம் செய்வதற்கும் உள்ள பாத்திரங்கள்) முதலியவைகளை சோத்துக்கொள்ளல். சிர்வணத்தில் இச்சையுள்ளவனுக்கோ குருவைத்தவிர வேறு எந்த ஸாதனத்தின் அபேகையும் கிடையாது. (181)

उपर्युपर्यहंकारो वर्धते कर्मणा भृशम् ।

अहंकारस्य विच्छित्तिः श्रवणेन प्रतिक्षणम् ॥ १८२ ॥

உபர்யுபர்யஹங்காரோ வர்த்ததே கர்மணா ப்ருஸம் 1
அஹங்காரஸ்ய விச்சித்தி: ச்ரவணேன ப்ரதிக்ஷணம் ॥

कर्मणा-கர்மாவினால், उपर्युपरि-மேன்மேலும், अहंकारः-அஹங்காரம், भृशं-அதிகமாக, वर्धते-வளருகிறது, श्रवणेन-சிர்வணத்தால், प्रतिक्षणं-ஒவ்வொரு ஷ்ணமும், अहंकारस्य-அஹங்காரத்தின், विच्छित्तिः-ஊசம் (ஏற்படுகிறது).

கர்மாவினால் மேன்மேலும் அஹங்காரம் (நான் என்ற எண்ணம்) அதிகமாக வளரும் சிரவணத்தினால் ஒவ்வொரு ஷணத்திலும் அஹங்காரத்தின் நாசமே ஏற்படும். (182)

प्रवर्तकं कर्मशास्त्रं ज्ञानशास्त्रं निवर्तकम् ।

इत्यादि वैपरीत्यं तत्साधने चाधिकारिणोः ॥ १८३ ॥

ப்ரவர்த்தகம் கர்மஸாஸ்த்ரம் ஞானஸாஸ்த்ரம் நிவர்த்தகம் ।
இத்யாதி வைபரீத்யம் தத்ஸாதநே சாதிகாரிணோ: ॥

कर्मशास्त्रं-கர்மாவை விதிக்கும் வேதபாகம், **प्रवर्तकम्**-ப்ரவர்த்திக்கும் டி செய்கிறது, **ज्ञानशास्त्रं**-ஞானத்தை உபதேசிக்கும் உபநிஷத் **निवर्तकम्**-கர்மாவைச் செய்வதெனினும் திருப்புகிறது **इत्यादि**-இது முதலான, **वैपरीत्यं**-வைலக்ஷண்யமானது, **तत्साधने**-அந்த கர்ம, ஞானம் இவைகளின் ஸாதனத்திலும், **अधिकारिणोः च**-அதிகாரி விஷயமாகவும் உள்ளது.

கர்ம சாஸ்திரம் பிரவருத்திக்கச் செய்யும். கர்மாக்களைச் செய்யும்படி தூண்டும். ஞானசாஸ்திரம் நிவருத்திக்கச் செய்யும். கர்மாக்களை விட்டுவிடும்படி செய்யும். இரண்டின் ஸாதன விஷயத்திலும் அதிகாரி விஷயத்திலும் இது முதலான பலவித விபரீதத்தன்மை இருந்துவருகிறது: (183)

द्वयोः परस्परापेक्षा विद्यते न कदाचन ।

सामग्र्योश्चोभयोस्तद्वत् उभयत्राधिकारिणोः ॥ १८४ ॥

த்வயோ: பரஸ்பராபேக்ஷா வித்யதே ந கதாசந ।
ஸாமக்ர்யோச்சோபயோஸ்தத்வத் உபயத்ராதிசாரிணோ:

द्वयोः-கம்பி, ஞானம் இரண்டிற்கும், **उभयोः**-இரண்டின், **सामग्र्योश्च**-ஸாகுணங்களுக்கும், **तद्वत्**-அதுபோல், **उभयत्र**-இரண்டிலும், **अधिकारिणोः**-அதிகாரிகளுக்கும், **कदाचन**-ஒருபோதும், **परस्परापेक्षा**-ஒன்றுக்கொன்று அபேக்ஷை, **न विद्यते**-

இரண்டிலும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்றின் அபேக்ஷையானது ஒரு பொழுதும் கிடையாது. அப்படியே இரண்டினுடைய ஸாமக்ரி பரஸ்பரம் அபேக்ஷை கிடையாது. அதேமாதிரி

இரண்டிடத்திலுமுள்ள அதிகாரிகளுக்குள்ளும் பரஸ்பரம்
அபேகை கிடையாது. (184)

ऊर्ध्वं नयति विज्ञानं अधः प्रापयति क्रिया ।

कथं अन्योन्यसापेक्षा कथं वाऽपि समुच्चयः ॥ १८५ ॥

ஊர்த்வம் நயதி விஜ்ஞாநம் அத: ப்ராபயதி க்ரியா 1
கதமந்யோந்யஸாபேக்ஷா கதம் வா஽பி ஸமுச்சய: ॥

விज्ञானம்-ஞானமானது, ऊर्ध्वம்-மேல நில்லுக்கு, नयति-அழைத்துச் செல்கிறது, क्रिया-கர்மாவானது, अधः-கீழ்நிலையை, प्रापयति-அடை விக்கிறது, अन्योन्यसापेक्षा-இரண்டிற்கும் ஒன்றுக்கொன்று அபேகை யுடன் கூடியிருப்பது, कथं-எப்படியிருக்கமுடியும்? वा-அல்லது, समुच्चयोऽपि-சேர்க்கையும், कथं-எவ்வாறு இருக்கும்?

ஞானம் மேலே கொண்டுபோகிறது, கர்மா கீழே கொண்டு போய்ச்சேர்க்கிறது. இவ்விரண்டிற்கும் ஒன்றுக்கொன்று அபேகை எப்படியிருக்க முடியும்? இரண்டின் சேர்க்கைதான் எப்படியிருக்க முடியும்? (185)

यथाऽग्नेस्तृणकूटस्य तेजसस्तिमिरस्य च ।

सहयोगो न घटते तथैव ज्ञानकर्मणोः ॥ १८६ ॥

யதாக்நேஸ் த்ருணகூடஸ்ய தேஜஸஸ் திமிரஸ்ய ச 1
ஸஹயோகோ ந கடதே ததைவ ஞானகர்மணே: ॥

यथा-எப்படி, अग्ने:-நெருப்பிற்கும், तृणकूटस्य-காய்ந்த புல் குவியலுக்கும், तेजस:-ஒளிக் தும், तिमिरस्य च-இருளுக்கும், सहयोग:-கூடசேர்க்கை, न घटते-பொருந்தாது, तथैव-அவ்விதமே, ज्ञान-கர்மணோ:-ஞானத்திற்கும் கர்மாவிற்கும், (சேர்க்கை பொருந்தாது).

எவ்விதம் அகனிக்கும் காய்ந்த புல் குவியலுக்கும், அப்படியே வெளிச்சத்திற்கும் இருட்டிற்கும், சேர்ந்திருத்தல் ஸாத்திய மில்லையோ, அப்படியேதான் ஞானத்திற்கும் கர்மாவிற்கும் சேர்ந்திருத்தல் ஸாத்தியமில்லை. ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான இரு வஸ்துக்கள் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து இருக்கமுடியாது. ஒன்று மற்றொன்றை அழித்துவிடும். கடைசியில் ஒன்றுதான் மிஞ்சி

நிற்கும் புல்லுக்கட்டுடன் நெருப்பைச் சேர்த்தால் புல் இருக்குமா? சாம்பலாகிவிடாதா? ஒளியுள்ள இடத்தில் இருள் இருக்குமா? இதுபோலவே ஞானமும் கர்மாவை அழித்துவிடும். இரண்டும் சேர்ந்து இருக்கமுடியாது (186)

किमुपकुर्यात् ज्ञानस्य कर्म स्वप्रतियोगिनः ।

यस्य संनिधिमात्रेण स्वयं न स्फूर्तिमृच्छति ॥ १८७ ॥

கிமுபகூர்யாத் ஞானஸ்ய கர்ம ஸ்வப்ரதியோகிந: ।

யஸ்ய ஸந்நிதிமாத்ரேண ஸ்வயம் ந ஸ்பூர்த்தியிருச்சதி ॥

यस्य-எது, **संनिधिमात्रेण**-ஸமீபத்தில் இருப்பதாலேயே, **स्वयं-**தான், **स्फूर्तिं न ऋच्छति**-விளங்காதோ (அந்த), **स्वप्रतियोगिनः-**தனது எதிரியான, **ज्ञानस्य**-ஞானத்திற்கு, **कर्म**-கர்மாவானது, **किमु उपकुर्यात्** -என்ன உதவி செய்யு?

எது முன்னால் இருந்தாலே தான் நக்க முடியாதோ, அவ்விதமாக தனக்கு நோ எதிரியான கர்மா என்ன உபகாரம் செய்யும்? (187)

कोटीन्धनाद्रिज्वलितोऽपि वह्निः अर्कस्य नार्हत्युपकर्तुमीत् ।

यथा तथा कर्मसहस्रकोटिः ज्ञानस्य किंतु स्वयमेव लीयते ॥ १८८ ॥

கோடந்தநாத்ரிஜ்வலிதோ஽பி வஹ்நி:

அர்கஸ்ய நார்ஹத்யுபகர்துமீஷத் ।

யதா ததா கர்மஸஹஸ்ரகோடி:

ஞானஸ்ய கிம் து ஸ்வயமேவ லீயதே ॥

यथा-எப்படி, **कोटीन्धनाद्रिज्वलितोऽपि**-மலைபோலுள்ள கோடிக் கணக்கான விறகுகளால் ஜ்வலித்தபோதிலும்: **वह्निः**-நெருப்பானது, **अर्कस्य**-ஸூரியனுக்கு, **ईषत्**-சிறிதும், **उपकर्तुं**-உதவி செய்வதற்கு, **न अर्हति**-தகுதியுள்ளதல்லவோ, **तथा**-அப்படியே, **कर्मसहस्रकोटिः**-ஆயிரம் கோடி கர்மாவும், **ज्ञानस्य**-ஞானத்திற்கு (உதவி செய்ய முடியாது), **किंतु**-ஆனால், **स्वयमेव**-தானாகவே, **लीयते**-மறைந்து

கோடிக்கணக்கான விறகு மலைகள் எரிந்து அக்னி ஜ்வலித்தாலும் அது கொஞ்சமேனும் ஸூரியனுக்கு உதவி செய்ய யோக்கியதையற்றது ஸூரியன் கிளம்பியவுடன் அக்னியின் அத்தனை ஒளியும் இருக்குமிடம் தெரியாமல் மங்கிப் போய் விடுகிறது. இது எப்படி ஸூரியனுக்கு உதவி செய்ய முடியும்? இதுபோல் ஆயிரம் கோடி காமாக்கள் சேர்ந்தாலும் ஞானத்திற்கு உதவியாயிருக்க முடியாது. தவிரவும், ஞானத்தைக் கண்டு கர்மா தானாகவே மறைந்து கூடப் போய்விடும். (188)

(அ) 174-வது சுலோகத்தில் இரண்டு கைகள் போல ஞானமும், கர்மாவும் சேர்ந்து ஒரு காரியத்தை ஸாதிக்கலாமே என்று ஸம்பந்தானமாக ஞானகர்ம ஸமுச்சயம் சொன்னதற்கு பதில் சொல்கிறார் :—

एककर्त्राश्रयौ हस्तौ कर्मण्यधिकृताबुभौ ।

सहयोगस्तयोर्भुक्तौ न तथा ज्ञानकर्मणोः ॥ १८९ ॥

ஏககர்த்ராச்ரயௌ ஹஸ்தௌ கர்மணயதிக்ருதாவுபௌ ।
ஸஹயோகஸ்தயோர் புக்தோ ந ததா ஞானகர்மணோ: ॥

उभौ हस्तौ-இரு கைகளும், एककर्त्राश्रयौ-ஒரே கர்த்தாவை (செய்கிறவனை) ஆச்ரயமாகக்கொண்டவை, कर्मणि अधिकृतौ-கர்மாவைச் செய்யும் தகுதிவாய்ந்தவை (ஆகையால்), तयोः-அவைகளுக்கு, सहयोगः-கூடச்சேர்க்கை, युक्तः-உசித்தம்தான், तथा-அதுபோல, ज्ञानकर्मणो-ஞானத்திறமும் காமாவிற்றும் (கூடச்சேர்க்கை), न-பொருந்தாது.

கர்மாவைச் செய்யும் ஒரே மனிதனிடம் இருகைகளும் உள்ளன. இருகைகளும் கர்மாவைச் செய்யும் தகுதி வாய்ந்தவை ஆகையால் இருகைகளும் சேர்ந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்வது பொருந்தும். இம்மாதிரி ஞானமும் கர்மாவும் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து இருக்க முடியாது. ஏனெனில் கர்த்தா (செய்கிறவன்) தான் கர்மாவுக்கு ஆச்ரயம். அகர்த்தா (செய்யாதவன்) ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் வெவ்வேறு இடத்திலிருப்பவை இரண்டும் எவ்வாறு ஒன்று சேர முடியும்? மேலும் ஆசையுள்ளவன் கர்மாவில் அதிகாரி. ஆசையற்றவன் ஞானத்தில் அதிகாரி. இவ்வாறு ஆச்ரயம், அதிகாரி இரண்டும் வெவ்வேறாக இருப்ப

கர்மா ஞானம்
பலனைத்தரமுடியாது.

ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து இருந்து
(189)

(அ) கர்மாவிற்கும் ஞானத்திற்கும் எப்படி விரோதம் என்பதை அவைகளின் தன்மையை கவனித்துத் தெளிவாய் தெரியவருமென்று மேல் சுலோகங்களில் காட்டுகிறார்:—

कर्वा कर्तु अर्कु वाऽप्यन्यथा कर्म शक्यते ।

न तथा वस्तुनो ज्ञानं कर्तृतन्त्रं कदाचन ॥ १९० ॥

கர்த்ரா கர்துமகர்தும் வாஃப்யந்யதா கர்ம ஸக்யதே ।
ந ததா வஸ்துனோ ஞானம் கர்த்ருதந்த்ரம் கதாசந ॥

कर्वा-கர்ததாவினால், कर्म-கர்மாவானது, कर्तु-செய்வதற்கோ
अर्कु वा-செய்யாமலிருப்பதற்கோ, अन्यथापि-வேறுவிதமாகச்செய்
வதற்கோ, शक्यते-முடியும், तथा-அதுபோல், वस्तुनः-வஸ்துவின்
ज्ञानं-ஞானமானது, कदाचन-ஒருடொழுதும், न कर्तृतन्त्रं-கர்ததாவுக்குட்
பட்டதல்ல.

கர்மாவானது கர்த்ருதந்த்ரம் அதாவது செப்பவனுக்கு
அதீனமானது. கர்த்தாவானவன் தன் இஷ்டப்படி கர்மாவைச்
செய்யவோ, அல்லது செய்யாமலிருக்கவோ, அல்லது வேறு
விதமாகச் செய்யவோ முடியும். இதுபோல் ஞானம் கர்த்ருதந்த்ர
மல்ல. இது வஸ்து தந்த்ரம். அதாவது வஸ்து தன்முன் இருக்கும்
போது அதை அறிந்து கொள்ளும் விஷயத்தில் அறிகிறவனுக்கு
எவ்வித ஸ்வாதந்திரியமும் கிடையாது. அது அவனை எதிர்
பார்க்காமலே அறியப்பட்டு விடும். அவன் அறிய மாட்டேன்
என்றாவது வேறு விதமாக அறிந்து கொள்வேன் என்றாவது
சொல்வதற்கு முடியாது. (190)

यथा वस्तु तथा ज्ञानं प्रमाणेन विजायते ।

नापेक्षते च यत्किञ्चित् कर्म वा युक्तिकौशलम् ॥ १९१ ॥

யதா வஸ்து ததா ஞானம் ப்ரமானேன விஜாயதே ।
நாபேக்ஷதே ச யத்கிஞ்சித் கர்ம வா யுக்திகௌஸலம் ॥

वस्तु-வஸ்து, यथा-எவ்வாறு உள்ளதோ, तथा-அவ்வாறு,
प्रमाणेन-ப்ரமாணத்தால், ज्ञानं-ஞானம், विजायते-உண்டாகிறது.

यत्किञ्चित्-ஏதாவது, कर्म-கர்மாவையோ युक्तिकौशलं वा-யுத்தித்
திறமையையோ, न चापेक्षते-எதிர்பார்ப்பதில்லை.

வஸ்து எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே பிரமாணத்தினால்
ஞானம் உண்டாகிறது. அது எவ்வித கர்மாவையாவது யுத்தி
ஸாமர்த்தியத்தையாவது அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. (191)

ज्ञानस्य वस्तुतन्त्रत्वे संशयाद्युदयः कथम् ।

अतो न वास्तवं ज्ञानं इति नो शङ्क्यतां बुधैः ॥ १९२ ॥

ஞானஸ்ய வஸ்துதந்த்ரத்வே ஸம்ஸ்யாத்யுதய: கதம் ।
அதோ ந வாஸ்தவம் ஞானமிதி நோ ஸங்க்யதாம் புதை: ॥

ज्ञानस्य वस्तुतन्त्रत्वे-ஞானம் வஸ்துவையனுசரித்து ஏற்படுமானால்,
संशयाद्युदयः-ஸந்தேஹம் முதலியது உண்டாவது, कथं-எப்படி ?
अतः-ஆகையால், ज्ञानं-ஞானமானது, न वास्तवं-வஸ்துவை மட்டும்
ஒட்டி ஏற்படுவதில்லை, इति-என்று, बुधैः-அறிவாளிகளால், नो शङ्क्यतां
ஆக்ஷேபிக்கப்படவேண்டாம்.

“ஞானம் வஸ்துதந்த்ரமானால், அதாவது வஸ்து எப்படி
உன்னதோ அப்படியே ஞானம் ஏற்படுமானால் சில சமயம்
உன்னபடி ஞானம் ஏற்படாமல் ஸந்தேஹம், பராந்தி முதலியது
ஏற்படக் காரணம் என்ன? ஆகையால் ஞானம் வஸ்துதந்த்ர
மல்ல” என்று முடர் கேட்கலாம். படித்தவர் கேட்கக்கூடாது.

प्रमाणासौष्ठववृत्तं संशयादि न वास्तवम् ।

श्रुतिप्रमाणसुष्ठुत्वे ज्ञानं भवति वास्तवम् ॥ १९३ ॥

ப்ரமாணஸௌஷ்டவவ்ருதம் ஸம்ஸ்யாதி ந வாஸ்தவம் ।
ச்ருதிப்ரமாணஸுஷ்டுத்வே ஞானம் பவதி வாஸ்தவம் ॥

प्रमाणासौष्ठववृत्तं-பிரமாணம் சரியாக இல்லாததால் ஏற்படும்,
संशयादि-ஸந்தேஹம் முதலியவை न वास्तवम्-வஸ்துவை ஒட்டியல்ல,
श्रुतिप्रमाण-வேதபிரமாணம், सुष्ठुत्वे-நீர்துஷ்டமாக இருக்கும்பொழுது,
ज्ञानं-ஞானமானது, वास्तवं भवति-வஸ்துவை ஒட்டியே ஏற்படுகிறது.

ஞானம் உண்டாவதற்கு ஸாதனமாக உள்ள இந்திரியம் முதலான பிரமாணம் நன்கு இல்லாததினால் ஏற்படுவது ஸம்சயம் முதலியவை ஆகையால் அது வஸ்துவைச் சார்ந்ததில்லை. இங்கு வேதமாகிற பிரமாணம் நன்றாக இருப்பதினால் அதனால் ஏற்படும் ஞானம் வஸ்து இருக்கிறபடி தான் ஏற்படும். இந்திரியம் முதலான ப்ரமாணத்தில் ஏதாவது தோஷமிருந்தால் அதனால் ஏற்படும் ஞானம் ஸம்சயமாகவோ, ப்ராரந்திபாகவோ இருக்கும் ப்ரமாணத்தில் தோஷமில்லாவிட்டால் வஸ்து எப்படி உள்ளதோ அப்படியே ஞானம் ஏற்படும். (193)

वस्तु तावत् परं ब्रह्म नित्यं सत्यं ध्रुवं विभु ।

श्रुतिप्रमाणे तज्ज्ञानं स्यादेव निरपेक्षकम् ॥१९४॥

வஸ்து தாவத் பரம் ப்ரஹ்ம நித்யம் ஸத்யம் த்ருவம் விபு ।
ச்ருதிப்ரமானே தஜ்ஞானம் ஸ்யாதேவ நிரபேக்ஷகம் ॥

वस्तु तावत्-வஸ்துவோ எனில், नित्यं-உற்பத்தியில்லாததும், सत्यं உண்மையானதும், ध्रुवं-ஸ்திரமானதும், विभु-வியாபகமானதுமான परं ब्रह्म-பரப்ரஹ்மம், श्रुतिप्रमाणे-வேதபிரமாணமிருக்கும்பொழுது तज्ज्ञानं-அநதபரஹ்மத்தின் ஞானம், निरपेक्षकम्-வேறு ஒன்றையும் எதிர்பாராமல், स्यादेव-ஏற்படத்தான் செய்யும்.

வஸ்து என்பதோ நித்யமாய் ஸத்யமாய் ஸ்திரமாய் வியாபகமாய் மேலானதாயுள்ள ப்ரஹ்மம் வேதமாகிற பிரமாணமிருக்கையில் அந்த ப்ரஹ்ம விஷயமான ஞானம் வேறு எதையும் எதிர்பாராமல் ஏற்பட்டே தீரும். (194)

रूपज्ञानं यथा सम्यग्दृष्टौ सत्यां भवेत् तथा ।

श्रुतिप्रमाणे सत्येव ज्ञानं भवति वास्तवम् १९५ ॥

ரூபஞானம் யதா ஸம்யக்த்ருஷ்டௌ ஸத்யாம் பவேத்
ததா 1

ச்ருதிப்ரமானே ஸத்யேவ ஞானம் பவதி வாஸ்தவம் ॥

सम्यग्दृष्टौ सत्यां-பார்வை நன்றாக இருந்தால், यथा-எவ்வாறு, रूपज्ञानं-ரூபத்தின் அறிவு, भवेत्-ஏற்படுமோ, तथा-அவ்வாறு, श्रुति-

प्रमाणे सति -- வேதப்ரமாணமிருக்கும்பொழுது, **ज्ञानं** - ஞானமானது, **वास्तवं**-வஸ்து உள்ளபடி. **भवत्येव**-ஏற்படவே செய்யுள்.

நல்ல பார்வையி நந்ததேயானால் ரூபவிஷயமான ஞானம் எப்படி ஏற்படுமோ, அப்படியே வேதப்பிரமாணமிருக்கையில் வஸ்துவிருக்கிறபடியே ஞானம் ஏற்படும். (195)

न कर्म यत्किंचिदपेक्षते हि रूपोपलब्धौ पुरुषस्य चक्षुः ।
ज्ञानं तथैव श्रवणादिजन्यं वस्तुप्रकाशे निरपेक्षमेव ॥ १९६ ॥

ந கர்ம யத்கிஞ்சிதபேக்ஷதே ஹி
ரூபோபலப்தௌ புருஷஸ்ய சக்ஷு: ।
ஞானம் ததைவ ச்ரவணாதிஜன்யம்
வஸ்துப்ரகாஸே நிரபேக்ஷமேவ ॥

पुरुषस्य-புருஷனின், **चक्षुः**-கண்ணானது, **रूपोपलब्धौ**-ரூபத்தை அறிவதில், **यत्किंचित् कर्म**-எவ்வித கர்மாவையும், **न अपेक्षते हि**-எதிர் பார்ப்பதில்லைவல்லவா? **तथैव**-அவ்வாறே, **वस्तुप्रकाशे** - வஸ்துவை பிரகாசிக்கச்செய்வதில், **श्रवणादिजन्यं**-சிரவணம் முதலியவைகளால் உண்டாகும் **ज्ञानं**-ஞானமானது, **निरपेक्षमेव**-ஒன்றையும் எதிர்பார்க்கிற

மனிதனுடைய கண்ணானது உருவத்தை கிரஹிப்பதில் எவ்வித கர்மாவையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை யல்லவா? அதைப் போலவே சிரவணம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் ஞானம் பிரஹ்ம வஸ்துவை பிரகாசப்படுத்துவதில் எதையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை தான். (196)

कर्तृतन्त्रं भवेत् कर्म कर्मतन्त्रं शुभाशुभम् ।
प्रमाणतन्त्रं विज्ञानं मायातन्त्रं इदं जगत् ॥ १९७ ॥

கர்த்ருதந்த்ரம் பவேத் கர்ம கர்மதந்த்ரம் ஸுபாஸுபம் ।
ப்ரமாணதந்த்ரம் விஞ்ஞானம் மாயாதந்த்ரமிதம் ஜகத் ॥

कर्म-கர்மாவானது, **कर्तृतन्त्रं भवेत्**-கர்த்தாவுக்கு உட்பட்டதாக ஏற்படும், **शुभाशुभं**-நல்லதும் கெட்டதும், **कर्मतन्त्रं**-கர்மாவை அனுக

ஸரித்தது, **விज्ञானம்**-ஞானமானது, **பிரமாணம்**-பிரமாணத்தையொட்டியது **இவ் ஜகத்**-இந்த பிரபஞ்சம், **மாயாத்ம**-மாயைக்குக் கட்டுப்பட்டது.

கர்மானானது செய்திற னுக்கு உட்பட்டது. நல்லது கெட்டது என்பது நாம் செய்யும் கர்மாவை ஒட்டியது. ஞானம் பிரமாணதீனமாக ஏற்படுவது. இந்த உலகம் மாயைக்கு கட்டுப்பட்டது (197)

विद्यां चाविद्यां चेति सहोक्तिरियमुक्ता सद्भिः ।

सत्कर्मोपासनयोः न त्वात्मज्ञानकर्मणोः कापि ॥ १९८ ॥

வித்யாம் சாவித்யாம் சேதி ஸஹோக்திரியமுபக்ருதா
ஸத்பி: 1
ஸத்கர்மோபாஸனயோர் ந த்வாத்மஞான கர்மணே:
க்வாபி ॥

विद्यां च अविद्यां च- வித்யையையும் அவித்யையையும், **इति-** என்று **इयं सहोक्तिः**-இந்த கூட்ச்சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது, **सद्भिः-** ஸாதுக்களால், **उक्ता** - விளக்கப்பட்டுள்ளது, **सत्कर्मोपासनयोः-** நல்ல கர்மாகளுக்கும் உபாஸனத்திற்கும் (சேர்க்கை), **क्वापि-** ஒரு இடத்திலும், **न तु आत्मज्ञानकर्मणोः-** ஆத்மஞானத்திற்கும் கர்மாவுக்கும் அல்ல (என்று)

“வித்யையையும் அவித்யையையும்” என்று ஈசாவாஸ்யோபரிஷத்தில் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது இது நல்ல கர்மாவையும் உபாஸனையையும் சேர்த்துள்ளதாக பெரியோர்களால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆத்ம ஞானத்தையும் கர்மாவையும் சேர்த்துச் சொன்னதாக ஒருக்காலும் ஆகாது. **विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सह । अविद्याया मृत्युं तीर्त्वा विद्यायामृतमश्नुते ॥** என்று ஈசாவாஸ்யோபரிஷத்தில் “வித்யையையும் அவித்யையையும் எவன் சேர்த்து அனுஷ்டிக்கிறானோ, அவன் அவித்யையால் மிருத்யுவைக் கடந்து வித்யையால் அமிருதநிலை அடைகிறான்” என்று கர்மாவிற்கும் ஞானத்திற்கும் சேர்க்கை கூறப்பட்டிருக்கிறதே என்று ஸந்தேஹம் வரலாம். ஆனால் இங்கு ‘வித்யா’ என்பது உபாஸனத்தையும் ‘அவித்யா’ என்பது கர்மாவையும் குறிக்கிறது. உபாஸனமும் கிரியை தான். ஆகவே கர்மாவுக்கும் உபாஸனத்திற்கும் தான் சேர்க்கை இங்கு கூறப்பட்டுள்ளதே

தவிர கர்மாவிற்கும் ஞானத்திற்கும் சேர்க்கை கூறப்படவில்லை. இவ்வாறே பெரியோர்கள் விளக்கம் செய்து உதவியிருக்கிறார்கள். (198)

नित्यानित्यपदार्थबोधरहितो यश्चोभयत्र सगा-

यथानामनुभूतिलग्नहृदयोऽनिर्विण्णबुद्धिर्जनः ।

तस्यैवास्य जडस्य कर्म विहितं श्रुत्या विरज्यामितो

मोक्षेच्छोर्न विधीयते तु परमानन्दार्थिनो धीमतः ॥ १९९ ॥

நித்யாநித்யபதார்த்தபோதரஹிதோ யச்சோபயத்ர
ஸ்கா-
த்யர்த்தநாமநுபூதிலக்ஷ்ணருதயோநிர்விண்ணபுத்திர்
ஜந: 1
தஸ்யைவாஸ்ய ஜடஸ்ய கர்ம விஹிதம் ச்ருத்யா
விரஜ்யாபிதோ
மோக்ஷச்சோர் ந விதீயதே து பரமநந்தார்த்தினோ
தீமத: ॥

ய: ஜந:-எந்த மனிதன், நित्यानित्यपदार्थबोधरहित:-பதார்த்தங்
களில இது நித்யம், இது அநித்யம் என்ற விவேகஞானமிடலாமலும்,
उभयत्र-இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும், सगानां-மாலை முதலிய
வஸ்துக்களின், अनुभूतिलग्नहृदय:-அனுபவத்தில் ஈடுபட்டமனமுள்ள
வனையும், अनिर्विण्णबुद्धि:-வெராக்யம் ஏற்படாத புத்தி உள்ளவனையும்
(இருக்கிறானே) तस्य-அந்த, अस्य-இந்த, जडस्यैव-முடனாகுதான்,
श्रुत्या-வேதத்தால், कर्म-சர்மாவானது, विहितं-செய்யும்படியாக விதிக்
கப்பட்டுள்ளது, अमितो विरज्य-எங்கும் ஆசையைத்துறந்து, मोक्षेच्छो:-
விடுதலையை விரும்புவனும், परमानन्दार्थिन:-மேலான ப்ரஹ்மா
னந்தத்தை வேண்டுவனுமான, धीमतः तु-புத்திமானுக்கோவெனில்,
न विधीयते-(கர்மாவானது) விதிகப்படுவதில்லை.

நித்ய பதார்த்தம் எது, அநித்ய பதார்த்தம் எது என்ற
அறிவில்லாமல், இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் கிடைக்கக்
கூடிய புஷ்பமாலை முதலிய விஷயங்களை அனுபவிப்பதில்
பற்றுள்ள மனஸூன், சிறிதும் வெராக்யத்தை அடையாத
அறிவற்ற மனிதனுக்குத்தான் கர்மாவானது வேதத்தினால்

விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மோக்ஷத்தில் ஆவல்கொண்டு எல்லா விஷயங்களிலிருந்தும் வைராக்யத்தையடைந்து, மேலான ஆனந்தத்தை விரும்புகிற புத்திமானுக்கு கர்மா விதிக்கப்படவில்லை.

मोक्षेच्छया यदहरेव विरज्यतेऽसौ

न्यासस्तदैव विहितो विदुषो मुमुक्षोः ।

श्रुत्या तयैव परया च ततः सुधीभिः

प्रामाणिकोऽयमिति चेतसि निश्चितव्यः ॥ २०० ॥

மோக்ஷேச்சயா யதஹரேவ விரஜ்யதே஽ஸௌ

ந்யாஸஸ்ததைவ விஹிதோ விதுஷோ முமுக்ஷா: 1

ச்ருத்யா தயைவ பரயா ச தத: ஸுதீபி:

ப்ராமாணிகோ஽யமிதி சேதஸி நிச்சிதவ்ய: ॥

மோக்ஷேच्छया-மோக்ஷமடைவதில் விருப்பத்தால், **यदहरेव**-என்றைய தினமே, **असौ**-இவன், **विरज्यते**-வைராக்யமடைகிறதே, **तदैव**-அன்றைய தினமே, **मुमुक्षोः**-முமுக்ஷுவான், **विदुषः**-புத்திமானுக்கு, **परया**-சிறந்த, **तया**-அந்த, **श्रुत्यैव**-வேதத்தாலேயே, **न्यासः**-ஸந்யாஸம் **विहितः**-விதிக்கப்பட்டுள்ளது. **ततः**-ஆகையால், **सुधीभिः**-விதவான் களால், **अयं**-இது, **प्रामाणिकः**-பிரமாணமுள்ளது, **इति**-என்று, **चेतसि**-மனதில், **निश्चितव्यः**-தீர்மானிக்கத்தகுந்தது.

மோக்ஷத்தில் இச்சையினால் என்றைய தினமே இவன் வைராக்யத்தை அடைகிறதே அப்பொழுதே அந்த வித்வானான முமுக்ஷுவுக்கு அதே வேதமானது ஸர்வகர்மபரித்யாக ரூபமான ஸந்யாஸத்தை விதிக்கிறது. ஆகையால் வைராக்யமில்லாதவனுக்கு கர்மானுஷ்டானம், வைராக்யமடைந்தவனுக்கு ஸந்யாஸம் என்பதுதான் பிரமாணஸித்தம் என்று புத்தியுள்ளவர்கள் தீர்மானம் செய்துகொள்ளவேண்டும். (200)

स्वापरोक्षस्य वेदादेः साधनत्वं निषेधति ।

नाहं वेदैर्न तपसेत्यादिना भगवानपि ॥ २०१ ॥

ஸ்வாபரோக்ஷஸ்ய வேதாதே: ஸாதனத்வம் நிஷேததி 1

நாஹம் வேதேர் ந தபஸேத்யாதிநா பகவானபி ॥

அஹ்-நான், வேदै:-வேதங்களால், ந-அறியத்தக்கவனல்ல, தபஸா-தவத்தால், ந-அல்ல. इत्यादिना-இது முதலிய வாக்கியத்தால், भगवानपि-திருஷ்ணனும், स्वपरोक्षस्य-தனக்கே பிரத்யக்ஷமாக உள்ள ஆத்மாவிற்கு, साधनत्वं-ஸாதனத்தனமையை, वेदादे:-வேதாத்யயனம் முதலியவற்றிற்கு, निषेधति-மறுக்கிறார்.

‘நான் வேதங்களினாலாவது தவத்தாலாவது (அறியத்தக்கவனில்லை)’ இது முதலான வாக்கியங்களினால் பகவான் கூட (கீதை II-53) தானாகவே பிரத்யக்ஷமாகும் ஆத்மாவையறிய வேதாத்யயனம் முதலிய கர்மாகுகள் ஸாதனமல்ல என்பதை கூறுகிறார். தானாகவே தனக்கு அபரோக்ஷமாகும் ஆத்மாவை ஞானத்தால்தான் அடையமுடியும் அத்யயனம், தவம் முதலிய வற்றால் அடைய முடியாது. (201)

प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च द्वे एते श्रुतिगोचरे ।

प्रवृत्त्या बध्यते जन्तुः निवृत्त्या तु विमुच्यते ॥ २०२ ॥

ப்ரவ்ருத்திச்ச நிவ்ருத்திச்ச த்வே ஏதே ச்ருதி கோசரே ।
ப்ரவ்ருத்த்யா பத்யதே ஜந்தூர் நிவ்ருத்த்யா து
விமுச்ச்யதே ॥

प्रवृत्तिश्च-ப்ரவ்ருத்தியும் (ஈர்மாவைச் செய்வதூர்), निवृत्तिश्च-நிவ்ருத்தியும் (விதிபூர்வமாக கர்ம பரித்யாகமும்), एते द्वे-இவ்விருண்டும், श्रुतिगोचरे-வேதத்தில கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் (இவற்றிலு), प्रवृत्त्या-ப்ரவ்ருத்தியால், जन्तुः-மனிதன், बध्यते-கட்டுப்படுகிறான். निवृत्त्या तु-நிவ்ருத்தியாலோவெனில், विमुच्यते-விடுபடுகிறான்.

ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்தி என இரண்டு மார்க்கங்கள் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் செல்பவன் பந்தத்தை அடைகிறான். நிவ்ருத்திமார்க்கத்தில் செல்பவன் முக்தியை (விடுதலையை) அடைகிறான். (202)

यन्न स्वबन्धोऽभिमतो मूढस्यापि क्वचित् ततः ।

निवृत्तिः कर्मसंन्यासः कर्तव्यो मोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ २०३ ॥

யத் ந ஸ்வபந்தோ஽பிமத: முடஸ்யாபி க்வசித் தத: ।

நிவ்ருத்தி: கர்மஸந்யாஸ: கர்த்தவ்யோ மோக்ஷ

காங்குபி: ॥

யத் -எதனால், கச்சித் -ஒரு இடத்திலு, ஸ்வந்:-தனக்கு பந்த
மேற்படுவது, மூஃஸ்யாபி-முட்டானாகும், ந அபிமத:-இஷ்ட
மில்லாததோ, தந:-அதனால், மோக்ஷாஃ-முகதியை விரும்புவவர்
களால், நிவ்ருத்தி:-நிவ்ருத்தியாகிற, கர்மஸந்யாஸ:-கர்ம பரித்யாகம்,
கர்த்தவ்ய:-செய்யதக்கது.

முடனுக்குக்கூட எக்காலத்திலும் (எவ்விடத்திலும்) தனக்கு
பந்தமேற்படுவது இஷ்டமாயிருக்காது ஆகையால் மோக்ஷத்தை
விரும்புகிறவர்கள் நிவ்ருத்தியாகிற கர்மஸந்யாஸமே செய்ய
வேண்டியது - (203)

न ज्ञानकर्मणोर्यस्मात् सहयोगस्तु युज्यते ।

तस्मात् त्याज्यं प्रयत्नेन कर्म ज्ञानेच्छुना ध्रुवम् ॥ २०४ ॥

ந ஞானகர்மணோர் யஸ்மாத் ஸஹயோகஸ்து யுஜ்யதே ।

தஸமாத் த்யாஜ்யம் ப்ரயத்நேந கர்ம ஞானேச்சுநா

த்ருவம் ॥

யஸாத் -எதனால், ஜானகர்மணோ:-ஞானத்திற்கும் கர்மாவிற்கும்,
சஹயோகஸ்து -கூடசேர்க்கை, ந யுஜ்யதே-பொருந்தாதோ, தஸாத் -அதனால்
ஜானேச்சுநா-ஞானத்தை விருட்புவனல், ஧்ருவ்-நிச்சயமாக, ப்ரயத்ந-
முயற்சியுடன், கர்ம-கர்மா, த்யாஜ்ய-த்யாகம் செய்யத் தக்கது.

ஞானமும் கர்மாவும் சேர்ந்திருக்காது என்பது பல காரணங்
களால் விளக்கிக்காட்டப்பட்டது. அதனால் ஞானத்தை இச்சிப்
பவன் பிரயத்தினம் செய்து அவசியம் கர்மாவை தியாகம் செய்ய
வேண்டும். (204)

इष्टाधनताबुद्ध्या गृहीतस्यापि वस्तुनः ।

विज्ञाय फण्युतां पश्चात् कः पुनस्तत् प्रतीक्षते ॥ २०५ ॥

இஷ்டஸாதநதாபுத்த்யா க்ருஹீதஸ்யாபி தஸ்துந: ।

விஜ்ஞாய பஸ்குதாம் பச்சாத் க: புநஸ்தத் ப்ரதீக்ஷதே ॥

इष्टाघनानुबुद्ध्या-தனது விருப்பத்திற்கு ஸாதனம் என்ற எண்ணத்தால், **गृहीतस्यापि**-ஸ்வீகரிக்கப்பட்டபோதிலும், **पश्चात्**-பின்னால், **वस्तुनः**-அந்த வஸ்துவின், **फलानां**-பிரயோஜனமற்ற தன்மையை, **विज्ञाय**-அறிந்து (பின்), **तत्**-அதை, **कः पुनः**-எவன தான், **प्रतिक्षते**-விரும்புவான ?

நாம் விரும்பும் பலன் இந்த வஸ்துவால் கிடைக்கும் என்று தன்புத்தியால் எண்ணி அந்த வஸ்துவை ஸம்பாதித்த போதிலும் பின்னால் நன்கு ஆலோசித்துப்பார்த்ததில் அது ஸாரமற்றது, நிஷ்ப்ரயோஜனம், அதனால் கிடைக்கும் பலனும் அல்பமானது என்று ஒருவனுக்குத்தெரிந்துவிட்டால் பிறகும் அதில் ஆசை கொள்வானா? ஸுகம் கிடைக்குமென்ற எண்ணத்துடன் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் செல்கிறான். இந்த ஸுகம் மறைந்து விடுகிறது, துக்கம் கலந்தது என்பதை அநுபவத்தாலும் சாஸ்திரங்களாலும் தெரிந்து கொள்கிறான். பின்னர் அவன் ப்ரவ்ருத்திமார்க்கத்தில் செல்வானா? (205)

(அ) இது வரை உபரதி என்ற வார்த்தைக்கு ஸன்யாஸம் என்றே அர்த்தம் வைத்துக்கொண்டு சொன்னபோதிலும் இதை விட மேலாக முக்கியமான உபரதி ஒன்றிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். அந்த உபரதிக்கு ஸன்யாஸம் அங்கமானதினால் தான் இதுவும் உபரதி என்று கௌணமாக கூறப்படுகிறது என்கிறார்:—

उपरतिशब्दार्थो ह्युपरमणं पूर्वदृष्टवृत्तिभ्यः ।

सोऽयं मुख्यो गौणश्चेति च वृत्त्या द्विरूपतां धत्ते ॥ २०६ ॥

உபரதிஸ்ப்தார்த்தோ ஹ்யுபரமணம் பூர்வத்ருஷ்ட

வ்ருத்திப்ய: !

ஸோ஽யம் முக்யோ கௌணஸ்சேதி ச வ்ருத்த்யா

த்விருபதாம் தத்தே ॥

पूर्वदृष्टवृत्तिभ्यः-முன்காணப்பட்ட விருத்திகளிலிருந்து, **उपरमणं**-ஓய்வு பெறுதல், **उपरतिशब्दार्थः**-உபரதி எனனும் பதத்தின் பொருளாகும், **सोऽयं**-அந்த இது (உபரதி), **मुख्यः**-முக்யமென்றும், **गौणश्चेति**-கௌணமென்றும், **वृत्त्या**-காரியத்தால், **द्विरूपतां**-இருவிதமாக இருக்கும் தன்மையை, **धत्ते**-தரிகிறது.

உபரதி என்ற சொல்லுக்கு ஓய்வுபெறுவது என்று பொருள். ஒருகாரியத்தைச் செய்து வந்தவன் அந்தக்காரியத்தை இனி செய்யாமல் ஒதுங்கிவிடுவது உபரதியாகும். இதுபோல் விஷய ஸூததைத்திதடி ஆசையுடன் அனுபவித்து வருபவன் இதை விட்டு ஒதுங்கிவிடுவதும் உபரதியாகும். இதுவரை உலகவிஷயங்களைக்கண்டு மனதில் பலவிதமான விருத்திகள் ஏற்பட்டு வருவதைத்தடுத்து அம்மாதிரி விருததிகள் ஏற்படாமல் சிசய்வது தான் இந்த உபரதியாகும். இது காரியத்தைப் பொறுத்து முக்கியமென்றும் கௌணமென்றும் இருவிதமாகும். (206)

वृत्तेर्दृश्यपरित्यागो मुख्यार्थ इति कथ्यते ।

गौणार्थः कर्मसंन्यासः श्रुतेरङ्गतया मतः ॥ २०७ ॥

வ்ருத்தே: த்ருச்யபரித்யாகோ முக்யார்த்த இதி கத்யதே |
கௌணார்த்த: கர்மஸந்யாஸ: ச்ருதேரங்கதயா மத: ||

वृत्ते:—மனோவிருத்தியின், **दृश्यपरित्यागः**—அறியப்படும் விஷயத்தை ஒதுக்குவது, **मुख्यार्थः इति**—உபரதி என்ற சொல்லின் முக்கியமான அாததமென்று, **कथ्यते**—சொல்லப்படுகிறது. **श्रुते:**—சிரவணத்திற்கு, **अङ्गतया**—அங்கமாக, **मतः**—ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட, **कर्मसंन्यासः**—விதிபூர்வமாக கர்ம பரித்யாகமானது, **गौणार्थः**—கௌணமான அர்த்தம்.

மனது விஷயவடிவமாகப் பரிணாமமடைவதுதான் விருத்தி எனப்படும் இதில் விஷயவடிவத்தை நீக்குவதுதான் முக்யமான உபரதியாகும் மனதில் விருத்தியே ஏற்படக்கூடாது. அல்லது திருச்யவடிவமில்லாமல் ஆத்மாகாரமாக இருக்கலாம். சிரவணத்திற்கு அங்கமான கர்மஸந்யாஸமானது கௌணமான உபரதியாகும். விதிபூர்வமாக கர்மாககளிலிருந்து இதுவும் உபரதி என்று சொல்லப்படுகிறது. (207)

पुंसः प्रधानसिद्धयर्थमङ्गस्याश्रयणं ध्रुवम् ।

कर्तव्यमङ्गहीनं चेत्प्रधानं नैव सिध्यति ॥ २०८ ॥

பும்ஸ: ப்ரதாநஸித்தயர்த்தம் அங்கஸ்யாச்யணம் த்ருவம் |
கர்த்தவ்யமங்கஹீநம் சேத் ப்ரதாநம் நைவ ஸித்யதி ||

புंस:-மனிதனுக்கு, **प्रधानसिद्ध्यर्थ-**பிரதானம் நிறைவேறுவதற்கு, **ध्रुवं-**நிச்சயமாக, **अङ्गस्य आश्रयणं-**அங்கத்தை ஆசிரயிப்பது, **कर्तव्यम् -**செய்யதகுந்தது. **अङ्गहीनं चेत् -**அங்கம் இல்லாவிட்டால், **प्रधानं-**பிரதானம், **नैव सिद्ध्यति-**நிறைவேறுது.

மனிதனுக்கு பிரதானமாயுள்ளது எரித்திப்பதற்காக அங்கத்தையும் அவசியம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் அங்கம் குறைந்திருந்தால் பிரதானம் எரித்திக்கவே மாட்டாது. அங்மான ஸன்யாஸத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு சிரவணதிக்ணையனுஷ்டித்தால் தான் பின்னால் மனோவிருத்திபரித்யாகரூபமான முக்ய உபரதி எரித்திக்கும். (208)

संन्यसेत्सुविरक्तः सन्निहामुत्रार्थतः सुखात् ।

अविरक्तस्य संन्यासो निष्फलोऽप्याज्ययागवत् ॥ २०९ ॥

ஸன்யஸேத் ஸுவிரக்த: ஸன் இஹாமுத்ரார்த்தத:

ஸுகாத் 1

அவிரக்தஸ்ய ஸன்யாஸோ நிஷ்பலோ஽யாஜ்யயாகவத் 11

इहामुत्रार्थतः-இவவுலகிலும் மேலுலகிலுமுள்ள விஷயத்திலிருந்து (உண்டாகும்), **सुखात् -**ஸுகதிலிருந்து, **सुविरक्तः सन् -**நன்கு வைராக்யமடைந்துகொண்டு, **संन्यसेत् -**ஸன்யாஸம் செய்துகொள்ள வேண்டும். **अविरक्तस्य-**வைராக்யமில்லாதவனின், **संन्यासः-**ஸன்யாஸமானது, **अज्ञाययागवत् -**யாகம் செய்யத்தகாதவன் செய்யும் யாகம் போல, **निष्फलं -**பலன்றறது.

இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலுமுள்ள விஷயங்களிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய ஸுகங்களில் தீவிர வைராக்யமுள்ளவன்தான் ஸன்யாஸம்செய்து கொள்ளவேண்டியது. வைராக்யமில்லாதவனுடைய ஸன்யாஸம், யாகம் செய்ய அதிசாரமில்லாதவன் செய்யும் யாகத்தைப்போல, பலன்றதேயாகும். (209)

संन्यस्य तु यतिः कुर्यान्न पूर्वविषयस्मृतिम् ।

तां तां तत्समये तस्य जुगुप्सा जायते यतः ॥ २१० ॥

ஸந்யஸ்ய து யதி: குர்யாத ந பூர்வவிஷயஸம்ருதட
தாம் தாம் தத்ஸமரணே தஸ்ய ஜுகுப்ஸா ஜாயதே யத: ||

संन्यस्य-ஸந்யாஸம் செய்துகொண்டு, **यतिः**-யதியானவர், **तां तां**-
அந்தந்த, **पूर्वविषयस्मृतिं**-முன் அனுபவித்த விஷயங்களின் நினைவை
न कुर्यात्-செய்யக்கூடாது, **यतः**-ஏனெனில், **तत्संरणे**-அதை நினைவு
படுத்திக்கொண்ட பொழுது, **तस्य**-அவனுக்கு, **जुगुप्सा**-ஜுகுப்ஸா
(அருவறுப்பு) **जायते**-உண்டாகும்.

ஸந்யாஸம் செய்துகொண்டதற்குப்பிறகு ஏற்கனவே
முன்னால் அனுபவித்த அந்தந்த விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பது
நினைக்கக்கூடாது அதை நினைக்கும்போதே அதில் அருவறுப்பு
உண்டாகும், (210)